

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

Увага!

Розіграш подарунків серед передплатників газети «Голос України»

СТОР. 14–15

Наміри

Щоб не рубати пальми на дрова

СТОР. 16

У кадрі і за кадром

Гример Григорій Волошин — великий фокусник і чарівник

СТОР. 20

№ 230 (5230) СЕРЕДА, 7 ГРУДНЯ 2011 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

У НОМЕР:

Сьогодні — День місцевого самоврядування

Вітання Голови Верховної Ради України Володимира ЛИТВИНА

Прийміть найщиріші вітання з нагоди державного свята — Дня місцевого самоврядування.

Місцеве самоврядування як органічне поєднання форм представницької демократії та волевиявлення населення території чи адміністративно-територіальної одиниці, як визначальна засада конституційного ладу є одним з найважливіших принципів організації і функціонування влади.

Місцеве самоврядування нині є невід'ємною частиною державного устрою, його управлінського механізму, відіграє важливу роль у повсякденному житті громадян, консолідації громадянського суспільства, наближенні до європейських стандартів державотворення.

Упевнений: дальший розвиток та вдосконалення цієї демократичної інституції буде запорукою збереження миру і згоди в суспільстві, потужним стимулом для сталого економічного зростання, загальних суттєвих змін на краще.

У цей святковий день бажаю всім вам міцного здоров'я, щастя, добра, наснаги, енергії, нових здобутків на ниві зміцнення Української держави.

ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ НА 4—5-Й СТОР.

Греції кинули рятувальний круг, а що далі?

Хоч як намагалися європейські благополучні країни витягти держави, що бідують, — Грецію, Італію та інші — з боргової ями, однак їхнє становище та загальна фінансова ситуація в Європі залишаються жалюгідними. Усі чекають, що диво відбудеться 8—9 грудня на саміті ЄС у Брюсселі.

Напередодні зустрічі у верхах дров у вогонь підкинуло міжнародне рейтингове агентство Standard & Poor's. Воно помістило суверенні кредитні рейтинги 15 країн єврозони на перегляд з можливим зниженням. Це означає, що рейтинг із 50-відсотковою імовірністю може бути знижено протягом 90 днів, повідомляє Євроньюс. Але є й позитивна новина: МВФ виділив Греції черговий транш в 2,2 млрд. євро. СТОР. 11

Компромісу досягти не вдалося...

Валерій Баранов, Владислав Лук'янов, Юрій Ганущак.

На передньому плані: Олександр Абдуллін, Юрій Прокопчук.

Парламентська хроніка
Ранкове засідання
6 грудня

Роботу Верховної Ради було знову заблоковано: після виступів від фракцій депутати із опозиційних фракцій «БЮТ—«Батьківщина» та «НУ—НС» заблокували президію і парламентську трибуну з вимогою декриміналізувати статті Кримінального кодексу щодо відповідальності колишніх високопосадовців. Свої вимоги опозиціонери оприлюднили ще на понеділковій погоджувальній раді, однак у порядку денному цього питання не було. Голова Верховної Ради на вимогу двох фракцій оголосив перерву для консультацій, але на погоджувальній раді політики компромісу не досягли.

СТОР. 2

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Інші фото з цієї події шукайте в фотомагазині на сайті www.golos.com.ua.

ПОДІЇ

Півтора мільйона за оновлений дитсадок

У селі Короcт Сарненського району (Рівненська область), де 265 дітей дошкільного віку, відкрили оновлений дитсадок. Він розрахований на чотири групи з денним перебуванням та дві — з короткотривалим режимом роботи для підготовки до школи п'ятирічних малюків. На капітальний ремонт витрачено півтора мільйона гривень. Опалюється заклад електричними котлами із зональними регуляторами температури, що дасть змогу економити бюджетні кошти.

Садок у селі Короcт — 36-й у переліку відкритих цього року в області. Загалом на розвиток дошкільної освіти Рівненщина отримала 16,5 мільйона гривень цільової субвенції з держказни, каже голова Рівненської ОДА Василь Берташ. За його словами, такі капіталовкладення є найефективнішими, бо це інвестиції в майбутнє, **повідомляє наш власкор Олександра ЮРКОВА.**

Була б армія, а ворог завжди знайдеться

Учора українська армія відзначала своє двадцятиліття. І хоча в дні народження заведено говорити про іменинника тільки гарні слова, у цьому випадку це правило порушили. Практично весь «святковий» день експерти обговорювали стан нашої армії, її можливості та перспективи розвитку. Резюме: свій третій десяток українська армія зустрічає в стані хронічного недофінансування і як наслідок — обмеженої боєздатності. Проте шанс на поліпшення ситуації усе ще є. Головне, щоб у країні з'явилася політична воля це виправити. Мовляв, тільки тоді підтримка обороноздатності стане пріоритетом для можновладців, а не статтею для економії. СТОР. 8

КОРОТКО

■ У Кам'янці-Подільському працівники податкової міліції виявили підпільний цех, де впродовж півтора року виготовляли пилки для дерева. З незаконного обігу вилучено цінності на майже 30 тисяч гривень, **передає наш власкор Віра ШПИЛЬОВА.**

■ Київ планує залучити кошти приватних інвесторів із Японії або Росії для будівництва метро на Троєщину, **заявив голова КМДА Олександр ПОПОВ (Укрінформ).**

■ У січні—жовтні цього року підприємства Черкас реалізували промислової продукції на суму 11,6 мільярда гривень. Майже половина проданого обсягу зійшла з конвеєрів хімічного комбінату, **інформує наш власкор Лідія ТИТАРЕНКО.**

■ Учора на кораблях і в частинах українського флоту відбувся день відкритих дверей **(Укрінформ).**

«Укравтодор» до кінця року повністю відкриє дорогу М-07 Київ—Ковель—Ягодин *(Укрінформ)*

Компромісу досягти не вдалося...

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Ранкове засідання 6 грудня

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Зі слів прес-секретаря Голови Верховної Ради Володимира Литвина Ольги Чорної стали відомі подробиці погоджувальної ради у кабінеті глави парламенту: лідер фракції «БЮТ—«Батьківщина» Іван Кириленко та його однопартієць Віктор Швець заявили про вимогу включити до порядку денного законопроект, що пропонує нову редакцію статті 365 Кримінального кодексу. Адже саме за цією статтею засуджено екс-прем'єра України, лідерку партії «Батьківщина» Юлію Тимошенко. Однак цей законопроект було зареєстровано лише у вівторок зранку, тож народні депутати та профільний парламентський комітет не мали змоги з ним ознайомитися. В. Литвин запропонував три варіанти виходу із ситуації: перший — винести на голосування питання про включення до порядку денного законопроекту В. Швеця; другий — повернутися до нього в середу й у разі позитивного рішення розглянути цей документ; третій — провести консультації у фракціях з цього питання. Однак представники фракцій розійшлися, не дійшовши спільної думки.

ЦИТАТИ

Олександр ЄФРЕМОВ, лідер фракції Партії регіонів:

«Ми готові вести дискусію, іти на компроміс із цілої низки питань. Більше того — ми показали, що можемо домовлятися, хоча б у рамках прийняття законопроекту про вибори до Верховної Ради. Але мовою ультиматумів ми не розмовлятимемо».

Лідер фракції «БЮТ—«Батьківщина» Іван Кириленко на брифінгу заявив, що законопроект В. Швеця «до коми і до крапки з комою вилизує норму про відповідальність політиків за політичні рішення». І опозиція наполягає включити цей законопроект до порядку денного та розглянути після рішення профільного комітету. Однак поки що немає позитивної реакції більшості на цей сигнал. Чому опозиція так жорстко наполягає терміново розглянути цей законопроект, І. Кириленко пояснив тим, що 13 грудня має відбутися засідання апеляційного суду у справі Ю. Тимошенко, а стан здоров'я екс-прем'єра, як і Юрія Луценка та інших ув'язнених колишніх посадовців, погіршується.

Голова Комітету з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності Віктор Швець повідомив, що опозиція на погоджувальній раді переконувала більшість у тому, що врешті-решт парламентарії мають вийти на компромісне рішення і знайти юридичні механізми, щоб владнати питання, пов'язані з арештами колишніх високопосадовців. Адже стан здоров'я Ю. Тимошенко такий, що коли їй негайно не надати кваліфіковану медичну допомогу, вона може померти у СІЗО. Але відповіді від фракцій більшості опозиціонери поки що не почули. За словами депутата, поданий ним законопроект передбачає виписати в новій редакції статтю 365 Кримінального кодексу України: службова особа несе кримінальну відповідальність лише в тому разі, якщо в результаті перевищення влади або службових повноважень ця особа вчинила корупційні діяння, отримала неправомірну вигоду.

Натомість лідер фракції Партії регіонів Олександр Єфремов відкинув звинувачення опозиції в тому, що, мовляв, до порядку денного сесії включено не актуальні законопроекти. Бо серед запланованих — більш як 90 питань, зокрема, зміни до цьогорічного держбюджету, якими передбачається спрямувати на вирішення проблем регіонів додаткові два мільярди гривень, із них 800 мільйонів — на соціальний захист малозабезпечених родин, 162 мільйони — для компенсації проїзду пільговикам. «Робиться все, щоб дестабілізувати ситуацію у державі, жодних конструктивних пропозицій не бачимо», — заявив О. Єфремов. І додав, що вимоги опозиції втретє повернутися до розгляду законопроекту про декриміналізацію статей Кримінального кодексу зводяться лише до бажання звільнити Ю. Тимошенко та її оточення, тобто підлаштувати закон під одну людину.

«Ми не підемо на законодавче вирішення цього питання в рамках звільнення однієї людини, бо це суперечить будь-яким юридичним нормам та нормальній логіці, — наголосив О. Єфремов. — Тоді будь-яка людина може поставити нам питання: чому якщо верхівка влади попадається на кримінальному злочині, то вони самі для себе можуть скасувати закони? Точка зору фракції Партії регіонів — не йти цим шляхом». А щоб не було політичних спекуляцій з приводу стану здоров'я заарештованих, регіонали запропонували заслухати інформацію міністра охорони здоров'я та керівника пенітенціарної служби України на закритому засіданні Верховної Ради — у п'ятницю чи в якийсь інший день. І депутати зможуть поставити будь-які запитання керівникам структур, відповідальних за утримання і стан здоров'я всіх ув'язнених у СІЗО. На закритому засіданні, тому що відомості про стан здоров'я людини можуть оприлюднюватися лише за згоди самої людини.

ЦИТАТИ

Іван КИРИЛЕНКО, лідер фракції «БЮТ—«Батьківщина»:

«У резолюції Європарламенту написано, що бути Україні у європейській сім'ї, з радістю очікують серйозного партнера, велику державу в центрі Європи. Але в ній також говорять: сповідуйте демократичні цінності, верховенство права, права й свободи людини».

Лідер регіоналів звернувся до колег із опозиції з проханням розблокувати роботу парламенту, а всі питання вирішувати в рамках дискусії. І насамперед розглядати ті закони, які є пріоритетними для держави. На запитання журналістів, чи можуть задля розблокування парламентської трибуни вдатися до застосування сили, О. Єфремов зауважив: якщо блокування триватиме, то більшість буде «вимушена вдатися до достатніх дій, щоб Верховна Рада могла приймати законопроекти. Адже до кінця року в парламентаріїв є надважливі завдання: розгляд проекту Держбюджету-2012 та Програми соціально-економічного розвитку держави, законопроекту про ринок землі та низки інших дуже важливих документів. Окрім того, на розгляді у парламенті перебуває нова редакція Кримінально-процесуального кодексу, який буде винесено на розгляд сесійної зали після висновків Венеціанської комісії.

На 15-ту годину в кабінеті глави парламенту була запланована ще одна погоджувальна рада з лідерами фракцій щодо створення слідчої комісії з розслідування факту смерті пенсіонера в Донецьку, який брав участь у голодовці чорнобильців.

По обіді з'явилася інформація, начебто опозиція готова піти на поступки владі: проголосувати за непопулярні рішення (зокрема, розкритикований нею раніше законопроект про виконання судових рішень, який передбачає суттєве скорочення пільг для чорнобильців, афганців та інших категорій громадян, а також за урядовий варіант держбюджету-2012) «в обмін» на голосування більшістю законопроекту про декриміналізацію. Однак згодом І. Кириленко заявив: опозиція виходить із переговорного процесу з більшістю щодо голосування за соціально-економічні законопроекти, бо з боку коаліції «немає розуміння». «Ні на які компроміси, ні на які домовленості, ні на які так звані торги ми іти не будемо», — сказав лідер фракції «БЮТ—«Батьківщини». Однак, за його словами, трибуна може бути розблокована за досягнення згоди щодо утворення ТСК для розслідування обставин смерті шахтаря-чорнобильця в Донецьку під час пікетування, якщо стане відомо, що в сесійній залі є вдосталь голосів для утворення ТСК. Але оскільки головною вимогою опозиції є звільнення Тимошенко та інших колишніх посадовців, блокування трибуни триватиме. Опозиціонери також заявили, що не бояться силового варіанту розблокування трибуни з боку більшості.

На початку пленарного засідання Голова Верховної Ради Володимир Литвин оголосив про створення у парламенті міжфракційного депутатського об'єднання «Рівні можливості» у складі 15 парламентаріїв, головною метою якого є досягнення гендерного балансу, рівність прав чоловіків і жінок. Співголовами об'єднання обрано народних депутатів Юлію Ковалевську, Олену Кондратюк та Ірину Геращенко. Народні обранці вирішили працювати на вечірньому засіданні до завершення розгляду всіх запланованих питань.

Зі складу депутатської фракції «НУ—НС» вийшов народний депутат Едуард Зейналов.

Юліана ШЕВЧУК.

ІЗ ВИСТУПІВ ПРЕДСТАВНИКІВ ФРАКЦІЙ

Олександр КУЗЬМУК, Партія регіонів:

— 20 років тому, 6 грудня 1991 року, в цьому залі був прийнятий Закон «Про Збройні Сили України». Ним були поставлені завдання Збройним Силам, затверджена структура, права та обов'язки військовослужбовців. Ми взяли політичну відповідальність за спокій українського народу, за спокій у всьому світі, утримуючи третій за потужністю ядерний потенціал. За 20 років незалежності можемо пишатися тим, що в короткі терміни ми створили центральний орган — Міністерство оборони, на підставі різнорідних угрупувань ми створили сучасні Збройні Сили, всю необхідну законодавчу базу для їх функціонування. Вперше на пострадянському просторі Україна, не маючи досвіду, стала світовим миротворцем, взявши участь у створенні нової архітектури світової безпеки, у міжнародних миротворчих операціях і ставши одним із найавторитетніших миротворців у світі. Офіцери — це свідомі особливі люди, вони нікого ніколи не зраджують.

Микола ТОМЕНКО, заступник Голови Верховної Ради:

— Знаковою подією стала ухвалена 1 грудня резолюція Європарламенту щодо України. Ця резолюція є показовою, щоб зрозуміти, якою зробила нинішня влада Україну за 20 років. Із 15 пунктів резолюції шість безпосередньо визначають оцінку судових і політичних переслідувань опозиції, п'ять стосуються проблем із свободою слова, організацією виборів та судовою системою. Отож, виходячи з цього документа та враховуючи, що Президент Віктор Янукович заявив, що позитивно оцінив цю резолюцію і вважає за необхідне її виконувати, фракція «БЮТ—«Батьківщина» вимагає виконати головні вимоги Європейського парламенту. Перше — внести зміни до статей 364 і 365 та привести у відповідність до європейських стандартів ті статті (Кримінального кодексу. — **Ред.**), які стосуються політичного переслідування опозиції. Друге — забезпечити неупереджений та прозорий судовий процес. Третє — забезпечити участь Юлії Тимошенко в майбутніх виборах в Україні. Окрім того, ми вимагаємо, щоб влада надала можливість провести міжнародну медичну експертизу та належне лікування Тимошенко, Луценку, Іващенку, члени родин яких звернулися до відповідного комітету. Вимагаємо, щоб це зробила комісія, направлена урядом Канади, оскільки таке звернення вже є. Натомість, як стало відомо, сьогодні о 10 годині хвору Тимошенко знову допитують для того, щоб відкрити нову справу по подіях 15-літньої давності.

Микола МАРТИНЕНКО, «Наша Україна — Народна самооборона»:

— З першого дня влада лише працює на самознищення. Обраховано пенсіонерів і пільговиків, намагаються силою розігнати акції протесту, вбиваючи при цьому немічних літніх людей. Економіка в замерзанні, процвітає повальна корупція, вибіркові затримання продажних високопосадовців, які не хотіли ділитися, лише підкреслюють її масштаб. І в цих умовах влада не соромиться забирати останні копійки у пільговиків, відмовляє чорнобильцям у грошах, належних їм за рішеннями судів. Збиралися ходити по домівках самотніх матерів, вишукуючи такі «предмети розкоші», як велосипеди, аби лише позбавити допомоги малозабезпечених. Після хвилі обурення уряд начебто відкликав цей законопроект, але знімати треба не окремі законопроекти, а весь уряд. Натомість влада розкошує, виділяє все нові й нові мільярди на своє утримання, зокрема, на силовиків. Не дивно, що українці щодня виходять на масові акції протесту — Донецьк і Львів, Крим і Полтава, підприємці та чорнобильці, афганці та селяни. Це не сплески на воді, а ознаки бурі. Багатотисячні мітинги біля Верховної Ради та Кабінету Міністрів стали лише початком. Масово протестують уже і в базових електоральних областях Партії регіонів. Люди з вилами штурмують облдержадміністрацію в Донецьку, в Криму молоді мами з дітьми на руках вимагали виплати соціальних допомог. Громадяни самоорганізовуються та об'єднуються, захищаючи свої соціальні права. Об'єднується й опозиція. Зробимо все для недопущення фальсифікації виборів, боротимемося за кожного виборця.

Сергій ГОРДІЄНКО, Комуністична партія:

— На виборах до Державної думи Російської Федерації комуністи досягли великих успіхів, фактично подвоївши своє представництво у вищому законодавчому органі. Це надихає і наших людей — протестні виступи афганців, чорнобильців, дітей війни, пенсіонерів, які найвідчутніше постраждали в результаті ліберальних реформ, тотального урізання соціальних пільг та програм, вимагають від усього суспільства серйозного осмислення. Комуністи наполегливо обстоюють життєві інтереси людей праці, право на гідну зарплату, на відпочинок, на безплатне медичне обслуговування, заслужені пенсії, доступні ціни і комунальні тарифи, — це те, що було знищено з руйнуванням соціалізму і з формуванням диктатури кримінальної буржуазії. 20 довгих років трудящі вели боротьбу неорганізовано і розрізнено. Шахтарі й учителі, пенсіонери і студенти, малі підприємці та інші категорії громадян обстоювали лише свої особисті чи вузькогрупові інтереси, забуваючи про товаришів, які теж потерпають. Компартія ставить питання про негайну зміну політичної системи і про перехід влади в руки народу.

Олег ЗАРУБІНСЬКИЙ, Народна партія:

— Є проблеми, які хвилюють лише політиків, є проблеми реальні, є надумані. Але серед усіх інших є ті, які не залежать ні від партійних кольорів, ні від ідеологій чи революцій. Бо зачіпають вони кожного. Це проблеми здоров'я. Онкологія стала загрозою для кожного. Смертність від цього захворювання зростає щорік, а слово «рак» стало тим страшним діагнозом, для якого ані гроші, ані зв'язки вже нічого не вирішують. Та серед усіх онкологічних захворювань найстрашнішим є те, що б'є по кращій половині людства, — це рак молочної залози. Хіба це не завузько, як для національної проблеми? — поцікавиться хтось. Але спитайте в будь-якої жінки — і зрозумієте. Шанси отримати цей страшний діагноз має кожна сьома жінка, але страх захворіти відчувають усі. Скільки переживань, відчаю та горя вже принесла ця хвороба! Щороку в Україні реєструється близько 14—15 тисяч захворювань на рак молочної залози, приблизно половина хворих, незважаючи на зусилля лікарів, помирає від цієї патології. У середньому хвора жінка втрачає 17—18 років життя, а вік хворих щороку знижується. Кожні 30 хвилин в Україні діагностується новий випадок раку молочної залози, щогодини вмирає жінка. Тоді як у розвинених країнах близько 90% хворих виліковуються. Чому в Україні рак молочної залози діагностують лише на останніх стадіях хвороби? Чи кожна жінка щороку проходить консультацію у мамолога? Відповідь очевидна: дієва система профілактики та діагностування, яка охоплювала б усе населення, відсутня.

Володимир КАПЛІЄНКО, «Реформи заради майбутнього»:

— На початку третього тисячоліття світ опинився перед загрозою голоду. За даними ВООЗ, щодня у світі від голоду помирає 24 тисячі осіб. ООН оприлюднила ще драматичніші цифри: через недоїдання кожні п'ять секунд у світі гине дитина. Голод відчуває кожен шостий житель Землі, тобто більше мільярда людей. За експертними оцінками, при раціональній структурі землекористування та відповідних науковому та ресурсному забезпеченні наша держава здатна виробляти харчових продуктів у такій кількості, яка задовольняла б потреби 150 мільйонів чоловік. Науковці стверджують, що сукупна вартість українських чорноземів становить 340 мільярдів доларів, а ми при цьому додамо: вона безцінна. Але продуктивність праці в нашому сільському господарстві залишається у 10 разів нижчою, ніж у Канаді, США або в європейських країнах. Саме сьогодні час повернутися до теми розміщення на території нашої країни світового резерву продовольства та зерна. Наша держава розглядає зернові запаси як валютні резерви і бачить свою перспективу саме у формуванні світового фонду запасів зерна при ООН.

Олександра КУЧЕРЯВА.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Товарообіг з Японією може становити понад мільярд доларів

Активізація співробітництва між Україною та Японією є напрочуд важливою. Особливо з урахуванням того, що «у Японії є величезний досвід в атомній і науковій сфері загалом». На цьому Голова Верховної Ради Володимир Литвин наголосив під час зустрічі з Надзвичайним і Повноважним Послом Японії в Україні Тоічі Сакатою.

Ці два питання, **як повідомила прес-служба Верховної Ради,** керівник парламенту назвав «ключовими, визначальними для Японії, які можуть і повинні складати важливу частку нашої співпраці».

В. Литвин повідомив, що товарообіг між Україною і Японією наблизився у 2010 році до суми в мільярд доларів. Його структура свідчить про те, що ми не використали всі можливості, заявив Голова Верховної Ради, підкресливши, що «нам ще потрібно пізнати один одного». За його словами, «структура товарообігу не відповідає потенціалу нашої країни».

Глава парламенту впевнений: «Можна багато чого зробити спільними зусиллями в інвестиційній сфері», та висловив сподівання, що активізації співпраці між нашими країнами «слугуватиме підписання угоди про захист інвестицій». «Переконаний, що ця співпраця реалізовуватиметься успішно», — наголосив він.

Водночас Пан Посол висловився за надання окремого статусу співпраці в атомній енергетиці, за узгодження проектів у рамках «Схеми зелених інвестицій», обміну досвідом у сфері енергозбереження та ядерної безпеки.

Сторони відзначили також обопільну налаштованість на розширення політичного діалогу та подальший розвиток партнерських, дружніх відносин між обома країнами, налагодження співпраці у сфері ядерної безпеки з метою використання практичного досвіду України для подолання наслідків аварії на АЕС «Фукусіма-1», створення сприятливого інвестиційного клімату.

Пан Посол подякував українському народу за матеріальну підтримку та слова співчуття після катастрофи в Японії і висловив сподівання на подальший обмін досвідом у питаннях ліквідації наслідків аварій на атомних станціях.

В. Литвин зазначив, що катастрофічні події в Японії українці сприйняли як свою особисту біду. Водночас він підкреслив, що «співпереживати можуть лише ті країни і народи, які пережили таку біду». В. Литвин наголосив, що незважаючи на 25 років, які минули з дня Чорнобильської катастрофи, «ця проблема залишиться з нами надовго, навіть назавжди».

За словами глави парламенту, наші країни можуть співпрацювати з широкого кола питань: і у плані обміну досвідом з подолання наслідків аварій, і у плані науковому, зокрема, відпрацювання моделі поведінки людини, роботи над тим, як повернути до життя уражені території. «Є обопільна зацікавленість, щоб співпраця була ефективною», — наголосив він. Голова Верховної Ради запевнив: у цих питаннях підтримка зусиль урядів обох країн парламентом буде забезпечена.

ДОВІДКОВО

Проекти, які вже реалізуються в Україні:

реконструкція аеропорту «Бориспіль»; будівництво мостового переходу через річку Південний Буг у Миколаєві; співпраця за «Схемою зелених інвестицій».

Протестні акції вимагають чесної та прозорої відповіді

Учора Президент Віктор Янукович відвідав з робочою поїздкою Донецьку область. З міжнародного аеропорту «Донецьк» глава держави відбув до рідного міста Єнакієвого, де поклав квіти до пам'ятника льотчику-космонавту, двічі Герою Радянського Союзу Георгію Береговому та вшанував його пам'ять хвилиною мовчання.

В Єнакієвому В. Янукович також відвідав могили своїх рідних та близьких. Після цього Президент побував у відреставрованому Музеї космонавта Георгія Берегового. Оглянувши експозицію, В. Янукович пообіцяв передати до фондів музею фотокамеру, якою Береговий робив знімки з космосу, та фотографію космонавта зі свого домашнього архіву. Але й учора музей без подарунків не залишився, оскільки глава держави передав його директорові Ірині Зарі сертифікат на мультимедійне обладнання. Наразі у фондах Музею Георгія Берегового зберігається понад 15 тисяч експонатів, більше тисячі з яких присвячено історії освоєння космосу. Крім того, там представлено речі, передані особисто космонавтом і членами його родини.

На «Єнакіївському металургійному заводі», що належить до вертикально інтегрованої гірничо-металургійної групи компаній «Метінвест», глава держави взяв участь в урочистому відкритті сучасної доменної печі (ДП-3). Очікується, що тепер випуск чавуну на «ЄМЗ» збільшиться на 1,2 мільйона тонн на рік та досягне більш як 3 мільйонів тонн на рік загалом по доменному цеху. Введення в роботу нової ДП-3 здійснено в рамках технологічної стратегії розвитку металургійних підприємств групи «Метінвест», а інвестиції в проект становлять більш як 220 мільйонів доларів.

Оскільки для Єнакієвого дуже болючою є проблема екології, то домну вперше в Україні оснащено газоочисткою фірми «Пауль Вюрт», яка дає можливість не тільки здійснювати очищення доменного газу від шкідливих домішок на 99,9 відсотка, а й використовувати його як паливо на виробничих агрегатах підприємства замість природного газу. Тож Президент вважає, що це дасть змогу значно поліпшити екологічну ситуацію в місті, а наступним кроком у цьому напрямі має стати будівництво нової аглофабрики.

Під час брифінгу в Єнакієвому В. Янукович також висловився з питання скорочення пільг чорнобильцям та іншим уразливим верствам населення. «Я проти скорочення пільг», — зазначив він, та щоб бюджет міг забезпечити ці пільги, потрібне зростання економіки. Саме тому глава держави пропонує уряду та громадським організаціям сісти за стіл переговорів і вирішити, як діяти далі. «Протестні акції сьогодні — це цілком природно, а ми маємо дати чесну, відповідальну і прозору відповідь», — сказав Президент.

Вл. інф.

ДОВІДКОВО

Нова домна є найбільшим об'єктом заводу. На ній уперше в металургії України впроваджено низку передових технологій та застосовано новітні системи контролю. Зокрема, на ДП-3 встановлено безконусний завантажувальний пристрій фірми «Пауль Вюрт» (Люксембург), який дає змогу знизити витрату коксу на 5 відсотків та на стільки само підвищити продуктивність печі.

НАПЕРЕДОДНІ ПОДІЇ

Індекс тих, хто пасе задніх

Оприлюднено Індекс сприйняття корупції за 2011 рік. Україна з 2,3 бала посідає 152-гу позицію (дослідження проводили в 183 країнах). Число балів від 0 до 10 означає, що рівень корупції у країні дуже високий (0) або вкрай низький (10). Скажімо, найменше зловживають владою в Новій Зеландії (9,5 бала, 1 місце), Данії та Фінляндії (9,4; 2), Австралії (8,8; 8), Канаді (8,7; 10), Катарі (7,2; 22).

Найгірші результати отримано в Узбекистані (1,6; 177), Північній Кореї (1,8; 175), Росії (2,4; 143), Болгарії (3,3; 86). Менше п'яти балів набрали дві третини держав, включених до рейтингу.

Акції протесту, які мають місце у багатьох країнах, часто спровоковані економічною нестабільністю, корупцією, вважають у міжнародному агентстві Транспаренсі Інтернешнл.

«Керівникам країн варто прислухатися до вимог поліпшити державне управління»,— закликає його голова Угетт Лабелль.

Вл. інф.

ФОТОФАКТ

Президент організації «Молодь проти корупції» Олександр Горган виступає під час Всеукраїнського молодіжного форуму «Молодь проти корупції», що відбувся недавно в Києві.

Фото Олександра КОСМАЧА (Укрінформ).

ДО РЕЧІ

Сьогодні в парламентському Комітеті з питань боротьби з організованою злочинністю та корупцією відбудеться засідання «круглого стола» (15.00, буд. Верховної Ради), присвячене Міжнародному дню боротьби з корупцією (відзначається 9 грудня).

У НОМЕР

Заборонити чиновникам їздити на «мерсах»

Народний депутат Валерій Коновалюк зареєстрував у парламенті проект постанови про підготовку плану економії бюджетних коштів. Про це він повідомив під час брифінгу. «Ми повинні заборонити чиновникам купувати дорогі автомобілі, робити дорогі ремонти тощо, а зекономлені кошти спрямовувати на соціальні потреби, — сказав парламентарій. — Я переконаний, що такий план економії коштів дозволить збалансувати не тільки державні видатки, а й дасть сигнал суспільству про те, що держава розуміє складність фінансової ситуації, а не перекладає цей тягар на плечі простих людей».

В. Коновалюк торкнувся проблем використання держустановами викрадених авто, а також виробництва для наших громадян біометричних паспортів.

Сергій МЮЛЛЕР.

Жінки–парламентарії боротимуться за гендерну рівність

Учора у Верховній Раді оголосили про створення міжфракційного депутатського об'єднання «Рівні можливості», до якого увійшли 15 народних обранців з різних фракцій. Співголовами стали Юлія Ковалевська (Партія регіонів), Олена Кондратюк («БЮТ-«Батьківщина») та Ірина Геращенко («НУ—НС»).

Як розповіла остання, в парламенті неодноразово робилися спроби створити подібне об'єднання. Одним із поштовхів для офіційної формалізації групи стала спільна робота із захисту самотніх матерів. За її словами, жінки-парламентарії вже реалізували низку ініціатив, зокрема, звернулися до уряду з вимогою відкликати законопроект про скасування матеріальної допомоги самотнім матерям. Вона вважає, що Україна, яка заявляє про свої наміри стати повноправним членом ЄС, має рахуватися з європейськими стандартами гендерної рівності, без яких довести орієнтованість на європейські цінності та демократичність неможливо.

«Сьогодні в парламенті представлено 36 жінок, деякі дослідження свідчать про те, що після проведення реформ виборчого законодавства і введення змішаної системи, у тому числі мажоритарної, є підстави вважати, що в наступному парламенті жінок може бути ще менше. Тому ми хочемо на фракційному і партійному рівнях порушити питання добровільної квоти по залученню жінок до політичного життя», — наголосила І. Геращенко.

За словами народного депутата Ольги Боднар («БЮТ-«Батьківщина»), в країнах Скандинавії, Балтії, Європи нормальна робота парламенту і забезпечення соціальної безпеки та благополуччя в державі настають тоді, коли кількість жінок у їх законодавчих органах перевищує 30 відсотків. На жаль, у Верховній Раді України жіночої квоти не існує. «Я думаю, що було б непогано, якби кожна фракція передбачала добровільно гендерну рівність у своїх списках», — зазначила вона.

Сергій МЕЛЬНИК.

Сьогодні — День місцевого самоврядування

Адам Мартинюк: «Поки що ми не зуміли сформувати міру відповідальності тих, кого делегуємо у владу»

Реформа місцевого самоврядування, курс на яку оголосив Президент, має стартувати 2012 року. Та чи варто розраховувати на швидкі зміни та які першочергові кроки потрібно здійснити, аби вся повнота влади нарешті перейшла на місця? Про це та багато чого іншого наша розмова з Першим заступником Голови Верховної Ради Адамом Мартинюком (на знімку), який уже понад десять років тісно співпрацює із представниками громад.

— Адаме Івановичу, як Перший заступник Голови Верховної Ради ви не один рік співпрацюєте з органами місцевого самоврядування й, напевно, добре знаєте всі їхні проблеми. Які питання найчастіше порушують очільники громад?

— Абсолютно правильно ви підмітили, що співпрацюю не один рік. І, незважаючи на те, що ця робота триває вже понад 10 років, проблеми, на жаль, залишаються незмінними. Вони тісно пов'язані з економічними проблемами держави. Найголовніше, найперше питання, яке завжди ставиться при зустрічах, — це дуже великий обсяг повноважень і недостатній рівень фінансування для їх виконання. У більшості випадків, особливо це стосується сільських і селищних рад, коштів вистачає лише на одне — заробітну плату. І не більше. Проте вирішити цю проблему дуже й дуже складно, бо це можливо лише тоді, коли ми говоритимемо про високий рівень місцевого самоврядування, коли ліквідуємо економічну диспропорцію між регіонами. Сьогодні всі, включаючи й Президента Віктора Януковича, і він про це неодноразово говорив, зацікавлені в тому, щоб регіони були більш самостійними, незалежними від центру, від Києва. І на цьому також базується основний принцип місцевого самоврядування.

Про яке врядування можна говорити, якщо голова не може самостійно впоратися із проблемами, бо йому, вибачте, треба ходити із протягнутою рукою? Та, на жаль, ні сьогодні, ні завтра ми не зможемо розв'язати ці проблеми. Принаймні до того часу, поки не буде вирішено економічну диспропорцію, яка нині існує між регіонами.

Звичайно, можна було б піти назустріч тим, хто каже: нехай бюджет формується в регіоні, і ми будемо ним розпоряджатися. Але не треба забувати, що в нас лише чотири-п'ять самодостатніх регіонів. Хто тоді фінансуватиме області, які не можуть себе забезпечити? У самоврядування, і за Конституцією, і за іншими чинними законодавчими актами, досить багато прав. Але, на жаль, вони не підкріплені реальними можливостями.

— Необхідність реформування визнають усі. Чому ж тоді влада досі не наважувалася на його здійснення, адже підґрунтя для цього було?

— Влада постійно говорила про наміри реформувати місцеве самоврядування, здійснити перерозподіл функцій. Але тут не все так просто. По-перше, нам не треба забувати історії. Якщо подивитися в глибину віків, Запорізька Січ — це, по суті, зародки самоврядування. Тобто ми до цього генетично схильні. Але давайте не забувати й останнього періоду. Самоврядування, яке протягом радянського періоду було розвинуте на досить високому рівні, не було самодостатнім у тому розумінні, що над ним була надбудова — партійні комітети. Нині над ними — державні адміністрації, у яких практично залишилися ті само функції, що і в парткомів, крім однієї — права призначати і звільняти керівників місцевих органів самоврядування. Натомість вони розпоряджаються фінансами. І до того часу, поки ми не знайдемо дотику взаємовідносин між органами влади, які обираються народом, і органами влади, які призначаються главою держави, про самодостатнє місцеве самоврядування говорити не можна. Ми якраз і шукаємо ці дотики. Найпростіший підхід — зробити так, як у цивілізованих європейських державах — усе передати в руки місцевого самоврядування. Тобто виборці, жителі тієї чи іншої території обирають депутатів. Ті формують виконавчий орган влади і несуть усю відповідальність, а виконавчий комітет виконує функції, які нині покладені на адміністрації. Тоді адміністрації — зайва ланка і їх потрібно ліквідовувати. Це найлегший, найкращий шлях, найпростіший і найзрозуміліший. Але, на моє переконання, на жаль, ми ще до нього не доросли. У тому розумінні, що не зуміли сформувати міру відповідальності тих, кого ми делегуємо у владу, щоб вони належним чином виконували покладені на них функції, а не займалися вирішенням власних проблем. Ніде правди діти, у багатьох органах місцевого самоврядування, передусім, вирішують власні питання, до проблем громади черга доходить лише згодом.

У декого існує хибна думка, що є вертикаль влади. На рівні органів місцевого самоврядування її, на жаль, немає. Верховна Рада не може вплинути на обласну раду, обласна — на районну, а та, у свою чергу, — на сільську, селищну, бо всі вони незалежні. І поки що в наших умовах — становлення, розбудови держави, нестабільності політичної та економічної, цю функцію вертикалі влади беруть на себе адміністрації. Мені важко собі уявити, якби із цими функціями справлялося місцеве самоврядування. Хоча, наголошую, до цього треба йти і ми йдемо. Тим не менше, уже сьогодні це зробити нереально. Бо тоді буде не місцеве самоврядування, а суцільне безвладдя. Кожен тягнутиме ковдру на себе. Тут треба шукати, так би мовити, межу між органами місцевого самоврядування і органами виконавчої влади.

Повна ліквідація адміністрацій на сьогодні неможлива. Це далека перспектива. І ті, хто каже, що завтра, післязавтра розв'яжемо ці проблеми, видають бажане за дійсне.

— Самодостатність регіону не в останню чергу залежить від фаховості очільників міст, тобто голова має бути ще й ефективним менеджером. Сьогодні прикладів вдалого врядування насправді дуже мало.

— Ви зачепили проблему, яка називається кадровою політикою. Найголовніша біда в розвитку держави, на моє тверде переконання, полягає в тимчасовості органів влади. За 20 років незалежності в нас було майже 20 урядів. Тобто немає перспективи розвитку. Будь-який уряд думає не про завтрашній день, а про те, як залатати дірки, що їх залишили попередники. Не думає, що нестиме відповідальність за свої дії. Тож, передусім, потрібна стабільність. Якщо не на десять років, то бодай на п'ять — на скільки обирається Президент, який за Конституцією є главою виконавчої гілки влади. Коли буде стабільність в управлінні державними процесами, тоді можна говорити й про інші питання, які з цього випливають. Досі такої стабільності не було. Водночас хотів би констатувати: нині вперше за 20 років злагоджено працюють усі гілки влади, немає поборювання між Президентом, Кабінетом Міністрів та Верховною Радою. Глава держави та уряд мають достатню підтримку у Верховній Раді для того, щоб законодавчо вирішувати ті питання, які вони перед собою ставлять. І цим, звичайно, потрібно скористатися.

— Президент Віктор Янукович заявив курс на реформу місцевого самоврядування, яка має стартувати в 2012 році. На вашу думку, які зміни зможуть забезпечити децентралізацію влади?

— Ми говоримо про дві гілки влади. Президент, насамперед, мав на увазі децентралізацію виконавчої влади. Щоб місцеві адміністрації не зверталися постійно за допомогою Києва, погоджуючи із центром кожен крок. Вони мають вирішувати питання самостійно.

Думаю, що місцевого самоврядування торкнуться розроблені Державним фондом «Основні стратегічні напрями реформування місцевого самоврядування в Україні». Вони нині на розгляді глави держави і рано чи пізно з'являться у Верховній Раді для законодавчого вирішення.

Але, наскільки мені відомо, революційного зламу системи, що, мовляв, у 2012 році все буде децентралізовано, і ми перейдемо на іншу модель управління, там не буде, будуть пілотні варіанти. Так, як це відбувається з медичною реформою.

Через два-три роки можна буде побачити, наскільки це реально. З іншого боку, для децентралізації влади потрібно укрупнення на місцевому рівні. Це не так просто. Пригадуєте, 2005 року намагалися зробити адміністративно-територіальну реформу, чим це закінчилося. Для нинішньої влади ця спроба може закінчитися тим само. Бо потрібні економічні передумови. Можна й варто об'єднувати два-три села в одну громаду з одним центром управління. Але не вистачає найголовнішого — соціальної інфраструктури. Одна справа, одержати довідку у своєму населеному пункті, інша — коли по неї треба буде їхати за 20—30 кілометрів. Ми добре усвідомлюємо, яка в нас структура, які в нас дороги, транспорт і як буде важко добратися до сільської ради чи іншої структури, щоб вирішити те чи інше життєве питання. Тобто потрібно або паралельно, або навіть спочатку розв'язати соціальні проблеми, а потім вирішувати питання укрупнення. Нині в нас понад 11 тисяч громад, майже 230 тисяч депутатів різних рівнів. Це, з одного боку, нібито й не мало на 45 мільйонів, але, з другого, мабуть, забагато. Тому адміністративно-територіальна реформа передбачатиме укрупнення громад. Але це не так просто, проблема не одного дня.

— Що лягло в основу стратегічних напрямів, напрацьованих Державним фондом сприяння місцевому самоврядуванню?

— Головна ідея — зробити органи місцевого самоврядування самодостатніми, конкурентоспроможними у виконанні тих питань, заради яких вони, до речі, й створені. Шляхи, які передбачені для вирішення — це та ж адмінреформа, розмежування функцій між органами самоврядування й виконавчої влади. Я так розумію, що у своїй концепції вони далі не йдуть. Маю на увазі ліквідацію держадміністрацій і створення виконавчих органів у радах. На сьогодні я вважаю це правильним. Бо немає в повному розумінні правової держави, щоб усі дотримувалися закону, треба, щоб хтось був старшим і наглядав за тим, як і що робиться. Можливо, варто на цьому етапі дещо зменшити виконавчі функції адміністрацій, залишивши за ними наглядові функції. У концепції також пропонується підійти до створення Муніципального кодексу. Це добра ідея, щоб усі законодавчі акти, які стосуються місцевих органів влади, у тому числі й адміністрацій, звести в один кодекс. Ще один важливий аспект, про який постійно говорять, — це практична допомога держави в реформуванні самоврядування. Бо без практичної допомоги держави, передусім фінансової, ця зміна не буде здійснена.

— Парламент долучався до розробки цього документа?

— Парламент у цілому не долучався. Не виключаю, що брав участь профільний Комітет з питань державного будівництва та місцевого самоврядування. Парламент долучиться тоді, коли отримає відповідні законопроекти. Найпевніше, це буде ініціатива Президента. Ось тоді вже впритул і профільний комітет розглядатиме їх на предмет доцільності винесення на розсуд Верховної Ради, і на сесійному засіданні ми досить прискіпливо будемо дивитися на ці питання, бо вони зачіпають інтереси кожного жителя.

— Первинний суб'єкт самоврядування — це територіальна громада. Очевидно, в рамках реформи необхідно також змінювати й психологію пересічного українця, активізувати потенціал територіальних громад?

— Так, поза всяким сумнівом. Але, на жаль, психологія пересічного громадянина полягає в одному: я тебе обрав, а що ти для мене зробив? Він не виходить із того, чи є можливість це зробити. Його не цікавить, що немає коштів, що держава не в змозі виконувати ті зобов'язання, які ставлять перед нею ухвалені соціальні закони. Жителя насамперед цікавить: чому немає доброї дороги, чому закриваються дитячі садочки, не працюють будинки культури. Це велика проблема. Ви знаєте, із власного прикладу можу сказати: спочатку самі ж розібрали, розтрощили, а нині просять допомоги чи то в спонсорів, чи то в держави: давайте відбудуємо. Свого часу я був свідком, як, розваливши будинок культури, колгоспну контору, взялися ділити техніку. На кожного трактора чи машини не вистачало. Хтось мудрий запропонував розділити. Одному дісталося колесо, іншому — капот, а потім усе здали на металолом. Нині, на щастя, психологія потроху змінюється. Уже просять допомоги, щоб відновити інфраструктуру.

— Виступаючи на міжнародних муніципальних слуханнях, Президент сказав, що реформа місцевого самоврядування набуде завершеного вигляду лише після внесення змін до Конституції. Чи є вже якісь зрушення в цьому контексті?

— Кардинальних зрушень немає. І це абсолютно правильно. Бо для того, аби розв'язувати питання так, як ми про це говоримо, передусім, потрібні конституційні зміни. Ви знаєте, що указом Президента створена робоча група з підготовки Конституційної асамблеї. Поки що не зрозумілі контури. Більше схиляється на те, що асамблея — це той орган, який розроблятиме, як треба приймати Основний Закон, і не виходитиме за рамки нині чинної Конституції. Але є категорія людей, які вважають, що Конституція буде ухвалюватися саме асамблеєю. За нині чинною редакцією Основного Закону це неможливо. Швидше за все, асамблея напрацює проект Основного Закону, який буде внесено Президентом до парламенту. Якщо там будуть запропоновані кардинальні зміни, то за чинною редакцією те, що стосується першого, третього та тринадцятого розділів, виноситься на всенародний референдум. Я не виключаю такої можливості. А вже після опитування парламент ухвалюватиме зміни.

Але це робота не одного дня, і тим більше не сьогоднішнього. Думаю, що це могло бути завданням уже на наступний термін Президента. Бо не так просто написати Конституцію, провести усі необхідні процедури. Тому робота йде, але вона не форсується.

Триває пошук тих чи інших моделей, у т. ч. потрібно дати відповідь на запитання: що таке місцеве самоврядування. Воно абсолютно незалежне й самостійне і єдине як форма правління на місцевому рівні. Чи треба, усе ж таки, залишати якісь структури виконавчої влади, і не важливо, як вони називатимуться: адміністрації чи якось інакше. Головне — потрібно знайти співвідношення й дати відповіді на ці запитання.

— Дякую за розмову.

**Розмовляла
Олена ГОРБУНОВА.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.**

Щоб усі дотримувалися закону, треба, щоб хтось був старшим

Військовий пенсіонер подарував громаді надію на отримання статусу населеного пункту

ІНІЦІАТИВА

На Вінниччині, з ініціативи облради, працюють над підготовкою важливих документів — Стратегією розвитку територіальної громади на період до 2020 року. Їх матиме кожна місцева громада. До участі в цій справі залучили людей різного віку — від учнів до пенсіонерів. Наприклад, члени садівничого товариства «Сальник-2» Калинівського району добиваються надання їхній території статусу населеного пункту. Ця думка є головною у проекті розвитку цієї невеликої громади. Робота з його підготовки тривала довго, аж поки до неї не долучився військовий пенсіонер.

Як село, тільки без сільради

— Поки що ми, як ті яблука, що загубилися під деревами в листі, — каже одна з членів товариства Олена Іванівна. — Насправді ми є, але нас ніхто не бачить. Не маємо можливості зареєструватися, на території проживання, набагато дорожче від жителів інших населених пунктів сплачуємо за електрику. А все тому, що наша територія не має статусу села. Хоча насправді давно вже набула його. Ми, як село, тільки без сільради. Тим часом у документах, як і багато років тому, наш «Сальник-2» значиться дачним містечком.

Більше двадцяти років тому, у середині 1980-х, біля села Сальник Калинівського району жителям Вінниці наділили ділянки для садівничих господарств. Здебільшого їх отримали робітники підприємств, учителі, медичні працівники, військові. Неспроста це товариство дотепер називають «пролетарським».

Нині переважна більшість із них уже на заслуженому відпочинку. Для декого дачний будиночок став місцем постійного проживання. Загалом таких 780 осіб. Вони залишили свої міські квартири дітям чи внукам, а самі, щоб не тіснитися у «панельках» чи «хрущовках», перебралися ближче до природи. Є тут і молоді сім'ї. Разом із батьками мешкають 19 дітей. Вони обрали місцем проживання територію товариства від безвиході. На міську квартиру зібрати гроші непросто, а на невеликий будиночок стягнулися.

— Раніше ми жили в гуртожитку, — каже жінка, в якої двоє дітей. — Потім нас звідти попросили. Грошей вистачило тільки на дачний будиночок. Так і живемо. Скоро дитині в школу, а в неї нема реєстрації. Ми з чоловіком так само, як то кажуть, між небом і землею. Ходили в сільську раду, а там пояснюють, що не мають права реєструвати дачників.

Не скрізь на території товариства є дороги з твердим покриттям. Без доріг ще якось можна обійтися. А ось без природного газу складніше. Його заміняє електрика. Однак платити за неї доводиться дорожче, ніж платять жителі сусіднього села.

Електрика кишені вивертає

Якщо в сусідньому селі Сальник за користування електрикою люди сплачують не більше 28 копійок за кіловат, то їхнім сусідам із «Сальника-2» доводиться платити приблизно в 2,5 разу більше. «Ця електрика нам усі кишені вивертає, — бідкаються мої співрозмовники. — Трансформатори, дроти, стовпи — все це на нашому утриманні. Обслуговування входить у тариф. Тому так дорого доводиться платити».

Без електрики тут, як без рук. З допомогою електрики і світять, і помешкання обігрівають, і їжу готують. Дві підприємницькі структури протягом деякого часу добре «нагріли» руки на місцевих абонентах. Скориставшись ситуацією, диктували свої умови. Хто не приставав на них, тому відключали електрику.

Ситуація змінилася після того, як головою ради садівничого товариства обрали Юрія Московчука. Колишній військовий, коли придбав будиночок, сам зіткнувся із проблемами, з яких не могли виплутатися члени товариства.

— Як і всіх, мене одразу «дістала» електрика, — каже Юрій Антонович. — Точніше, часті відключення. Спробував з'ясувати причину, але що далі шукав істину, то більше стикався із плутаниною.

Районні електромережі, з'ясовується, до електричного господарства «садівників» не мають жодного стосунку. Все воно — на утриманні товариства. Але ж самотужки люди не можуть обслуговувати такий об'єкт. Тут і з'явилися комерсанти зі своїми умовами.

— Чому б не передати електрогосподарство підприємству «Районні електромережі»?

— Не так усе просто, — каже співрозмовник. — Щоб це зробити, треба сплатити 25 відсотків вартості об'єкта. За попередньою оцінкою, електрогосподарство коштує від півтора до п'яти мільйонів гривень. Більше того, в разі його взяття на баланс підприємство районних електромереж так само змушене буде сплатити податок на прибуток. Як бачите, робити це невигідно ні одній, ні другій стороні. Де вихід? Треба, щоб товариство стало територією села, тобто приєднати його цілісним майновим комплексом. Тоді електрогосподарство стане комунальною власністю громади. Громада, у свою чергу, зможе передати його районним електромережам без усяких податків. Платити їх не будемо ні ми, ні вони. Бо це не передбачено законом.

Тим часом рада товариства вже підписала договір із Калинівським підприємством «Районні електромережі» на постачання електрики. Комерсантів усунули від участі в цій справі.

Візьмемо сусідів під крило

Тільки-но члени товариства побачили, наскільки активним і діловим є їхній новий сусід, Юрія Московчука обрали головою ради товариства. Хоча зробити це було непросто. Не тому, що чоловік не погоджувався. За довгі роки на території дачного масиву утворилося аж 63 окремі товариства. З кожним із них треба було узгодити кандидатуру. Тому вибори тривали не день і не два. Коли, нарешті, закінчилися, новообраний голова перше, що зробив, об'єднав усі товариства в єдину цілісну організацію.

Болюче для всіх питання — про приєднання території дачного масиву до села Сальник — винесли на перші збори. Ніхто не був проти приєднання, бо люди, як вони самі кажуть, давно хочуть мати такі права, як усі. Їх більше хвилювало: як поставляться до цього сільрада і громада села. Чи підтримають таку ініціативу?

— Депутати сільради не відмовили в позитивному вирішенні питання про розширення меж нашого населеного пункту, — каже сільський голова Сальника Микола Вовк. — Але одного лише депутатського рішення недостатньо. Бо це питання належить до компетенції усієї громади. Сход села має його вирішувати.

Загальні збори громади Сальника запланували на січень наступного року. За прогнозом сільського голови, його земляки підтримають ініціативу дачників. Чимало людей за довгі роки існування дачного селища подружилися між собою. Як розповіли в Сальнику, дехто навіть створив сім'ї, дітей одружив.

— Якщо відверто, то більше плюсів від такого об'єднання все-таки матимуть дачники, — продовжує сільський голова. — Вони зможуть реєструватися за місцем проживання, сплачуватимуть за електрику за такими само тарифами, як платять у селі, зможуть порушити питання про газифікацію своїх будинків із використанням коштів бюджету громади, а також державних грошей. Сільрада, у зв'язку з розширенням меж села і збільшенням кількості населення, матиме можливість виплачувати повну ставку двом нашим працівникам — землевпорядникy і касиру. Нині вони отримують тільки половину окладу.

Сільському голові імпонує активність, з якою сусіди взялися протягом останнього часу за вирішення низки питань. «Я розумію, що в них тепер, як то кажуть, справжній бойовий командир, — усміхається співрозмовник, маючи на увазі нового голову ради товариства полковника у відставці Юрія Московчука. — Знаю, що вони своїми силами відремонтували частину доріг. Планують облаштувати зони відпочинку. Дуже важливим питанням для дачного масиву, на мою думку, є утилізація сміття. Його можна побачити там скрізь...

Тридцять тисяч гривень зібрали члени садівничого товариства на виготовлення проектної документації і генерального плану приєднання території дачного масиву для села. Для них це нині найважливіше. Всі з нетерпінням чекають, коли в селі зберуться на сход для обговорення цього питання. Дачники також братимуть у ньому участь. «Прийдемо всі, як один, обов'язково!»

— Питання зміни меж сільських територіальних громад належить до компетенції обласної ради, — уточнює сільський голова Сальника Микола Вовк. — Тому результати референдуму й рішення сесії сільради передамо на розгляд обласної ради. Але спершу треба провести сход села.

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.

На знімку: колишній військовий Юрій Московчук презентує проект надання статусу населеного пункту садівничому товариству «Сальник-2».

Фото Василя БАБІЯ.

КОМЕНТАР

Сергій Татусяк, голова Вінницької облради:

— Я був приємно вражений активністю членів товариства «Сальник-2». Про їхній проект дізнався під час засідання «круглого столу» на тему: «Стратегія розвитку територіальних громад області». Цей захід облрада проводить у районах області. На одному з них виступив Юрій Московчук. Коли слухав, подумав: те, про що говорить промовець, хвилює не тільки моїх земляків. Скільки в нашій державі таких товариств! Проблеми в них однакові. Буду відстоювати позицію членів цього товариства. Буду голосувати за підтримку їхнього проекту на сесії облради.

Ми поставили завдання, щоб кожна територіальна громада мала свою стратегію розвитку на період до 2020 року. З цією метою облрада разом з громадською організацією «Відкрите суспільство» розробила методичний посібник, як правильно формувати такий документ. Презентуємо методичку на місцях, одночасно беремо участь в обговоренні тих проектів, які пропонують громаді. Перша така презентація відбулася в Калинівському районі. На ній одразу три громади запропонували свої плани розвитку територій. Залучаємо до участі в підготовці таких документів людей різного віку — від учнів до пенсіонерів. Адже їм не байдуже, яким буде в майбутньому їхній населений пункт. Навіть оголосили конкурс на кращу творчу роботу: «Яким хочу бачити своє село чи селище». Участь у ньому беруть учні шкіл, коледжів, технікумів, училищ. Отримали перші роботи. Мені довелося ознайомитися з тим, що пропонують учні Стрижавської загальноосвітньої школи Вінницького району. Не міг не звернути увагу, як нестандартно, оригінально діти бачать вирішення деяких проблем територіальної громади!

На основі документів, які будуть розроблені й прийняті на місцях, підготуємо загальнообласну Стратегію розвитку територіальних громад.

ПРИВІТАННЯ

До Дня місцевого самоврядування

Комітет Верховної Ради України з питань державного будівництва та місцевого самоврядування щиро вітає працівників і службовців органів місцевого самоврядування, депутатів місцевих рад, сільських, селищних, міських голів, представників муніципальної громадськості, науковців, експертів, усіх небайдужих людей зі святом —**Днем місцевого самоврядування!**

Користуючись нагодою, ми ще раз привертаємо увагу суспільства до тієї ключової ролі, яку відіграє система місцевого самоврядування в житті країни. Сформована на базі широкого народного представництва, вона забезпечує виконання найбільш складних завдань і вирішення проблем, що стоять перед Україною та її регіонами, кожним селом, селищем, містом у соціально-економічній і гуманітарній сферах, виступає важливим чинником досягнення суспільно-політичної злагоди. Адже всі політичні сили та їх лідери, державні діячі декларують підтримку і сприяння місцевому самоврядуванню, послідовний розвиток його конституційних і законодавчих засад на шляху децентралізації влади, широкого застосування принципу субсидіарності, забезпечення матеріально-фінансової та організаційно-правової самостійності.

На жаль, у дійсності ми занадто часто маємо справу з протилежним: намаганням послабити роль місцевого самоврядування, зменшити ресурси для виконання повноважень і водночас збільшити відповідальність, взагалі вилучити повноваження, якими місцева влада опікувалася десятиліттями, звузити базу комунальної власності, проводити реформування без огляду на думку громад та обраних ними представників.

Попри це, ми залишаємося оптимістами і переконані, що спільними зусиллями вдасться забезпечити надійну законодавчу та матеріальну базу діяльності місцевого самоврядування, досягти справжнього партнерства і рівності у відносинах з органами державної влади, реалізувати проекти, що відповідають потребам і життєвим інтересам абсолютної більшості громадян України.

Тож прийміть, шановні друзі та колеги, щирі слова вдячності за вашу самовіддану працю і служіння. Сподіваємося, що ваша витримка, цілеспрямованість, професійне та відповідальне ставлення до обов'язків дадуть змогу якнайповніше втілити в життя всі добрі задуми і наміри.

Бажаємо вам міцного здоров'я, щастя, родинного затишку, злагоди, добробуту, творчої наснаги, успіхів і здобутків у діяльності на благо рідної України, її регіонів та громад!

Голова та члени комітету.

У НОМЕР

За перемогу боролися вісім місяців

На Рівненщині завершився проект «Молодий помічник депутата», який проводився з ініціативи громадських організацій і за підтримки Рівненських обласної ради та ОДА. На те, щоб працювати помічниками депутатів на громадських засадах, претендувало півсотні молодих людей. За перемогу вони боролися вісім місяців: відвідували семінари-тренінги, брали участь в онлайн-конференціях на теми, які стосуються розвитку різних галузей економіки області, в роботі стратегічної ради Рівного й регіону та Рівненському міжнародному форумі з агрологістики, вивчали особливості роботи органів місцевого самоврядування. І звичайно ж, захищали власні проектні ідеї, що і стало вирішальним у виборі майбутніх переможців. Їх дев'ятнадцять. Троє із них будуть помічниками голови обласної ради Юрія Кічатого, стільки ж — голови Рівненської ОДА, депутата обласної ради Василя Берташа.

Олександра ЮРКОВА.

Андрій ПАРУБІЙ: «Я ходив по краю даху»

ХТО Є ХТО?

— Як політик ви відомі своїми радикальними поглядами. А яким були в дитинстві — слухняним чи бешкетником?

— Швидше, бешкетником. Народився я в Червонограді на Львівщині, а згодом сім'я переселилася до Львова. Батько працював шахтарем, мама — бухгалтером. Змалку я постійно шукав пригод і був непосидючий, ходив сам у гори. Мій батько досі пригадує, як я ходив по краю даху дев'ятиповерхового будинку, в якому мешкали. Міг і з однолітком побитися, лазив по деревах. Інколи ходив і на річку Буг купатися без дозволу батьків, одного разу мене шукали півдня. Сказати, що був надто слухняним хлопчиком, було б нечесно. Хоча шкоди нікому не завдавав, шибки не бив.

— А ким тоді мріяли стати?

— Військовим. Змалку любив читати книжки про козаків, мушкетерів, індіанців і думав, якщо буде війна, то я воюватиму за Україну. Мене виховували в дуже патріотичному дусі.

— Судячи з біографії, політика у вашій родині була присутня завжди: сім'я вашого батька була репресована і заслана до Сибіру. Чи дітям розповідали про це?

— Батько розповів, коли мені було вже 12 років, що його брати були в УПА і тому всю родину виселили до Сибіру. Мій дід по батькові воював в Українській галицькій армії (УГА), був кулеметником. Тож я змалку знав, що УПА — це борці за Україну, хоча порізному їх називали: або «хлопці з лісу», або партизани. Ми тихенько співали повстанських пісень. Мій батько — галичанин, а мама родом із Харкова. Один із моїх родичів по мамі був полковником УНР, ще один — воював в Холодному Ярі. Бабуся, мамина мама, часто розповідала мені про голодомор, які жахіття вони пережили в Харкові в той час.

— І за такі «знання» вам не перепадало у школі?

— У дев'ятому класі на одному з уроків історії я сказав, що Сталін був катом, який знищив багато мільйонів українців. Викликали представників КДБ, зі мною проводили «співбесіду», запитували, звідки взяв такі дані. А мій батько зберіг журнали часів хрущовської «відлиги» 60-х років, коли дозволені радянські видання про це писали. Батько мені дав декілька таких журналів, я їх показав, і це великою мірою зняло напруження. Бо на той час уже ходили деякі журнали, які видавали дисиденти, скажімо, «Український вісник» передавали з рук у руки на ніч. Півночі читав батько, півночі — я, і КДБ дуже ретельно з'ясовував, звідки антирадянська інформація. Через рік у мене виникла ще одна схожа ситуація.

— А як ви самі ввійшли в політику? Адже у 1990 році стали наймолодшим депутатом Львівської обласної ради.

— Тоді це не називалося політикою. У школі в нас була група хлопців, які відрізнялися від інших тим, що могли на перервах тихенько перешіптуватися про Україну, про патріотизм. Потім ми знайшли контакт із такою ж групою з іншої школи та з училища і вирішили створити організацію, яка буде боротися за незалежну Україну. То був 1988 рік. В одного із хлопців із нашого товариства батько був задіяний у мережі ОУН, і він передав нам «Декалог українського націоналіста», 10 пунктів на листочку. Ми пішли в кінотеатр, сіли в останньому ряду і з ліхтариком кожен вивчав документ ОУН, а після сеансу спалили цей листочок. То був наш перший програмний документ, який розпочинався зі слів: «Здобудеш українську державу або загинеш у боротьбі за неї». Уже потім наша молодіжна організація набула назву «Товариство «Спадщина», і від неї мене було обрано депутатом облради. 2 лютого завершувалася реєстрація кандидатів у депутати, а 31 січня мені виповнилося 18 років. Однак тоді ми все це сприймали не як політику, а як національно-визвольну боротьбу. Якби тоді хтось мені сказав, що я буду народним депутатом, то я голосно розсміявся б.

— Усе своє політичне життя ви відстоюєте націонал-демократичні погляди. Але чому впродовж 20 років незалежності України саме націонал-демократам, патріотам, які кажуть, що так люблять Україну і хочуть її врятувати, ніколи не вдавалося об'єднатися, і тривають постійні політичні чвари?

— Це, певно, наше політичне прокляття. Якщо подивитися на історію України початку минулого століття — періоду УНР, ЗУНР, отаманщини, коли кожен вважав, що він любить Україну більше, ніж інші, коли йшов брат на брата, чи період руїни козаччини, — то, на жаль, ця ознака проявлялася в усі періоди державності. Звичайно, це дуже погана ознака. І пояснити її складно. Сказати, що її можливо швидко виправити — також складно. Однак у 1990 році на виборах не було багато партій. На той час від національно-демократичних сил ішов лише Народний рух України. І ми отримали величезний успіх, більшість у багатьох обласних радах. Так само мали успіх у 2004 році, коли демократичні сили об'єдналися. Історія показує, що коли є об'єднання — є і успіх, і перемога.

— У 1991 році ви були одним із засновників Української соціал-національної партії. Ваші політичні опоненти нерідко націоналізм і фашизм ставлять фактично в один ряд...

— Це повний абсурд і маніпуляція. Націоналізм — це патріотизм, гордість за свою націю. В історії людства всі національно-визвольні рухи були націоналістичними, вони прагнули до збереження своєї держави, нації. Ототожнення з іншими рухами — це спекулятивні технології. Нацисти більше себе позиціонували як ліва сила. Коли нацисти прийшли в Україну, то одні з перших, кого вони вбивали, були українські націоналісти. Один із керівників ОУН, видатний поет Олег Ольжич помер у нацистській в'язниці, поетеса Олена Теліга загинула в Бабиному Яру від рук нацистів, родичі Степана Бандери також. До речі, українські націоналісти перші почали боротися з нацистами в Закарпатській Україні у 1939 році, в той час, як комуністи разом із нацистами проводили спільні паради у Бресті, підписували угоди про поділ Європи (пакт Молотова-Ріббентропа). І якщо говорити про співпрацю когось із нацистами, то це, швидше, була співпраця комуністичного Радянського Союзу, аніж українських націоналістів.

— Після голосування у Верховній Раді за ратифікацію «харківських угод» щодо продовження перебування російського Чорноморського флоту в Криму Генпрокуратура звинувачувала вас у використанні в сесійній залі «димових шашок». Чи цю справу нині закрито?

— Ні. Вона відкрита і буде відкрита ще багато років, бо немає термінів давності. Фактично єдине, що стримує сьогодні прокуратуру висунути мені звинувачення, це депутатська недоторканність. Вони розуміють, що це питання буде важко провести через Верховну Раду, і, очевидно, чекають завершення моєї каденції. Звісно, прокуратура тримає цю справу «в кишені», чекаючи слушного моменту.

— А не боїтеся арешту, в'язниці? І не лише за цю кримінальну справу.

— Всяке може бути. У мене вже були такі історії: у 1997-му після сутички з комуністами у Львові теж було відкрито кримінальну справу і теж погрожували в'язницею. Звичайно, не можу сказати, що не боюся. Але, вочевидь, справжній політик не той, хто не боїться гратів і ув'язнення, а хто має певні принципи і переконання, які для нього важливіші. Звичайно, це було б велике випробування для моєї родини, але я не зраджу своїх принципів, щоб уникнути можливого переслідування.

— Після перемоги В. Януковича на президентських виборах партія «Наша Україна» та фракція «НУ—НС» в парламенті перетворилися на якісь ефемерні структури: вони ніби є і ніби їх немає. У парламенті фракція роздроблена, є декілька лідерів, центрів впливу, деякі депутати голосують разом із більшістю. Що ж відбувається з «Нашою Україною»?

— Звичайно, нині складний період і для партії, і для фракції, який свідчить про кризу в патріотичному русі загалом. Іде внутрішня конкуренція, боротьба на взаємознищення, коли деякі політики пішли на співпрацю з Януковичем: або явну, або приховану. І цей стан дуже негативний. На жаль, до нього призвели і помилки багатьох наших лідерів під час перебування у владі. Тому сьогоднішнє роздроблення і розчарування великою мірою є виною самих лідерів та політиків нашого табору. Думаю, відбудеться переструктуризація українського патріотичного табору, поява нового формату. Це може бути поява нової правої політичної сили, лідером якої буде хтось із нової генерації, котра зможе повернути довіру українців.

— Невже на наступних парламентських виборах може відбутися об'єднання національно-демократичних сил?

— Не відчуваю, що на нинішніх виборах відбудуться серйозні політичні зміни. Наступні парламентські вибори ще проходитимуть за старими схемами. Але водночас особисто зроблю все можливе, щоб було узгоджено єдиних кандидатів від опозиції по всіх мажоритарних округах та прийнято і дотримано угоду про взаємонепоборювання і координацію дій у виборчих комісіях між усіма опозиційними партіями. Переконаний: якщо це вдасться, ми створимо дієву форму об'єднання, яка принесе перемогу українським силам. Вважаю, що в умовах новоприйнятого виборчого закону кожен опозиційний депутат має відчувати свою персональну відповідальність за результати майбутніх парламентських виборів.

Бесіду вела
Юліана ШЕВЧУК.

ІЗ ДОСЬЄ «ГОЛОСУ УКРАЇНИ»

Андрій ПАРУБІЙ, народний депутат України від блоку «Наша Україна—Народна самооборона». Народився 1971 року в Червонограді на Львівщині. На початку 1990-х брав активну участь у національно-визвольному русі. У 1990 році обраний депутатом Львівської обласної ради першого демократичного скликання, обирався до облради ще тричі — у 1994-му, 2002-му та 2006-му, працював заступником голови обласної ради. У 1994 році закінчив історичний факультет Львівського державного університету імені І. Франка. Заступник голови політради партії «Наша Україна».

Одружений, має доньку.

ОФІЦІЙНО

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Закону України «Про Збройні Сили України»

Верховна Рада України **постановляє**:

І. Внести до Закону України «Про Збройні Сили України» (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., №48, ст. 410 із наступними змінами) такі зміни:

1. У статті 1:

частину третю виключити;

частину четверту викласти в такій редакції:

«З'єднання, військові частини і підрозділи Збройних Сил України відповідно до закону можуть залучатися до здійснення заходів правового режиму воєнного і надзвичайного стану, боротьби з тероризмом і піратством, посилення охорони державного кордону, суверенних прав України в її виключній (морській) економічній зоні і континентального шельфу України та їх правового оформлення, протидії незаконним перевезенням зброї і наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів або прекурсорів у відкритому морі, ліквідації надзвичайних ситуацій природного та . техногенного характеру, надання військової допомоги іншим державам, а також брати участь у міжнародному військовому співробітництві, міжнародних антитерористичних, антипіратських та миротворчих операціях на підставі міжнародних договорів України та в порядку і на умовах, визначених законодавством України»;

у частині дев'ятій слова «частинами третьою і четвертою» замінити словами «частиною четвертою».

2. Доповнити статтею 1^1 такого змісту:

«Стаття 1^1. Право на застосування зброї та бойової техніки в мирний час

З'єднання, військові частини і підрозділи, у тому числі чергові сили, Збройних Сил України в мирний час мають право застосовувати і використовувати зброю та бойову техніку для:

відбиття ударів засобів повітряного та підводного нападу по важливих державних та воєнних об'єктах, безпосереднє прикриття яких здійснюється черговими силами;

припинення порушення державного кордону України повітряними суднами збройних формувань інших держав, які не виконують команд (сигналів), що подаються черговими літаками-перехоплювачами (вертольотами), або застосовують зброю;

припинення протиправних дій повітряних суден у повітряному просторі України, якщо вони використовуються з метою здійснення терористичного акту;

примушення до посадки захоплених (викрадених) повітряних суден;

забезпечення виконання покладених на Збройні Сили України завдань щодо відсічі можливої збройної агресії проти України, забезпечення недоторканності повітряного простору та підводного простору в межах територіального моря України;

самозахисту в разі застосування зброї проти них або загрози такого застосування, а також у разі будь-яких дій, що можуть призвести до нанесення значних матеріальних збитків об'єктам, які прикриваються ними, за місцем дислокації чи в районі виконання завдань;

надання допомоги кораблям (катерам) Морської охорони Державної прикордонної служби України у разі застосування зброї проти них або загрози такого застосування, а також під час безперервного переслідування, що розпочалося у територіальному морі України, іноземного судна у відкритому морі для примушення його зупинитися;

відбиття піратських нападів на морські або повітряні судна та осіб, які перебувають на їх борту, захоплення піратських морських або повітряних суден, звільнення заручників, а також морських або повітряних суден, захоплених піратами, у відкритому морі чи в іншому місці поза межами юрисдикції будь-якої держави;

забезпечення виконання покладених на з'єднання, військові частини і підрозділи Збройних Сил України завдань під час їх застосування в районі проведення антитерористичної операції, у разі вчинення терористичного акту в повітряному просторі або територіальному морі України, а також для захисту від терористичних посягань об'єктів Збройних Сил України, зброї масового ураження, ракетної і стрілецької зброї, боєприпасів, вибухових та отруйних речовин, що перебувають у військових частинах або зберігаються у визначених місцях;

забезпечення виконання покладених на Збройні Сили України завдань у відкритому морі з протидії незаконним перевезенням зброї і наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів або прекурсорів.

Під час залучення до виконання завдань з посилення охорони державного кордону та суверенних прав України в її виключній (морській) економічній зоні з'єднання, військові частини і підрозділи Збройних Сил України мають право:

зберігати, застосовувати і використовувати спеціальні засоби та зброю;

застосовувати і використовувати зброю та бойову техніку, спеціальні засоби в порядку і випадках, передбачених статтею 21 Закону України «Про Державну прикордонну службу України».

Застосування і використання зброї та бойової техніки допускається в разі, якщо інші заходи виявилися неефективними або застосування таких заходів є неможливим».

3. В абзаці сьомому статті 9 слова і цифру «частинами третьою—четвертою статті 1» замінити словами і цифрами «частиною четвертою статті 1 та статтею 1^1».

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

2. Кабінету Міністрів України протягом одного року з дня набрання чинності цим Законом:

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити приведення нормативно-правових актів центральних органів виконавчої влади у відповідність із цим Законом.

Президент України
В. ЯНУКОВИЧ.

м. Київ,
15 листопада 2011 року.
№4026-VI.

Якщо зірки не загоряються, значить, і це комусь потрібно

РЕГІОН: ПОЛІТИЧНИЙ СПЕКТР

До парламентських виборів ще майже цілий рік, а луганські виборці вже починають хвилюватися: так за кого ж голосувати? Традиційно Луганщина підтримує дві політичні сили — Партію регіонів і комуністів, але останнім часом симпатії до перших починають слабшати. Причини розчарування відомі.

Хто є хто

Підозрілість — річ неприємна, а підозрілість як інструмент передвиборної боротьби — це взагалі підступна штука.

ДУМКА ЕКСПЕРТІВ

В Україні досі немає єдиного реєстру територіальних громад, і такий стан справ дає величезні можливості для фальсифікації результатів виборів і різних маніпуляцій.

Лідер луганських комуністів Спірідон Кілінкаров, наприклад, підозрює, що в обласній організації Партії регіонів сьогодні немає людей, які б реально забезпечили її перемогу на майбутніх виборах. Він уважає, що ця політична сила втрачає свої позиції навіть у тих регіонах, де її підтримували особливо активно. Здебільшого це північні райони області. Свою думку Спірідон Кілінкаров побудував на інформації, що її одержує під час спілкування з виборцями, і на результатах деяких соціологічних досліджень. — Якщо в Партії регіонів не змінять підходу до людей, не почнуть прислухатися до їхніх вимог, то у цієї політсили з'являться великі проблеми, — вважає головний комуніст Луганщини та резюмує: «І ніякими грошима ці проблеми в період виборної кампанії розв'язати буде неможливо». Він упевнений, що успіх Партії регіонів на виборах прямо залежатиме від реального доходу українців. «За тими проектами законів, які ухвалюються, і за тим бюджетом, що зверстаний, на сьогодні я бачу, що свої позиції стосовно цих питань вони не переглянули».

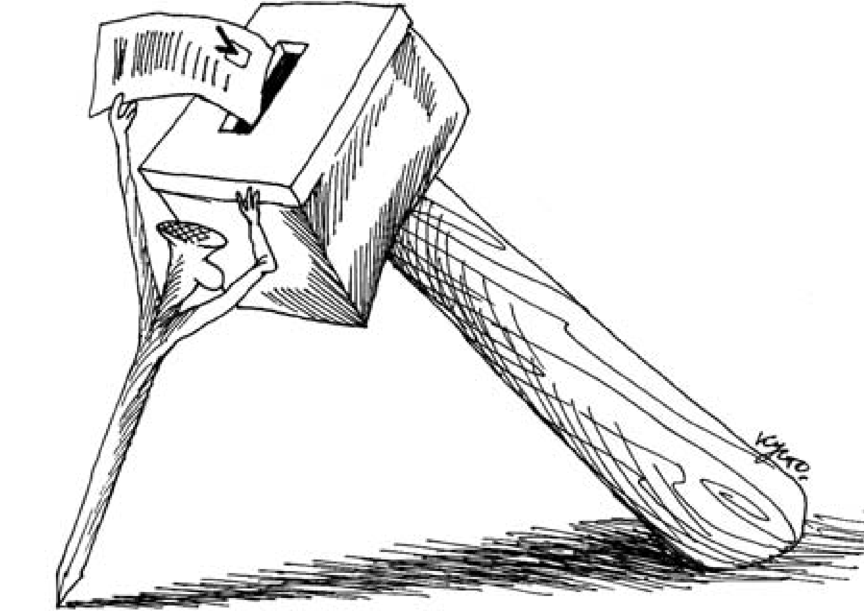
ДУМКА «ФРОНТОВИКІВ»

Люди стомилися від обману та обіцянок з боку влади. Тому ми не тільки говоримо про реальні справи, а й показуємо шляхи розв'язання численних соціальних та економічних проблем.

Те саме пророкує своїм головним конкурентам з політичної боротьби голова Луганської обласної організації партії «ВО «Батьківщина» Ірина Верігіна, а промахи обласних лідерів Партії регіонів пропонує використовувати для користі своєї політсили. На її думку, сьогодні потрібно «достукатися до кожної людини, розповісти об'єктивну інформацію про події у країні, що відбуваються,», а «листівка — це саме той формат, що дасть змогу повідомляти кричущі факти про корупційний режим кожному луганчанину та жителю області». Із цією метою опозиційні сили створюють в області об'єднання, до якого ввійшли представники ВО «Батьківщина», Фронт змін, ПРП, УНП, ВО «Свобода», «За Україну», ГО «Просвіта», Народна самооборона, «Громадянська позиція» та інші представники громадських організацій. Щоправда, особливо активної роботи не видно. Кажуть, що нове утворення поки що налагоджує свою роботу.

Старі зірки та нові імена

Що ж стосується інтересу, а точніше сказати, довіри до інших

політичних партій, то він у луганчан досі не з'явився. Така пасивність насторожує. А чи не вийде так, що половина виборців проігнорує вибори та у відповідальний день не прийде на виборчі дільниці? Можливий і такий варіант, хоча спостерігачі стверджують, що регіонали використають усі свої ресурси, щоб за них проголосувало якнайбільше людей.

Сумніви виборців щодо того, кому віддати свій голос, викликані ще й тією обставиною, що на політичному небосхилі Луганщини все також сіяють старі «зірки», які поки що не мають гідних конкурентів. Засвітилися всього три нові імені, власники яких намагаються завоювати електорат різними способами.

ДУМКА РЕГІОНАЛІВ

Ми сильні своєю єдністю, і ми не зрадили наших виборців. Партія регіонів довела країні та світу: наші програмні цілі й завдання відповідають викликам сучасності.

31-літній голова правління гірничозбагачувальної фабрики «Краснолуцька» Ігор Ліскі очолює обласну організацію «Фронт змін». Кажуть, що з весни 2009-го він є одним зі спонсорів «Фронту змін» і радником лідера партії з питань інвестицій. На минулих виборах Ліскі боровся за крісло міського голови Луганська й програв нині діючому Сергію Кравченку. Поразка, однак, не зменшила амбіцій молодого бізнесмена. Здобувши хорошу освіту в Україні та Англії, Ігор систематизував знання з економіці та свої управлінські навики для результативного особистого лідерства й керівництва. До речі, гірничо-збагачувальну фабрику Ліскі очолив у 22 роки, а сьогодні за рейтингом журналу «Фокус» він увійшов до списку 200 найбагатших людей України. Не можна виключати, що представник нового покоління, впливовий і успішний бізнесмен Ігор Ліскі, збере симпатії молодих луганчан, які проголосують скоріше за нього, а не за політичну силу, яку він представляє.

Утім, в Ігоря є серйозний конкурент в особі 37-літнього регіонала Сергія Горохова — депутата обласної ради, генерального директора ТОВ «Луганський завод трубопровідної арматури «МАРШАЛ». Уважається, що під керівництвом Горохова завод здобув авторитет не тільки на рівні області та держави, а й на міжнародній економічній арені. На Другому україно-російському економічному форумі в Донецьку, в якому взяли участь глави України та Росії, Горохов вирізнився тим, що представив президентам двох країн кульовий кран, який повністю інкрустований більш як 200 тис. камінням Swarovski. Робота з інкрустації кульового крана камінням Swarovski виконувалася вручну, безпосередньо фахівцями заводу. Це гламурний виріб Горохов подарував Президенту Росії Дмитру Медведєву. В області ця людина відома своєю щедрою благодійністю. Його обличчя не зникає з білбордів, друкованих і електронних видань області.

Що ж стосується ще одного можливого учасника передвиборних баталій, то ним, найімовірніше, буде 36-літній бізнесмен Володимир Гончаров — голова ради інвесторів фінансової групи «Європейська Інтеграція». Завдяки грамотному менеджменту, інноваційним технологіям управління та злагодженій роботі команди Гончарова, підприємства, що входять до складу групи, перебувають у списку найуспішніших компаній України. Незвичайним фактом біографії члена ради міської організації Партії регіонів, бізнесмена та мецената є те, що Гончаров... має сан священика. Обряд висвячування було зроблено півтора року тому з благословення Митрополита Іоннікія. Володимир Гончаров є священнослужителем храму св. Андрія Первозванного й щонеділі служить літургію. Крім того, депутат-регіонал є студентом Харківської духовної семінарії. Ці обставини надають право припускати, що віруючі, швидше за все, активно підтримають свого священнослужителя, що піде на користь Партії регіонів.

ДУМКА БЮТІВЦІВ

За даними соціологічних опитувань, «Батьківщина» — єдиний сильний суперник Партії регіонів на опозиційному полі в Луганській області.

Не встиг — запізнився

Експерти у сфері виборчого права, тим часом, обговорюють проблемні питання вдосконалювання законодавства про вибори народних депутатів України. Наприклад, думки сіверськодонецьких експертів розділилися в обговоренні того, яка виборча система найбільш доцільна для виборів українського парламенту? Одні підтримують змішану систему, за якою 225 депутатів обираються у мажоритарних округах, і 225 — за партійними списками. Інші вважають за доцільне варіант пропорційної системи з відкритими списками у варіанті, що рекомендувався Україні Венеціанською комісією. Але жоден з експертів не підтримав ідею прийняття окремого закону «Про територіальну організацію виборів», у якому були б урегульовані питання утворення виборчих округів і дільниць. Зате більшість погодилася з думкою, що межі виборчих округів повинні встановлюватися безпосередньо в законі.

Керівник обласного Комітету виборців України Олексій Свєтиков звертає увагу на деякі важливі моменти, що стосуються виборчого права.

— На відміну від чинного закону, — каже він, — у проекті не передбачено право виборців голосувати «Проти всіх». Такого рядка в бюлетенях немає. А більшість наших експертів — за збереження в бюлетенях цієї позиції.

Цю думку підтримують й інші луганські аналітики. Вони вважають, що владна команда врахувала категорію розчарованих президентським строком Януковича, які, швидше за все, голосуватимуть «проти всіх», тому у виборчому бюлетені такої позиції не буде. Найімовірніше, розрахунок іде на те, що неграмотний виборець проголосує механічно.

ДУМКА КОМУНІСТІВ

Колишній бютовський електорат, який на президентських виборах удалося «відірвати» від Юлії Тимошенко й відтягнути до «Сильної України», тепер змінить симпатії ще раз і опиниться в таборі комуністів.

Алла АНТІПОВА.
Луганська область.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

В КОМІТЕТАХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

Приїжджайте, будете здивовані!

Реформування правового забезпечення діяльності індивідуальних засобів розміщення туристів в Україні було обговорено під час «круглого столу» в Комітеті з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту та туризму.

Голова комітету Павло Костенко, зокрема, наголосив, що необхідно розширити сферу законодавчого забезпечення цієї сфери, створити системні передумови для її детінізації, підвищення рівня захищеності прав споживачів, а також покращення туристичної привабливості регіонів держави.

За підсумками обговорення учасники «круглого столу» вирішили створити робочу групу для вивчення питань удосконалення законодавчого регулювання діяльності галузі.

Інформаційне управління Верховної Ради.

АКТУАЛЬНО

Дружитимуть з Аджарією

Днями голова Кіровоградської обласної державної адміністрації Сергій Ларін повернувся з португальського міста Понта-Делгада. Уже вдруге він очолював делегацію на засіданні Генеральної асамблеї Європейських регіонів і дійшов висновку, що членство в асамблеї є хорошою підставою для залучення закордонних інвестицій. Мета роботи цієї міжнародної інституції, що об'єднує 270 регіонів із 34 країн світу, — розвиток міжрегіонального співробітництва. Всіляко сприяти співпраці із представниками португальських ділових кіл кіровоградцям пообіцяв посол України в Португалії. До слова, у 2011-му виповнилося 10 років відтоді, як Кіровоградщина стала спостерігачем у цій організації, а протягом останніх шести літ вона є повноправним її членом.

Керівник області задоволений плідною роботою делегації і з представниками турецьких ділових кіл, і з польськими колегами з Нижньої Сілезії, а також із керівництвом грузинської Аджарії. Останні найближчим часом мають побувати в Кіровограді, а у січні наступного року, коли на Кіровоградщину приїде експерт із креативного розвитку міст Чарльз Лендрі, до нашого обласного центру завітає і керівник Аджарської Автономної Республіки. На наступну весну заплановано візит кіровоградської делегації до Аджарії.

Лариса РОМАНЮК.
Кіровоградська область.

Межі виборчих округів повинні встановлюватися безпосередньо в законі

МНС посилило правила відвідування зони відчуження навколо ЧАЕС. Як розповів голова Державного агентства з управління зоною відчуження Володимир ХОЛОША, тепер відповідну заявку мають подавати не за п'ять днів, як це було раніше, а за десять. Сформований також чіткий перелік причин, згідно з яким охочим у відвідanні може бути відмовлено *(«РБК–Україна»)*

НБУ максимально підтримує інвесторів, які бажають працювати з національною валютою, заявив глава Нацбанку Сергій АРБУЗОВ («РБК–Україна»)

Була б армія, а ворог завжди знайдеться

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Наразі нашу армію називають обмежено боєготовою. Нібито, окремі підрозділи можуть відбити раптові невеликі напади. Але протистояти великомасштабній агресії їм уже навряд чи вдасться.

Одне із болючих місць нашої армії — фінансування. Останні двадцять років цьому питанню не приділялася належна увага, каже генерал-майор Вадим Гречанінов, президент Атлантичної ради України. Начебто, наступного року цю «несправедливість» почнуть виправляти.

— Це поки що попередні цифри, бо нового бюджету ще немає. Але очікується, наступного року бюджет армії становитиме 17,4 млрд. гривень. Це, звичайно ж, «сльози». Але порівняно з тим, що протягом останніх двадцяти років він не перевищував одного мільярда доларів, то це навіть — уже зростання, — каже Вадим Гречанінов. Ще одна обіцянка: збільшити відрахування на озброєння. Якщо раніше на це йшло близько п'яти відсотків, то в новому бюджеті на цю мету дають 16 %.

Тим часом, точно сказати, скільки потрібно грошей, щоб українська армія могла не просто існувати, а навіть розвиватись, експерт не береться. Підраховує на ходу, спираючись на приклад нашого північного сусіда — РФ.

— Візьмімо, примірoм, грузино-російську війну. Тоді обидві сторони одержали добрий політичний досвід. І, що найголовніше, зробили правильні висновки: вони збільшили бюджет армії удвічі. Причому головний акцент зробили на озброєння. Нині, якщо не помиляюся, бюджет російської армії становить близько 70 млрд. доларів. Для них цього, виходить, досить. Але в них і армія більша. Якщо рахувати за цією схемою, то нам варто було б виділяти десь 15—16 млрд. доларів.

А от директор військових програм Центру Разумкова, полковник запасу Микола Сунгуровський запевняє: брак коштів — наслідок безсистемності.

— Сам менеджмент на державному рівні загалом і зокрема в секторі безпеки — ніякий. Тому брак коштів — це не причина проблем, а наслідок. Це наслідок безсистемності. На початку 2000-х років ми підрахували, що близько двох відсотків від ВВП досить, щоб утримувати нормальну за європейськими стандартами армію. А тих коштів, що їх надають із бюджету України нині, досить, щоб утримувати армію чисельністю 60—80 тисяч. А на таку армію, що є зараз у нас (близько 200 тисяч), самі рахуйте, скільки треба.

Не допомагає розвиватися нашій армії і швидкоплинність зміни міністрів. Вадим Гречанінов підрахував, що на цій посаді вже побувало більше десяти осіб. І все, що вони встигали зробити, це зазвичай сформувати свою команду та сформулювати свої плани «на майбутнє»... Кожний новий міністр замість того, щоб продовжувати починання свого попередника, починав усе з нуля.

Щоб повернути нашій армії боєздатність, потрібно немало попрацювати, кажуть експерти. Не обійдеться без реформ, скорочень, поліпшення матеріального добробуту офіцерського складу та іншого. На це все потрібен час, гроші й політична воля.

«У Росії, до речі, після воєнних подій із Грузією оклад офіцерському складу збільшили удвічі. Невже для того, щоб і нам до цього прийти, треба повоювати і втратити людей...», — дивується Вадим Гречанінов.

— Знаєте, в такий день хочеться насамперед побажати здоров'я тим героям, які умудряються служити в нашій армії. А нашій владі — щоб армія перестала бути засобом економії, а стала засобом захисту національних інтересів, — говорить Микола Сунгуровський.

Правда, думки про те, щоб Україні взагалі відмовитися від армії, експерти відкидають. Кажуть, це дороговарте. Як у плані безпеки, так і у фінансовому плані. До того ж ніхто не може гарантувати, що сьогоднішній друг завтра не стане ворогом. І тоді хоч маленька, але своя армія, дуже буде потрібна.

Тетяна **ГРАДОБЛЯНСЬКА.**
Фотоетюд Олександра **КЛИМЕНКА.**

ДТП скоїв... дикий кабан

Днями у Зіньківському районі по автодорозі Полтава—Суми в напрямку Полтави рухався автомобіль ВАЗ-21063 під керуванням 41-річного полтавця. Поблизу села Діброва він «наскочив» на дикого кабана, який несподівано з'явився на проїжджій частині. Після зіткнення авто фактично втратило керування й на смузі зустрічного руху зіткнулося з іншими «Жигулями»... Як повідомили в УДАІ УМВС України в Полтавській області, в цій дивній автопригоді постраждала пасажирка «зустрічного» автомобіля — 45-річна жителька Оржиці, яка з переломом ноги доставлена в Опішнянську лікарню.

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

Прогулянки містом, не виходячи з музею

«Зупинись і замилуйся» — тематична фотовиставка під такою назвою експонується в Кіровоградському художньо-меморіальному музеї О. О. Осьмьоркіна. Присвячена вона 145-річчю з дня народження єлисаветградського архітектора Якова Паученка.

Це спільний проект музею і фотокореспондента газети обладри та облдержадміністрації «Народне слово» Ігоря Демчука.

За трьома десятками авторських світлин можна віртуально подорожувати містом та реально вивчати стильові особливості архітектурного доробку Якова Паученка. За проектами останнього в тодішньому Єлисаветграді з'явилося понад два десятки неповторних об'єктів. Власне, фотовернісаж і задумувався як своєрідне запрошення до прогулянки містом епохи Паученка. Ті, хто його відвідав, тепер під іншим кутом дивляться на своє місто та його історію.

Лариса **РОМАНЮК.**

На знімку: під час відкриття виставки.

Фото Ігоря **ДЕМЧУКА.**

Мобільні телефони провокують туберкульоз

Доктор біологічних наук професор Вінницького національного аграрного університету Володимир Власенко винайшов власний метод діагностики туберкульозу. За ним встановити наявність чи відсутність палички Коха в організмі людини тепер можна на основі досліджень крові за дві-три доби. Раніше чекати результатів аналізів доводилось 1— 3 місяці.

Всесвітня організація охорони здоров'я вже схвалила «метод Власенка», він запатентований у 35 країнах світу. За винахід вінницький вчений став Почесним членом Нью-Йоркської академії наук. В Україні наразі діагностика туберкульозу за «методом Власенка» запроваджена у всіх областях держави.

Свої пошуки вчений не припиняє, і нещодавно Володимир Власенко оприлюднив ще одне резонансне дослідження. Воно стосується впливу електромагнітних хвиль на розвиток туберкульозу. Вчений стверджує: якщо в організмі людини вже є мікробактерії туберкульозу, електромагнітні хвилі стимулюють їх активність. І розвиток хвороби відбувається набагато швидше. Його теоретичні припущення підкріплені практичними дослідами на тваринах, інфікованих збудником туберкульозу.

За словами вченого, на розвиток туберкульозу впливає як іонізуюча, так і неіонізуюча радіація. До останньої належать електромагнітні хвилі. Нині їх найбільше випромінює мобільний зв'язок. Тому одним з елементів досліджень став моніторинг забруднення території області електромагнітними хвилями.

— Ми першими склали карту-схему електромагнітного забруднення території області, — каже професор. — На ній конкретно зазначено, скільки у нас є базових станцій мобільного зв'язку і де вони розташовані. Результати впливу електромагнітного забруднення зіставили із захворюваністю на туберкульоз і дійшли висновку, що із збільшенням кількості таких станцій зростає число хворих на туберкульоз.

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

На знімку: вінницький професор мікробіології Володимир Власенко запровадив метод діагностики туберкульозу, який використовують у 35 країнах.

Фото автора.

ДОВІДКА

З 1995-го по 2006 рік на Вінниччині кількість базових станцій мобільного зв'язку зросла з 11 до 145. Нині їх ще більше. Число хворих на туберкульоз за вказаний період вперше збільшилося в 1,8 разу. У зв'язку із поширенням епідемії туберкульозу в Україні, за рішенням Кабміну, у Вінницькому аграрному університеті на кафедрі мікробіології створено Науково-дослідну лабораторію з вивчення туберкульозу. Очолює її завідувач кафедри професор Володимир Власенко.

СПОРТ

Румунський етап підготовки

Хокей. Збірна України під керівництвом Анатолія Хоменка починає підготовку до чемпіонату світу 2012 року, який відбудеться у Словенії 15—21 квітня наступного року. У суботу, 10 грудня, хокеїсти збірної пройдуть медичне обстеження. З 11 по 14 грудня національна команда тренуватиметься у броварському «Терміналі».

На збір викликані: **воротарі** — Михайло Балабан («Буран», Росія), Євген Напненко («Донбас»); **оборонці** — Ігор Кугут, Руслан Борисенко, Володимир Алексюк (усі — «Донбас»), Юрій Наваренко («Шахтар», Білорусь), Денис Петрухно («Харківські Акули»), Павло Таран («Беркут»), Євген Ємельяненко («Аристан», Казахстан), Юрій Лясковський («Сокіл»); **нападники** — Олег Тимченко («Юність», Білорусь), Олександр Яковенко, Віталій Кириченко, Сергій Харченко (усі — «Сокіл»), Олександр Бобкін, Артем Бондарєв, Євген Пастух, Роман Благой, Андрій Міхнов, Сергій Бабинець (усі — «Донбас»), Денис Заблудовський, Віталій Гаврилюк (обидва — «Компаньйон-Нафтогаз»), Шаміль Рамазанов («Аріада-Акпарс», Росія).

Після збору 14 грудня збірна вилетить до Румунії, де візьме участь в етапі Єврочеллендж. **15 грудня.** Угорщина — Україна. **16 грудня.** Україна — Польща. **17 грудня.** Україна — Румунія.

Тур завершено

Футбол. Чемпіонат країни. Прем'єр-ліга. 19-й тур. 5 грудня.

«Динамо» (Київ) — «Металург» (Донецьк). 1:0. Гол: Вукоєвіч, 89.

«Динамо»: Коваль, Сілва, Бетао (Аді, 63), Хачериді, Вукоєвіч, Алмейда, Ярмоленко, Гармаш, Гусєв, Нінкович (Коррea, 56), Ідейє. **Тренер** — Юрій Сьомін.

«Металург»: Бандура, Морозюк, Чечер, Воловик, Шина, Мкртчян, Лазич, Піззеллі (Соарес, 68), Дімітров (Прийма, 73), Казарян, Траоре. **Тренер** — Володимир Пятенко.

Рефері — Андрій Шандор (Львів).

Київ. Стадіон імені Валерія Лобановського. 12 800 глядачів. 11 градусів.

Учасникам турніру залишилося зіграти матчі 20-го туру (9—11 грудня), і після цього команди підуть на зимові канікули.

		В	Н	П	М	О
1.	**«Динамо»**	**15**	**4**	**0**	**40—8**	**49**
2.	**«Шахтар»**	**15**	**3**	**1**	**50—12**	**48**
3.	**«Металіст»**	**13**	**5**	**1**	**35—15**	**44**
4.	«Кривбас»	9	4	6	18—15	31
5.	«Дніпро»	9	3	7	30—25	30
6.	«Арсенал»	7	6	6	21—17	27
7.	«Таврія»	6	6	2	26—23	27
8.	«Металург»	8	2	9	22—22	26
9.	«Ворскла»	6	6	7	25—27	24
10.	«Чорноморець»	5	6	8	17—24	21
11.	«Іллічівець»	5	5	9	19—30	20
12.	«Волинь»	5	4	10	18—30	19
13.	«Карпати»	3	7	9	17—29	16
14.	«Олександрія»	3	5	11	16—36	14
15.	**«Зоря»**	**3**	**3**	**13**	**15—37**	**12**
16.	**«Оболонь»**	**2**	**5**	**12**	**9—28**	**11**

Інженерні науки і український характер: бездоріжжя чи роздоріжжя?

14 листопада 1918 року гетьман української держави П. Скоропадський затвердив ухвалений Радою Міністрів «Закон про заснування Української Академії наук в м. Києві». З цього часу веде відлік своєї діяльності наша авторитетна наукова установа і донині. Рішення гетьмана резонно розцінюють як один із надзвичайно важливих, справді доленосних кроків на шляху відродження нації.

Чотири чинники

Сучасний стан наукової сфери України обумовлено довгостроковим негативним впливом загальноекономічних проблем, пов'язаних зі структурною деформованістю економіки країни, домінуванням у ній низькотехнологічних галузей і укладів, виробництв продукції з низьким рівнем доданої вартості, які об'єктивно малосприятливі до сучасних наукових досягнень.

Які основні причини привели нас до такого стану? І що нам необхідно робити?

Перше. Руйнівно вплинула на розвиток наукової сфери некомпетентна державна політика проведення неоліберальних ринкових реформ (приватизація, трансформація бюджетної, податкової, кредитної та інших фінансово-економічних систем) фактично без урахування науково-технологічного чинника та його впливу на конкурентоспроможність вітчизняної економіки.

Сьогоднішня економічна криза — це найконцентрованіший вираз краху неоліберальної ідеї організації економічного життя. Цей крах об'єктивно характеризується відокремленням грошового капіталу від матеріального виробництва та його зростання і накопичення головним чином шляхом нарощування фінансових угод. Якщо до неолібералізації інноваційний чинник забезпечував у розвинених країнах до 70% і більше економічного зростання, то з утвердженням абсолютно ліберального ринку головним фактором зростання стали гроші. Проте таке зростання в значній мірі є фіктивним.

Так, якщо на початку неолібералізації 90% міжнародних фінансових угод належали до реальної економіки і тільки 10% були спекулятивними, то до середини 90-х років це співвідношення змінилося на протилежне.

Через це Україна має всебічно підтримувати розбудову економіки на ринкових принципах, взявши при цьому на себе головну відповідальність за всеохоплююче загальне регулювання та стратегічне планування економічного розвитку і безпосередню підтримку інноваційного процесу.

Друге. Отримана у спадок з радянських часів малоефективна система фінансування української науки за часи незалежності майже не змінилася, залишившись високо залежною від державних коштів. Наявність у державі більше трьох десятків головних розпорядників коштів на наукові дослідження ще більше загострила ситуацію.

Окрім того, починаючи з 2000 року, в Україні жодного бюджетного року не була виконана визначена статтею 34 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» норма щодо забезпечення державою бюджетного фінансування наукової та науково-технічної діяльності у розмірі не менше 1,7% валового внутрішнього продукту (ВВП).

На науку з державного бюджету витрачається коштів удесятеро менше, ніж на забезпечення діяльності органів державної влади і правоохоронних органів, тоді як, наприклад, у США, навпаки, витрати на науку в 1,3 раза перевищують витрати на забезпечення діяльності органів державної влади і правоохоронних органів.

Водночас протягом останніх 15 років зростає використання результатів наукових досліджень українських учених у сферу інноваційної діяльності сусідніх держав, водночас зменшуються обсяги використання можливої бази об'єктів інноваційної діяльності в Україні та знижується кількість інноваційно активних підприємств (13% у 2008 р. порівняно з 26% у 1994 р.).

Третє. Не розроблена і через те не реалізована стратегія інноваційної поведінки держави.

Непослідовність української держави у проведенні науково-технічної інноваційної політики, стимулюванні інноваційних процесів та підтримці високотехнологічних виробництв призвела до вкрай негативних структурних змін в економіці — занепаду високотехнологічних підприємств і домінування низькотехнологічних сировинних виробництв. Значною мірою цим зумовлено зниження попиту на наукові дослідження і розробки та фактичне згортання інноваційної діяльності у промисловості, які не забезпечуються належним чином нормативно-правовою базою України.

Особливим гальмом є недостатній рівень інноваційної культури працівників органів державної влади.

У зв'язку з цим головним завданням створення національної інноваційної системи є консолідація зусиль законодавчої і виконавчої влади, наукових та бізнесових кіл суспільства на оптимальне комплексне вирішення методологічних, стратегічних і тактичних проблем формування національної інноваційної системи, на виробленні стратегії інноваційного розвитку України в умовах глобалізаційних викликів, щоб забезпечити її конкурентоспроможність.

Четверте. Але чи тільки держава завинила у цьому. А що ж науковці?!

Погіршується демографічна структура та якість кадрів науки. З її лав вимиваються здебільшого працівники продуктивного віку. За умов загального скорочення кількості дослідників, незначного притоку в науку молоді і домінування в складі наукових кадрів науковців старшого віку в найближчі роки може статися серйозна кадрова криза.

У науковій сфері посилюються такі негативні явища, як науковий конформізм, пасивне сприйняття значною кількістю вчених існуючих порядків, некритичність до негараздів, в тому числі до самооцінки свого внеску в науку і покращанню суспільного життя.

У нас існує шість державних, тепер уже національних, академій. У науковій сфері працюють близько 180 тис. науковців.

У головній науковій установі — НАНУ — працюють 47 тисяч, а в усіх державних академіях приблизно 60 тисяч. Для прикладу, аналог наших державних академій у Франції, CNRS, має штат близько 26 тисяч, Польська академія наук — 8 тисяч.

Шість державних академій отримують разом 3,2 млрд. гривень, з них НАН України одержує 1,8 млрд. гривень. Це становить майже 2 відсотки загального бюджету країни, або приблизно 0,6 % валового внутрішнього продукту України.

Для порівняння: CNRS, аналог НАН України у Франції, в 2002 р. мала державне фінансування 2,6 млрд. євро, що становило приблизно 0,15 відсотка ВВП Франції.

При цьому всі наші державні академії мають статус самоврядних і самі собі звітують за ефективність витрачених коштів. Жодної зовнішньої експертизи отримані цими академіями фундаментальні результати та, як правило, прикладні розробки не проходять. Зовнішньому та «добровільному» оцінюванню підлягають лише результати наукової діяльності окремих науковців, які за власною ініціативою публікують свої праці у визнаних міжнародних журналах.

Які результати праці науковців?

Чи відчуває пересічний громадянин конкретну користь від доробок українських науковців? Чи використовують керманичі держави поради та рекомендації суспільствознавців, зокрема, економістів, правників та соціологів, завданням та головною функцією яких є вивчення суспільних процесів? Ці питання — риторичні і відповіді не потребують.

А яке ставлення до науки суспільства та політикуму?

Якщо брати суспільство в цілому, то для нього характерна байдужість до науки і низький рівень престижності роботи науковця, яка, за даними соціологів, перебуває десь на шістдесятому місці серед переліку професій. Всенародна неповага до науки корелює з падінням авторитету наукових знань про людину, світ та суспільство, із заміщенням наукових знань різними забобонами, вигадками та антинауковими міфами. ЗМІ переповнені рекламою про диво-знахарів, ворожок, віщунів тощо.

Державні керманичі та інституції начебто дбають про науку. Про це свідчить створення комісії з проблем розвитку наукової сфери, до якої були включені добре відомі в Україні наукові та освітянські зірки першої величини: академіки та ректори. На жаль, жодних практичних наслідків праця цієї комісії не дала.

Теза про відсутність запиту на науку є також надзвичайно сумною, і, я б сказав, нелінійною. Щодо промисловості, значна частина якої вже приватизована, то її сучасне переоснащення можливо лише на ґрунті прикладних наукових досліджень та науково-конструкторських розробок. Чому навіть там, де це переоснащення має місце, воно відбувається за допомогою закордонних технологій? У ринкових умовах діє закон взаємозв'язку попиту та пропозиції. Попит на науку безумовно є, але чомусь немає відповідних вітчизняних пропозицій. Невже під попитом керівники науки мають на увазі державне замовлення на дослідження для приватизованої промисловості?

Хіба немає запиту на розробку економічної стратегії розвитку держави? Хіба немає запиту на створення справжньої, а не спотвореної історії України? Хіба немає запиту на з'ясування того, в якій країні ми живемо, та як цій країні впоратися із викликами часу? Хіба немає запиту на побудову ефективної та модерної правової системи? Чи можна стверджувати, що суспільні та гуманітарні науки взагалі пропонують науково обґрунтовані відповіді на ці виклики?

Якісної за міжнародними критеріями наукової продукції НАНУ продукує втричі менше за Манчестерський університет, в якому працює в чотири рази менше співробітників. За сумарною кількістю такої продукції Україна поступається не лише Польщі. І це при тому, що в Польській академії наук майже вшестеро менше працівників, ніж у НАНУ, яка, будучи монополістом, надає перевагу амбіціям своїх керманичів над національними інтересами України.

Але це ще не все. Відомо, що перепусткою до науки є захист дисертації. Але всі ми знаємо про поширену практику купівлі дисертацій. Якщо розглянути анатомію цього процесу, то стає ніяково. Підраховано, що в цьому дійстві зліплення фальшивого науковця через виписані процедури (попереднє обговорення, рекомендація, опонування, захист, експертиза ВАК тощо) є дотичними до цієї процедури близько 40 корумпованих осіб з науковими ступенями.

Чи існує більш переконливий доказ того, що в нашій науці головна проблема не в нестачі коштів, а в спотворенні моральних норм, чеснот та цінностей, без яких не можуть існувати справжня наука та справжня освіта?

Про не зовсім втрачений потенціал вітчизняної науки та інженерії свідчить і той факт, що українські вчені беруть активну участь у загальноєвропейському та світовому ринках наукових кадрів і наукових розробок та користуються на ньому значним попитом. Проте висока мобільність наукових кадрів має місце без будь-якої участі держави, тому не використовується в інтересах країни. Поза інтересами країни залишається і численна українська наукова діаспора в зарубіжних наукових структурах.

Проект: повернись на Батьківщину

Найрадикальнішим заходом у цьому напрямі було б розроблення і здійснення грандіозного безпрецедентного проекту: «Повернення на історичну Батьківщину». Ідеться про створення привабливих юридичних та вигідних соціальних умов, які примусили б 20 млн. українців з діаспори, в тому числі і науковців, пригадати, де їхнє коріння, і дозволили сформувати бажання назавжди повернутися на землю своїх пращурів.

Біологічний потенціал України, її територія і високоякісне юридичне забезпечення, з одного боку, і виробничий, підприємницький досвід та фінансові можливості представників української діаспори, з другого, з'єднавшись воєдино, створили б такий якісний стрибок українського суспільства, що ми забули б про «азіатських тигрів» і «японське диво». Такий проект чи програму можна було б розробити силами вчених АІНУ, Університету «Україна» та інших наукових установ із залученням відповідних державних установ.

В Україні існує декілька діаметрально різних поглядів на українську науку, що свідчить про відсутність протягом величезного відтинку часу неупередженого всебічного її аналізу. З гіркотою слід визнати, що потреби в такому аналізі не відчувають суспільство, державні, політичні та громадські діячі.

Як на мене, найкраще такий аналіз міг би провести Всеукраїнський з'їзд або Форум науковців. Організацію його і проведення слід доручити самим науковцям без абсолютного залучення державних чиновників, особливо сучасних керівників науки всіх рівнів. Таке високе зібрання повинно бути здійснене на найширшій демократичній платформі. На ньому повинні бути представлені всі науки: природничі, інженерно-технічні, гуманітарні, правничі, економічні, соціально-політичні тощо. Треба буде домогтися, щоб і в процесі підготовки, і на з'їзді був почутим кожен, хто може сказати щось розумне.

Згадайте приклад Сінгапуру, де на початку незалежності пріоритетами були визначені освіта, наука, інновації та інвестиції і, плюс до цього, уся державна система працювала на реалізацію цих пріоритетів. Як наслідок, із країни, в якій вся промислова продукція завозилася з-за кордону, за сорок років Сінгапур перетворився на країну із провідною економікою.

А. Лінкольн свого часу відмовився визнати, що виживання є єдиною метою американської нації. Він створив Національну академію наук у розпал громадянської війни, створив мережу сільськогосподарських коледжів, розпочав будівництво трансконтинентальної дороги, будучи впевненим, що американці повинні підкладати — я цитую — «дрова комерційного інтересу у багаття людського генія, щоб відкривати... нові і корисні речі».

Петро ТАЛАНЧУК,
Президент Української академії інженерних наук, президент Університету «Україна», доктор технічних наук, професор.

ДО РЕЧІ

У 2010 році Україна отримала 997 докторів наук і 7125 кандидатів наук у більш як 25 галузях. Якщо припустити, що навіть декілька відсотків з них купили свої дипломи, то це значить, що значна кількість осіб з українськими науковими ступенями причетна до корупційних дій, або є активними носіями цієї хвороби.

НАМ ПОВІДОМЛЯЮТЬ, ЩО...

...«Карпатський календар» стане у пригоді туристам

Усі культурні та спортивні заходи, які відбудуться наступного року на Прикарпатті, систематизують у спеціальному «Карпатському календарі». Планують надрукувати 11 тисяч примірників, але за потреби наклад календаря збільшать. Довідник особливо стане в пригоді туристам. Зокрема, у ньому вкажуть дати та час проведення всіх заходів, запланованих до Євро-2012. Окрім цього, тут можна буде знайти дані про туристичні, культурні та спортивні об'єкти області, їхні телефони, контактних осіб та іншу інформацію.

Дарина НАЗАРЧУК.
Івано-Франківська область.

...в Ужгороді стріляли в міліціонера

А було все так: 30-річний працівник міліції старший лейтенант, співробітник відділу боротьби з кіберзлочинністю та торгівлею людьми УМВС України в Закарпатській області повертався ввечері додому на таксі з тренажерного залу. Біля під'їзду на нього чекав зловмисник. По машині було здійснено кілька пострілів із пістолета (ймовірно, це був спецзасіб для відстрілу гумовими кулями). Пошкоджено колесо, вітрове скло та передню декоративну решітку автомобіля. Під час нападу працівник міліції поранений не був, лише травмував лікоть, коли падав на землю. Водій таксі не постраждав. На місце скоєння злочину прибула слідчо-оперативна група, начальник УМВС у області генерал-майор міліції Віктор Русин, працівники прокуратури. Як повідомив керівник обласної міліції, буде зроблено все, аби розшукати причетних до скоєння такого зухвалого злочину. Наразі ця подія кваліфікується як хуліганство, вчинене із застосуванням зброї.

Василь НИТКА.
Ужгород.

...зірковий тур для юних «акул пера»

Днями представники п'ятьох учнівських прес-центрів-переможців з міст Вінниці, Києва, Миколаєва, Одеси та Кам'янця-Подільського побували у зірковому прес-турі в столиці. Журналісти Кам'янець-Подільської загальноосвітньої школи №10 уже четвертий рік поспіль перемагають у національному конкурсі шкільних медіа, причому виборюють перемогу в різних номінаціях — краща газета, кращий прес-центр, кращий сайт.

Юні «акули пера» зустрілися з Головою Верховної Ради України Володимиром Литвином, президентом Фонду «Україна», другим Президентом України Леонідом Кучмою, головою Національної спілки журналістів України Ігорем Лубченком, генеральним директором ІА УНІАН Олегом Наливайком. Усі вони вже багато років підтримують Національний конкурс шкільних газет та надають спеціальні призи його переможцям.

Діти також відвідали Представництво Європейського Союзу в Україні. Молоді кореспонденти влаштували справжні прес-конференції та задавали й гострі запитання. Зокрема, про стосунки нашої держави з Росією. На це Леонід Кучма відповів: «З Росією ми завжди повинні бути на «Ви», але вона ніколи з нами не повинна бути на «ти». Володимира Литвина запитали стосовно поведінки народних депутатів у Верховній Раді. «У нашій країні існує проблема відповідальності народу за вибір влади», — зауважив Володимир Литвин. Уже сьогодні всі «зіркові пера» можуть стати властями (sic) агентства УНІАН — таке запрошення діти отримали від генерального директора Олега Наливайка.

Віра ШПИЛЬОВА.

У Корюківці побудують меморіал

ПРОЦЕС ПІШОВ…

На початку року до редакції газети звернулася Корюківська районна громадська молодіжна організація «Альянс 3000». Голова ради А. Навродський пропонував увічнити трагедію, що сталася в Корюківці у березні 1943 року.

Нагадаємо: під час Другої світової війни місто, яке стало центром партизанського руху на Чернігівщині, було практично повністю спалене, а населення винищено. Страшнішої за масштабами трагедії у жодному з населених пунктів України не було. Згідно з експертизами обласної комісії з розслідування злочинів німецько-фашистських загарбників, за два дні окупанти та їхні помічники-поліцаї по-звірячому знищили щонайменше 6700 чоловік.

Як виявилося, ця громадська організація — далеко не єдина, котра пропонувала належним чином увічнити цю трагічну сторінку нашої історії. І влада взялася за справу.

Перший заступник голови Корюківської райдержадміністрації Раїса МАЛИШ відповіла:

«Розглянувши звернення Навродського А. В. до редакції газети «Голос України», Корюківська райдержадміністрація повідомляє наступне.

З метою увічнення пам'яті жертв Корюківської трагедії, яка сталася у березні 1943 року, і враховуючи клопотання президії Корюківської районної ради ветеранів, відділу культури і туризму райдержадміністрації,

— прийнято розпорядження голови районної державної адміністрації №127 «Про спорудження меморіалу»;

— створено робочу групу з організації заходів щодо спорудження в установленому законодавством порядку Меморіалу жертвам Корюківської трагедії 1943 року;

— визначено місце спорудження меморіалу та ведуться проектні роботи;

— виділено лісову ділянку площею 1 га під спорудження меморіалу.

Для забезпечення надходжень коштів і здійснення видатків на будівництво Меморіального комплексу вшанування пам'яті жертв війни, спалених фашистами у березні 1943 року в м. Корюківка, відкрито рахунок у банку. Ведуться роботи зі спорудження меморіалу...»

Наш власний кореспондент у Чернігівській області Сергій ПАВЛЕНКО також повідомляє:

— Ініціативу громадськості Корюківки підтримано і на високому державному рівні. 22 вересня Президент України Віктор Янукович підписав Указ «Про заходи у зв'язку з 70-ми роковинами Корюківської трагедії». Згідно з ним передбачено спорудження у Корюківці Меморіального комплексу пам'яті жителів населених пунктів України, знищених фашистськими окупантами. У Корюківці з цього приводу відбувся мітинг.

На виконання указу Президента заступник голови обласної державної адміністрації Віктор Тканко 13 жовтня провів засідання робочої групи з підготовки пропозицій Кабінету Міністрів України. При розгляді плану заходів було обговорено підготовчі роботи для створення у Корюківці меморіального комплексу.

Як повідомив на робочому засіданні голова Корюківської райдержадміністрації Олександр Довгаль, до плану заходів відділами та управліннями райдержадміністрації були надані пропозиції щодо ремонту під'їзних доріг до міста та ремонту вулиці, через яку проходитиме маршрут до майбутнього меморіалу. Також висловлено ідеї щодо реконструкції Корюківського історичного музею та капітального ремонту районного Будинку культури.

7 листопада Віктор Тканко провів нараду щодо виконання Указу Президента України «Про заходи у зв'язку з 70-ми роковинами Корюківської трагедії». Визначили дату та місце проведення Всеукраїнської наукової конференції, присвяченої партизанському руху в Україні у період Великої Вітчизняної війни 1941—1945 років. Вона запланована на 15 грудня 2011 року.

...Отже, справа зрушила з місця. Головне, що ідея громадськості про належне вшанування загиблих мешканців спалених сіл і містечок взята під контроль місцевими органами влади та урядом.

Ще 1977 р. у місті відкрито Меморіал на честь героїчного опору жителів Корюківщини фашистським загарбникам.

Фото Сергія ПАВЛЕНКА.

Коли такий розумний, то чому такий бідний?

Ви писали про експеримент із впровадження методів непрямої оцінки доходів громадян при призначенні соціальної допомоги. За якими критеріями визначатимуть «достатню бідність» для отримання соцдопомоги?

Артем Ш.

(запитання надійшло електронною поштою).

Відповідають фахівці Департаменту державної соціальної допомоги Міністерства соціальної політики України:

— З квітня поточного року в трьох пілотних областях України проводився експеримент щодо застосування непрямих методів оцінки доходів одержувачів різних видів соціальної допомоги. За результатами експерименту виплати допомоги не зупинялись. Жодної(!) скарги на перевірки, проведені в 1240 сім'ях, до управління соцзахисту не надійшло.

У рамках експерименту вивчалися різні підходи до удосконалення програми з дооцінки доходів одержувачів допомоги. За його результатами підготовлені пропозиції щодо доцільності застосування непрямих методів оцінки доходів — як засобу, спрямованого на удосконалення, систематизацію роботи соціальних інспекторів і підвищення ефективності перевірок.

Непряма оцінка доходів передбачає розрахунок доходу заявника на основі якісних характеристик домогосподарства та його членів, а також доходів, які легко перевірити (пенсії, соціальна допомога). Зокрема, важливими показниками для непрямого оцінювання доходу є:

— склад домогосподарства,

— рівень освіти працездатних членів домогосподарства,

— сектор економіки, в якому зайняті члени домогосподарства,

— кількість і вік дітей у складі домогосподарства,

— місце розташування та якість житла,

— володіння активами та предметами тривалого вжитку тощо.

Такі характеристики мають значення і зазвичай добре характеризують рівень добробуту домогосподарства. Кожному показнику присвоюється коефіцієнт, який трансформує його в певну «частку» оцінюваного доходу. Обчислені у такий спосіб частки додаються, і одержана сума є оціненим доходом заявника. Коефіцієнти визначаються на базі соціологічних досліджень рівня життя населення України.

Інформацію про характеристики домогосподарств та його членів надають самі заявники при зверненні по допомогу, право на яку визначається з урахуванням рівня доходів.

Пільгова пенсія для тракториста

У мене 37 років загального стажу роботи. 26 з них працював на гусеничному тракторі: 16 років — у колгоспі та в сільгосппідприємствах, а 10 — на торфопідприємстві на бульдозері. Але чомусь роки на торфопідприємстві не зараховують у стаж для оформлення пільгової пенсії. Хоча у трудовій записано, що прийнято на посаду тракториста... Прошу дати мені роз'яснення: чи маю я право на пільгову пенсію як тракторист-машиніст?

Степан ДОРОЩУК.

Здолбунівський район Рівненської області.

Відповідають фахівці Пенсійного фонду України:

— Відповідно до пункту «в» ст. 13 Закону України «Про пенсійне забезпечення» **право на пенсію за віком на пільгових умовах мають трактористи-машиністи безпосередньо зайняті на виробництві сільськогосподарської продукції в колгоспах, радгоспах, на інших підприємствах сільського господарства.** Чоловіки — після досягнення 55 років при загальному стажі роботи не менше 25 років, з них не менше 20 років — на зазначеній роботі.

Згідно з Порядком підтвердження наявного трудового стажу для призначення пенсії за відсутності трудової книжки або відповідних записів у ній (затвердженим постановою Кабінету Міністрів від 12.08.1993 р. № 637 (із змінами), у тих випадках, коли в трудовій книжці відсутні відомості, що визначають право на пенсії на пільгових умовах або за вислугу років, установлені для окремих категорій працівників, для підтвердження спеціального трудового стажу приймаються уточнювальні довідки підприємств або організацій.

Стосовно трактористів-машиністів підприємств сільського господарства (в тому числі колгоспів), у довідці наводяться відомості про безпосередню зайнятість на виробництві сільськогосподарської продукції.

У період з 07.07.1992 по 20.06.2001 року Степан Дорощук працював трактористом пожежного трактора підприємства «Рівнеторф». Враховуючи, що зазначене підприємство не належить до підприємств сільського господарства і не займається виробництвом сільськогосподарської продукції, підстав для зарахування зазначеного періоду до пільгового стажу, який дає право на призначення пенсії за віком на пільгових умовах відповідно до пункту «в» статті 13 Закону України «Про пенсійне забезпечення», немає. Отже, у зв'язку з відсутністю необхідного пільгового стажу роботи підстави для призначення заявнику пенсії за віком на пільгових умовах відсутні.

Де шукати вітаміни

Лікарі стверджують, що вітамінів у нашому раціоні катастрофічно бракує, і одразу прописують їх у таблетках. Але ж і хімія не завжди засвоюється організмом. Де шукати вітаміни?

Катерина К.

Черкаси.

Відповідає біолог Ніна УВАРЕНКО:

— Про те, що вітаміни містяться в овочах і фруктах, ми знаємо з дитинства. Однак фахівці впевнені, що унікальних вітамінів у рослинній їжі насправді небагато: переважно аскорбінова й фолієва кислоти, вітамін К і попередник вітаміну А — каротин. А жиророзчинні вітаміни і їх «родичі» з групи В містяться насамперед у продуктах тваринного походження, а також в олії.

Найкраще засвоюються, звісно, природні вітаміни — з грядки, а не з аптеки. Якщо сирих фруктів не дістати, то можна використовувати й заморожені: вітаміни при заморожуванні страждають не сильно. На другому місці — сушені фрукти й овочі. А от у печених яблуках чи вареній броколі користі майже немає. До слова, вітаміни живуть у певних харчових продуктах.

Вітамін А і бета-каротин відповідають за ріст, зір, здоров'я шкіри та волосся, стійкість до інфекцій. Багаті на вітамін А продукти: молоко, масло, яєчний жовток, зелене листя, стиглі овочі, плоди шипшини, смородина, капуста броколі, трава кульбаби, кропива.

Вітамін D відповідає за ріст кісток, зубів, оптимізує кальцієво-фосфорний метаболізм. Гарними джерелами цього вітаміну є молоко, яйця, масло, печінка тріски, тунець і... сонце.

Вітамін Е — важливий антиоксидант, особливо корисний для жінок, бо сприяє росту волосся, регенерації тканин і шкіри. Сповільнює процеси старіння в організмі. А крім того, захищає очі й печінку. Вітамін Е можна знайти майже у всіх фруктах і овочах, в олії, крупах, петрушці, плодах шипшини.

Вітамін В1 відповідає за роботу серцево-судинної й нервової систем, енергетичний баланс, травлення. Міститься в крупах, рибі, олії, печінці, молоці, м'ясі курчат, горіхах (фундуку та мигдалі).

Вітамін В2 сприяє регенерації шкіри й тканин, бере участь у формуванні червоних кров'яних клітин і антитіл. Багаті на цей вітамін крупи, дріжджі, молоко, яйця, листя зелених рослин, пісне м'ясо, плоди шипшини.

Вітамін В6 відповідає за формування червоних кров'яних клітин, здоров'я ясен, зубів, роботу кровоносної й нервової систем. Серед продуктів, багатих на вітамін В6, — м'ясо птиці, овес, зелений салат, банани, горіхи.

Вітамін В12 відіграє важливу роль у збереженні пам'яті й нормальному функціонуванні нервової системи. Це важливо для правильного поділу клітин, синтезу білка й обміну речовин. Вітамін В12 можна знайти в молочних продуктах, паростках пшениці, печінці, морепродуктах.

Фолієва кислота (В9) необхідна для центральної нервової системи. Крім того, є ключовою поживною речовиною для наших ДНК і РНК. Багаті на фолієву кислоту продукти: дріжджі, шпинат, капуста броколі, цитрусові.

Вітамін Р підтримує в нормальному стані кровоносну систему. Міститься в шкірці й м'якоті фруктів, особливо цитрусових.

Вітамін С добре відомий своєю здатністю підвищувати можливості нашого імунітету. Допомагає у виробництві червоних кров'яних тілець і в будь-яких відновлювальних процесах в організмі. Гарними джерелами цього вітаміну є фрукти (грейпфрут, ківі, апельсин), ягоди (полуниця й смородина) і овочі (картопля, броколі, кабачки, салати, томати).

Тож за вітамінами краще вирушати на базар, а не в аптеку. І смачного вам здоров'я!

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Греції кинули рятувальний круг, а що далі?

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

До червоної зони ризику потрапили і шість держав з найвищим кредитним рейтингом ААА — Австрія, Німеччина, Голландія, Люксембург, Фінляндія та Франція. П'ятьом з них S & P збирається знизити рейтинг на один пункт, а Парижу навіть на два.

Така перспектива спричинила стурбованість напередодні саміту ЄС у Брюсселі. Заходів треба вживати негайно, вважають експерти. Рецепт французького міністра фінансів Франсуа Баруана такий: «Вся справа в довірі — в довірі до євро. Європа, єврозона мають відновити цю довіру. Тобто поновити зв'язок між інвесторами за межами єврозони і самою зоною євро. А для цього нам треба змінити методи керування», — **цитує Баруана Євроньюс**.

Нагадаємо: у понеділок у Парижі франко-німецький тандем звірив годинники перед брюссельським самітом. Ангела Меркель і Ніколя Саркозі зійшлися на думці, що для захисту від нової економічної кризи Європі потрібно оновлена Конституція, що передбачає суворіший контроль Брюсселя й санкції для країн єврозони за перевищення припустимого дефіциту держбюджету.

«Ми хочемо прийняти новий договір, щоб всі країни Європи — Євросоюзу й єврозони розуміли: далі не може тривати така практика, яка існувала досі, — сказав Ніколя Саркозі. — Ми воліли б мати під цим договором 27 підписів, щоб ніхто не почувався виключеним із франко-німецької ініціативи, але ми готові до роботи з 17 членами єврозони чи будь-якою іншою державою, що хоче приєднатися до нас».

«Ми проти єврооблігацій, — знову заявила Ангела Меркель. — Щомісяця ми будемо проводити наради Єврогрупи й усіх тих, хто зацікавлений у підвищенні нашої конкурентоспроможності та у стимулюванні економіки».

Деякі європейські країни, зокрема — Великобританія, висловлюються проти внесення змін у базові документи ЄС і вважають, що реформа зони євро може бути проведена й без цього. Майбутній саміт Євросоюзу, схоже, буде дуже складним.

Що станеться, якщо брюссельський саміт не зможе прийняти радикальні ідеї Саркозі та Меркель? На це запитання цілком дохідливо відповів глава МЗС Франції Ален Жюппе. На його думку, боротьба, яку ведуть 17 країн єврозони, намагаючись приборкати боргову кризу, може в остаточному підсумку призвести до краху єдиної європейської валюти. «Це, у свою чергу, призведе до руйнування всього Євросоюзу», — підкреслив міністр, **цитує його слова ІТАР-ТАСС**.

А тим часом Міжнародний валютний фонд схвалив виділення Греції позики в розмірі 2,2 млрд. євро в рамках спільного пакета допомоги МВФ і ЄС для порятунку Афін від банкрутства. Ці гроші є частиною кредитного траншу в розмірі 8 млрд. євро, схваленого наприкінці листопада Євросоюзом.

Шостий транш був раніше заблокований ЄС і МВФ до того моменту, коли Греція зможе надати гарантії про проведення погоджених антикризових реформ. Усього, за планом ЄС і МВФ, Греції буде виділено 110 млрд. євро.

ФОТОФАКТ

Символічна ялинка з ліхтарів з'явилася у центрі Бухареста. Загалом для прикраси столиці Румунії новорічною ілюмінацією було використано 2,6 мільйона енергоощадних ламп.

Фото Сіньхуа/Укрінформ.

У Чистих Прудах прали брудну білизну

На другий день після виборів у Державну Думу в Москві, Санкт-Петербурзі та інших російських «мільйонниках» відбулися масові протести проти фальсифікації підсумків голосування. Найбільший мітинг провели у Москві.

У російській столиці на Чистих Прудах зібралося близько семи тисяч опозиціонерів, тих, що співчувають, і тих, «кого політика не цікавить». Акцію «несистемної опозиції» провела громадська організація «Солідарність», до якої входять представники різних політичних партій.

Уперше під Кремль на захист «чесних виборів» прийшли рядові москвичі. Щоправда, здебільшого молоді люди — студенти, «офісний планктон». «Професійних революціонерів» і правозахисників було не більше трьохсот.

Офіційний уряд Москви дав дозвіл на мітинг. Але коли весь центр у районі Луб'янки опинився в автомобільних пробках і заторах, на допомогу поліції вирушили елітні підрозділи силового наведення порядку й захисту сну мирних громадян.

Після виступів під лемент культових ораторів з гаслами «Росія без Путіна!», «Путін, піди сам!», «Гади! Поверніть вибори!» народ вирушив у бік Центвиборчкому й головного штабу російських спецслужб «Луб'янки».

Але тут на мітингувальників уже чекали сотні поліцейських, які стали затримувати особливо активних і відомих супротивників «ненависного режиму Путіна-Медведєва». Інформаційні агентства повідомили про те, що 500 чоловік провели тривожні години в місцях, де силовики обмежували їхню свободу. А лідери й організатори протестів одержали по 15 діб адміністративного арешту й грошові штрафи.

Мітинги відбулися і в інших містах Росії. Наприклад, у Санкт-Петербурзі поліція затримала 100 осіб, яких обвинуватила у проведенні несанкціонованого мітингу «Проти несправедливих виборів».

Уперше лідери західних країн заявили про фальсифікації й необ'єктивність у підрахунку голосів на парламентських виборах у Росії. Так, Державний секретар США Гілларі Клінтон вважає, що «вибори до Державної Думи РФ не були ані вільними, ані справедливими».

Партія влади організувала свій мітинг у Москві на підтримку результатів і лідерів «Единой России». **Як повідомляють пресслужби МВС,** молодіжні рухи «Наши» і «Местные» зібрали близько 5000 тисяч своїх прихильників.

У Москві відбувся також мітинг комуністів, на якому виступив їхній лідер Геннадій Зюганов. Він заявив, що «вибори були безпрецедентні за кількістю бруду, за налагодженою машиною фальсифікацій».

Віктор ТИМОШЕНКО.
Москва.

Емір розпустив парламент

Емір Кувейту Сабах аль-Ахмад ас-Сабах своїм декретом від 6 грудня розпустив місцевий парламент, **повідомляє телеканал «Аль-Арабія»** з посиланням на кувейтські ЗМІ. Він був змушений піти на цей крок під тиском маніфестацій, що не припиняються, учасники яких відверто звинувачували в корупції колишнього прем'єр-міністра Насера Мухаммада аль-Ахмада ас-Сабаха.

Депутат Хусейн Мазед, зокрема, сказав, що це рішення дасть змогу подолати політичну кризу в країні. Парламентські вибори призначені на початок лютого.

ФОТОФАКТ

На сцені Львівського театру опери та балету виступила японська піаністка й виконавиця Кейко Мацуї — звучали пісні з її нового альбому «The road».

Фото Альони НІКОЛАЄВИЧ (Укрінформ).

Ванеса Мей зіграла на нервах

На Ванесу Мей організатори її концерту в Софії збираються подати до суду за неповагу до болгарської публіки. Її виступ минулої суботи глядачам запам'ятався грандіозним скандалом.

Спочатку їм довелося півтори години чекати у фойє Національного палацу культури на приїзд зірки. І ще більш як півгодини — початку концерту в залі. Обурена публіка вже потяглася до виходу, коли на сцені з'явилася скрипачка. Її зустріли криками обурення й свистом. У відповідь Ванеса Мей недбало виконала свою розрекламовану в Болгарії концертну програму.

«Це був не концерт, а якась какофонія звуків. Ніхто так ще не знущався з мене в житті. Як журналіст, не можу залишитися байдужою до того, що виробляла з публікою Ванеса Мей, і подам до суду на організаторів концерту», — заявила журналістка з Пловдива Катя Стайкова.

У свою чергу організатори концерту запевняють, що виконали всі умови договору, по моделі, погодженій з виконавицею, їй пошили спеціальне концертне плаття.

«Проблеми й капризи з боку Ванеси Мей почалися з моменту прильоту до Болгарії. Плаття вона викинула, готель їй не сподобався. Потім було безпрецедентне запізнення на концерт і вкрай недбале виконання програми», — заявив директор фірми—організатора концерту Гані Куршумов.

Він додав, що його фірма підтримує невдоволення глядачів і подасть позов на виконавицю за невиконання умов контракту.

Олександр СЕРГІЄНКО.
Софія.

ПЛАНЕТА

Контрабандні мотоцикли «фінішували» на кордоні

Днями чопські митники у пункті пропуску «Тиса» виявили три мотоцикли вартістю майже 150 тисяч гривень(!). Їх намагалися ввезти в Україну нелегально. Контрабандисти розраховували на те, що пізно уночі митники втратять пильність і не будуть надто прискіпливо оглядати їхню машину — мікроавтобус марки «Мерседес». Однак у вантажному відділенні охоронці кордону знайшли обгорнуті в поліетиленову плівку три мотоцикли в розібраному вигляді (марок КТМ та «Хонда»), які перевізник чомусь «забув» задекларувати. Тепер «любителю кататися» доведеться заплатити і штраф за те, що не задекларував товари, і мито на них. А поки що дорогі мотоцикли, **як повідомили «Голосу України» у прес-службі Чопської митниці,** вилучено.

Василь НИТКА.

Китайці приїхали по марганець

У Запорізькій облдержадміністрації під час зустрічі з представниками китайської торговельно-промислової корпорації «Хунсін» та місцевої геологорозвідувальної фірми «Будівельник-2007» був представлений проект зведення цілісного комплексу для видобутку та переробки руди марганцю Велико-Токмацького родовища. Попередній термін реалізації проекту — 10 років. Орієнтовний обсяг капіталовкладень — 80 мільйонів доларів.

Інвестори сподіваються, що річні обсяги видобутку руди становитимуть близько мільйона тонн, а готової продукції — 20 тисяч тонн.

Перший етап будівництва, в якому візьме участь 500 працівників, розрахований на 2 роки. Після повної реалізації проекту буде створено понад 2400 нових робочих місць. Крім того, інвестори беруть на себе зобов'язання щодо розвитку інфраструктури території, на яких розташовуватиметься підприємство, а це два райони — Оріхівський та Василівський.

Віктор ПЕСИГОЛОВЕЦЬ.
Запорізька область.

Про що писав швейцарець, розгадували в Житомирі

«Ґуллівер у Швейцарії. Макс Фріш — інтелектуал на перехресті традицій і культур» — таку назву мала міжнародна наукова конференція, що відбулася в Житомирському державному університеті імені Івана Франка. Вона була присвячена сторіччю з дня народження швейцарського прозаїка, драматурга і публіциста, який вважається одним з найкращих німецькомовних авторів другої половини двадцятого сторіччя. У своїх творах, а найвідомішим серед них є роман «Штіллер», Макс Фріш приділяв велику увагу проблемам індивідуальності, відповідальності, моралі та політичної волі. До літературних дискусій долучилися провідні учені Німеччини та Швейцарії: професори Гельмут Пайч та Клаус Шумахер, директор Архіву Макса Фріша у Цюриху Маргіт Унзер.

Олексій КАВУН.

В Афганістані вбито десятки людей

Унаслідок вибуху, що стався в Кабулі, загинули щонайменше 30 людей, десятки отримали поранення. **Як повідомляє Agence France-Presse,** теракт було спрямовано проти шиїтів, що зібралися в одному зі своїх храмів на святкування Ашури — дня поминання імама Хусейна.

За інформацією Reuters, напад здійснив терорист-смертник під час здійснення одного з обрядів поминання. У церемонії брали участь сотні людей. Відповідальність за теракт поки що ніхто на себе не взяв, однак влада підозрює, що за ним стоять бойовики руху «Талібан». Ще одна бомба вибухнула в мечеті в місті Мазарі-Шариф. Там загинули шість людей.

Шиїти, будучи релігійною меншістю, нерідко стають об'єктом нападів не лише в Афганістані, а й у сусідньому Пакистані. Радикально налаштовані суніти вважають їх єретиками, котрі далеко відійшли від норм ісламу.

«МЗС України приділяє пріоритетну увагу питанням захисту прав українців у процесі отримання віз до країн—членів ЄС. Багато в чому стан справ у цій сфері є лакмусовим папірцем нашого діалогу», — повідомив міністр закордонних справ України Костянтин Грищенко *(«Українська правда»)*

Астрономи НАСА заявили про виявлення планети, за багатьма характеристиками схожої на Землю. Як повідомляє радіо «Свобода», планета, яку названо Кеплер–22 б, обертається навколо зірки, розташованої за 600 світлових років від Сонця *(УНІАН)*

Медсестри «адаптуються» на манекенах

Заохочуючи усвідомлений вибір професії, медичні вузи України знову повертаються до практики надання пільг абітурієнтам, які вже мають кваліфікацію фельдшера або медсестри. Скажемо, профільні університети в Харкові й Тернополі приймають відразу на другий курс випускників медучилищ і коледжів, та й в інших вузах обмірковують можливості піти таким шляхом. А з огляду на те, що стимулів додалося, стало більше й бажаючих вступити до таких «непрестижних» раніше навчальних закладів.

— Минулого літа в нас був небачений досі конкурс: по троє осіб на місце для «бюджетників», і по півтори — для «контрактників». До того ж вступати на контракт десятки юнаків і дівчат їхали навіть із Київської, Львівської, Тернопільської областей — вочевидь, там вартість навчання вища, — розповідає директор Бериславського медучилища в Херсонській області Володимир Кучер. — Три роки тому в нас було тільки 350 учнів, а сьогодні вже 603, і в майбутньому, вочевидь, місць може знадобитися більше.

Щоправда, приймаючи випускників медучилищ, вузи посилили й вимоги до рівня підготовки кандидатів у другокурсники. Тож для залучення «контрактників» наставникам майбутніх фельдшерів і медсестер теж доведеться подбати про їхню якнайшвидшу «адаптацію» до специфіки обраної професії. Наприклад, у Бериславському медучилищі для них створили повністю обладнану операційну із сучасним хірургічним столом, що змінює кут нахилу. А ще приготували спеціальні манекени, на яких студенти, що тільки надягли білі халати, відпрацьовують навички невідкладної медичної допомоги, асистування хірургові тощо. І якщо навіть після закінчення училища вони не вступатимуть до вузу, а одразу підуть працювати в лікарню, отримані навички й там стануть у пригоді: неправильно надати екстрену допомогу пацієнтові чи забаритися під час операції — іноді ці помилки можуть мати смертельні наслідки.

Сергій ЯНОВСЬКИЙ.

На знімку: майбутні медсестри Бериславського медучилища під керівництвом викладача Валентини Гайдамаки освоюють навички роботи в операційній.

Фото автора.

ДО НОВОГО РОКУ

Зелені красуні подорожчали через бензин

Для будинків культури, шкіл та дитсадків Полтавщини новорічні ялинки виділятимуть безплатно, повідомив начальник обласного управління лісового та мисливського господарства Юрій Тараненко.

Загалом же ціни на зелених красунь порівняно з минулим роком дещо зросли. Так, найменша (до 1 метра) коштуватиме 27 гривень (торік 24), а найбільша (3 метри) — 78 гривень (було 48). Лісівники пояснюють це, зокрема, подорожчанням бензину.

Слід врахувати, що це так звані відпускні ціни. Здебільшого ж на ринках хвойною продукцією торгують не самі лісівники, а підприємці-посередники. Тож, говорячи про вказані ціни, треба мати на увазі й торгову надбавку. Втім, в управлінні лісового господарства запевняють, що цього року створять і спеціальні пункти, де придбати ялинку можна буде за цінами лісництва.

Ще одне ноу-хау — суцільна «чипізація» зелених красунь. Відтепер кожна ялинка матиме спеціальну бирку, яка інформуватиме про її «біографію»: дасть змогу перевірити законність придбання, а також переконатися, що вона місцевого походження, а не родом, приміром, з Чорнобиля.

Уже 15 грудня на Полтавщині масово відкриються ялинкові базари. Загалом же лісівники області цього року планують реалізувати понад 70 тисяч лісових красунь.

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.
Полтавська область.

Вісімдесят років, а струнка та пухнаста

Упродовж Новорічно-Різдвяних свят головний майдан Рівного прикрашатиме лісова красуня, вирощена у Деражненському лісництві Державного підприємства «Клеванський лісгосп». Ялинці близько вісімдесяти років, її висота 22 метри, діаметр стовбура 52 сантиметри. Лісівники подбали, щоб зелена красуня була струнка та пухнаста, допомогли міським комунальникам вивезти її з лісу. Урочисте відкриття головної новорічної ялинки області відбудеться 19 грудня.

Олександра ЮРКОВА.
Рівне.

Спеціальними книжковими полицями повертають любов до читання

Перетворити Кіровоград на місто шанувальників читання — приблизно таку мету поставив перед собою перший заступник голови обласної ради Олександр Шаталов, ініціювавши проект «Єлисаветградський книгообіг». Попередньо для обладнання спеціальних книжкових поличок відібрали два десятки місць. В основному це установи, організації та заклади в центрі міста: бібліотеки, виші, кафе. Відтепер там можна буде обмінятися улюбленими виданнями чи просто прочитаними книжками.

Уже відкрито кілька перших точок так званого книгообороту. Як правило, «відпустити книжку на волю» під миготіння фото- та відеокамер охоче приходять люди, знані в Кіровограді: громадські діячі, підприємці, письменники, представники влади. Всі вони мають змогу виступити перед присутніми та презентувати свої «вклади». Іноді можна навіть одержати жадану збірочку з автографом улюбленого автора, як це було під час першої презентації, коли проект «благословляв» письменник із Новомиргорода Олександр Жовна.

До слова, це вже не перша спроба «прописати» буккросинг (обмін книжками) у Кіровограді. Хтозна, може, ця буде найдаліша. Шкода лишень, що акція від самого початку носить дещо специфічний характер: усі презентації чомусь виключно російськомовні, а більшість пропонованих книг — далеко не художні, здебільшого вони торкаються тем маркетингу, менеджменту та новомодної психології успіху. Така от специфіка буккросингу по-кіровоградськи.

Лариса РОМАНЮК.
Фото автора.

КАЛЕЙДОСКОП ВІСТЕЙ

Спроба подолати межу осідлості

У Житомирі, в приміщенні благодійного центру «Хесед Шломо», відбулася презентація культурно-мистецького проекту «Штетл». У вузькому розумінні в перекладі з ідиш це слово означає містечко з переважно єврейським населенням. Такі населені пункти існували з XVI до першої половини XX століття в Центральній і Східній Європі. Виникненню їх на території Російської імперії сприяли і межа осідлості, і заборона євреям займатися сільським господарством. Водночас слово «штетл» має ширше значення — як метафора традиційного способу життя східноєвропейських євреїв XIX століття. Про це й розповідають експонати кімнати-музею історії євреїв Волинської губернії. Організатори проекту «Штетл» прагнули передати атмосферу того часу, показати предмети повсякденного життя людей. З часом експозиція розширюватиметься.

Олексій КАВУН.
Житомир.

«Мотор Січ» реанімує Палац спорту

Народний депутат України, голова ради директорів акціонерного товариства «Мотор Січ» В'ячеслав Богуслаєв запропонував силами підприємства реконструювати запорізький Палац спорту «Юність». Про це повідомив міський голова Запоріжжя Олександр Сін на оперативній нараді в міськраді.

Палац спорту вже тривалий час потребує серйозного ремонту, а в місцевому бюджеті бракує коштів. Тепер з'явилася надія, що цю споруду, нарешті, приведуть до належного стану, і в Запоріжжі й надалі відбуватимуться гандбольні матчі світового рівня.

Віктор ПЕСИГОЛОВЕЦЬ.

ЦИФРА

60 тисяч гривень

штрафу змушені будуть сплатити браконьєри за вбивство на території Сошичненського лісництва ДП «Камінь-Каширське лісове господарство» лосиці та двох лосенят. Лісівникам вдалося затримати двох порушників. Ними виявилися мешканці села Сошичне Камінь-Каширського району. У браконьєрів вилучено гладкоствольну зброю і трофеї. Дозволу на полювання чоловіки при собі не мали. Проти них порушено кримінальну справу.

Микола ЯКИМЕНКО.

Чернігів прагне подолати проблеми через партнерство

У Чернігова з'явилося десяте місто-партнер. Чернігівський міський голова Олександр Соколов та градоначальник общини Прілеп з Республіки Македонія Мар'ян Рістескі підписали відповідну угоду про співробітництво. У цій церемонії також взяв участь Надзвичайний і Повноважний Посол Республіки Македонія в Україні Ацо Спаценоскі. Угода передбачає розвиток співпраці як в економічній, так і в гуманітарній сфері. У складі македонської делегації до міста на Десні прибули керівники провідних підприємств Прілепа. Вони зустрілися з українськими колегами по бізнесу.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Найекзотичніше ім'я року — Вселіна

Буковинці почали називати дітей незвичними іменами, вигадуючи їх самотужки або беручи з іноземних серіалів. Цього року найекзотичніше — Вселіна. Батьки нарекли донечку на честь Всесвіту. На думку начальника відділу Державної реєстрації актів цивільного стану Чернівецького міського управління юстиції Вероніки Чепіль, зазвичай цікаві імена дають дітям ті батьки, котрі мають родичів на заробітках за кордоном або які самі довго живуть за межами Батьківщини чи захоплюються іноземними серіалами. Пані Чепіль припускає, що вибір імені Вселіна пов'язаний з астрономічними захопленнями батьків. Також цьогоріч у Чернівцях зареєстрували малюків на ім'я Саміра, Еллані, Злата, Каталіна. Серед хлопчиків були Міхаель та Даніїл. А найпопулярнішими іменами для дівчаток залишаються Анастасія та Софія, для хлопчиків — Олександр і Дмитро.

Сергій СУЛИМА.

Загинули мисливці за металом

На реструктуризованій шахті «3-Біс-2» у Свердловському районі загинули два мисливці за металом. Вони намагалися незаконно демонтувати металоконструкції в законсервованому вентиляційному стовбурі шахти. Як вважають фахівці, люди отруїлися метаном, що нагромадився на горизонті 150 метрів. Тіла загиблих підняли на поверхню бійці Державної воєнізованої гірничорятувальної служби Міненерговугілпрому.

Алла АНТІПОВА.
Луганська область.

Більшість пропонованих книг — далеко не художні

Два місяці на урізаних пенсіях, потім — як вийде

Ліквідатори Чорнобильської катастрофи в листопаді-грудні одержать урізані пенсії, а з січня 2012 року — підвищені, які кожному розрахують за формулою, виходячи із зарплати, **повідомляє УНІАН.**

За словами в. о. начальника Управління Пенсійного фонду України в Донецькій області Олега Ватуліна, «є верхня межа, передбачена постановою Кабінету Міністрів, — це 10 прожиткових мінімумів непрацездатних громадян, тобто ця верхня межа пенсії становить 8 тисяч 230 гривень». І уточнив: «Я ж не сказав, що стовідсотково збільшення буде абсолютно всім — у постанові передбачений формульний підхід (розрахунку пенсії) залежно від заробітку».

На знімку: у столичному Маріїнському парку триває голодування чорнобильців.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Текстильники: не треба нас ховати

Близько п'ятисот робітників бавовняного комбінату Херсона вийшли вчора на пікетування обласної державної адміністрації. Текстильникам просто урвався терпець: з лютого 2011-го вони перебувають у примусових відпустках зі збереженням двох третин злидарських окладів (до 1200 гривень), а терміни поновлення роботи підприємства постійно переносяться через проблеми з поставками сировини — імпортної бавовнисирцю.

Члени трудового колективу підприємства підозрюють, що їх просто водять за носа: відтягують за допомогою дешевої демагогії час, щоб надійніше «поховати» виробництво в борговій ямі, а після цього розпродати частинами майно й землю. І ці підозри небезпідставні: фабрику № 3 колишнього індустріального гіганта, на якій випускалися тонкі тканини на зразок батисту, вже продано, і на її місці ударними темпами будується великий торговельно-розважальний комплекс.

Заступник голови профспілкового комітету БК Віктор Маменко в інтерв'ю нашому кореспонденту заявив, що винними у своїх бідах робітники підприємства вважають не тільки його власників, а й голову Херсонської облдержадміністрації Миколу Кістяка й заступника голови ОДА Анатолія Хоменка. «Микола Кістяк і Анатолій Хоменко на зустрічах із представниками трудового колективу неодноразово просили текстильників не виходити в пікети до «Білому дому» і особисто називали конкретні терміни поновлення роботи комбінату, які постійно переносилися, — каже Віктор Маменко. — Оскільки обіцянки виявилися обманом і сировину на підприємство так і не завезли, ми організовуватимемо акції протесту до одержання твердих гарантій того, що БК запрацює».

Вл. інф.

ФОТОФАКТ

Для дітей з особливими потребами в селі Калинівка Запорізької області відкрито будинок сімейного типу.

Фото Дмитра СМОЛЬЄНКА (Укрінформ).

Не в кожен храм дорога інваліду

У Вінниці освячено хрест на місці майбутнього храму для людей з особливими потребами

— В усі храми, які діють на території міста й області, непросто потрапити віруючому на інвалідному візку, а такі люди чи не більше за інших відчувають потребу доторкнутися душею до церковного таїнства, — каже ініціатор створення храму для інвалідів ієрей Віктор Чверкун. — Маємо намір надати таку можливість.

За словами священнослужителя, у майбутньому храмі будуть широкі ворота з обладнаними пандусами, спеціальний заїзд для транспорту та інші зручності для потреб інвалідів. Для вірян працюватимуть недільна школа, бібліотека, трапезна.

Кожен бажаючий може долучитися до створення першого у місті над Південним Бугом храму для людей з фізичними вадами, перерахувавши кошти на р/р 26008000119372, «Укрексімбанк», м. Вінниця, МФО 302429, ЄДРПОУ 35111243.

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.

Для гірських дітей не дивина — 12 кілометрів пішки до школи

На Прикарпатті вперше за останні п'ять років освітяни отримали шкільні автобуси. Нові «Богдани» дісталися дев'яти районам області: Верховинському, Галицькому, Городенківському, Коломийському, Косівському та іншим, де найбільш розгалужена мережа навчальних закладів. Один з автобусів, обладнаний пандусом, перед цим отримав навчально-реабілітаційний центр у селі Черче Рогатинського району для дітей-інвалідів. Усі машини закуплені за кошти держбюджету. Водій Гринявської ЗОШ 1—3 ступенів Верховинського району Михайло Федорчак не натішиться новенькою машиною. Адже старенький шкільний автобус тут списали ще п'ять років тому. А підвозу із сіл Прибійна, Грамотне, Біла Річка потребують понад 60 дітей — майже половина всіх учнів школи. Певною мірою виручає пришкільний інтернат для дітей із віддалених сіл, але його можливості обмежені. Тож багатьом хлопчикам і дівчаткам доводилося діставатися школи гірськими дорогами і по 12 кілометрів.

Подібна ситуація і в інших районах області. Лише в Рогатинському до навчальних закладів треба підвозити 600 учнів. А загалом, аби остаточно розв'язати цю проблему, Прикарпаттю потрібно ще близько 120 автобусів. В обласному бюджеті цього року було передбачено на це лише 300 тисяч гривень. Стільки, скільки коштує один автобус. Однак, за словами начальника управління освіти і науки ОДА Зінаїди Болюк, і його не вдалося придбати: на оголошений тендер не зголосився жоден учасник. Нещодавно на сесії обласної ради вона закликала закладати більше коштів на програму «Шкільний автобус» не лише в державному, обласному, а й у районних бюджетах. Тільки так можна повністю розв'язати проблему підвозу учнів і вчителів до навчальних закладів.

Водій Михайло Федорчак наводить блиск на новому автобусі.

Дарина НАЗАРЧУК.
Івано-Франківськ.
Фото автора.

НАМ ПОВІДОМЛЯЮТЬ, ЩО...

...трупи собак привозили вантажівками

Під Іллічівськом, у районі села Молодіжне (Одеська обл.), виявлено масове захоронення собак. У могильнику — тисячі останків. Активістами Союзу захисту тварин зафіксовані факти, коли мертвих собак привозили на самоскидах. У сільській раді пояснили, що захоронення — офіційно діючий скотомогильник, але дозволу на використання його як цвинтаря для собак ніхто не давав.

На цьому страшному місці побували експерти-криміналісти Овідіопольського райвідділу міліції. Кілька останків собак відібрано для проведення експертизи. Після визначення причин їх смерті розглядатиметься питання про можливість порушення кримінальної справи за статтею Кримінального кодексу України «жорстоке поводження із тваринами».

Вл. інф.

...хворих не лише зігріють, а й вилікують

У Житомирській обласній клінічній лікарні імені Олександра Гербачевського введено в дію автономну дахову газову котельню. На її будівництво витратили 2 мільйони 230 тисяч гривень з державного і обласного бюджетів.

Нова котельня забезпечить опалення трьох лікувальних корпусів та обласної медичної бібліотеки загальною площею понад 18 тисяч квадратних метрів. За словами головного лікаря закладу Михайла Борщівського, очікувана економія становитиме понад 2 мільйони 860 тисяч гривень за опалювальний сезон, тобто кошти, вкладені в будівництво, окупляться менш як за рік. А це означає, що більше грошей можна буде спрямувати безпосередньо на надання медичної допомоги. Крім того, наявність автономного опалення

дозволить гнучкіше регулювати температурний режим у закладі з урахуванням фактичної зовнішньої температури повітря й уникати ситуацій, які нерідко мали місце в минулому, коли в лікарняних палатах було або холодно, або, навпаки, спекотно.

Олексій КАВУН.
Житомир.

На знімку: голова ОДА Сергій Рижук під час пуску котельні.

Фото Катерини ТАРАНОВСЬКОЇ.

...автомобілі руйнують унікальний міст

У Кам'янці-Подільському через Замковий міст лише за одну годину в середньому проходить 700 автомобілів. А в години пік їх кількість зростає до 1200. Міськвиконком нещодавно дозволив цілодобовий рух, проте дуже швидко скасував своє рішення. Адже від такого навантаження історико-архітектурна пам'ятка світового значення може зруйнуватися. До слова, останніми роками на її ремонт уже витратили до двох мільйонів гривень, однак і цього виявилося замало.

Одночасно з питанням збереження мосту перед владою міста постає проблема сполучення з мікрорайоном Підзамче. Якщо рух транспорту Замковим заборонено, то мешканцям цього мікрорайону доводиться діставатися на роботу та навчання в центральну частину міста, роблячи гак довжиною 11 кілометрів! Тож потрібно будувати коротку дорогу на Підзамче. А поки що, заради підзамчан, міст відкрили для транспорту з 6-ї до 9-ї ранку та з 17-ї до 22-ї години вечора.

Віра ШПИЛЬОВА.

Розіграш подарунків серед передплатників газети «Голос України» на друге півріччя і на весь 2011 рік

Вітаємо переможців!

Вінницька область

1. Грошова премія 50 гривень

Старостюк Ольга Павлівна — с. Гурівці, Козятинський р-н.

Танасієнко Ольга Тимофіївна — вул. Кільцева, с. Війтівці, Липовецький р-н.

2. Портативний радіоприймач

Голубовський Микола Михайлович — вул. Першотравнева, 14, с. Черняшин, Жмеринський р-н.

3. Футболка і бейсболка з логотипом «Голосу України»

Лаба Ганна Олександрівна — вул. Радянська, с. Серебрія, Бершадський р-н.

Грабенко Микола Степанович — вул. Леніна, с. Ольгопіль, Чечельницький р-н.

4. Книжка вінницького письменника з автографом автора

Бранько Ярослав Андрійович — вул. Островського, 70, м. Вінниця.

Подарунки від власного кореспондента «Голосу України» у Вінницькій області Скрипника Віктора Степановича надійдуть поштою.

Волинська область

1. Набір консервованої продукції від Волинського обласного управління лісового та мисливського господарства

Мартинюк Галина Іванівна — вул. Садова, с. Біличі, Любомльський р-н.

2. Бібліотечка книжок видавництва «Надстир'я»

Веронський Петро Іванович — с. Марковичі, Локачинський р-н.

3. Приз від власкора газети

Лажнік Таїса Іванівна — вул. Брянського, 2, м. Луцьк.

4. Футболка і бейсболка з логотипом «Голосу України»

Козуля Парасковія Григорівна — с. Тойкут, Ковельський р-н.

Хомик Володимир Іванович — вул. Радянська, с. Мала Клуша, Любешівський р-н.

По подарунки звертатися до власного кореспондента «Голосу України» у Волинській області Якименка Миколи Олександровича (тел. (0332) 77-81-84) за адресою: Луцьк, Київський майдан, 9, приміщення обласної ради, кімн. 409.

Дніпропетровська область

1. Тепловентилятор плюс футболка і кепка.

Бондаренко Валентина Григорівна — вул. Кірова, с. Богуслав, Павлоградський р-н.

Абаза Олександра Антонівна — вул. Набережна, м. Апостолове.

Митошоп Михайло Антонович — вул. Мирошниченко, м. П'ятихатки, П'ятихатський р-н.

Кобзар Леонтій Терентійович — вул. Моніторна, 10, м. Дніпропетровськ.

Подарунки від власного кореспондента у Дніпропетровській області Валігурської Тетяни Леонідівни надійдуть поштою.

Донецька область

1. Курс лікування в медичному центрі ЗАТ «Асоціація Темп»

Лавренчук І.М. — пр-т Ленінський, 102, м. Донецьк.

Ануфрієв Геннадій Пантелемонович — бульвар 8-го вересня, 4, м. Макіївка.

Петренко Анатолій Олександрович — вул. Лебедєва, 22/12, м. Макіївка.

2. Комплект книжок від газети «Кримінал-експрес»

Земляк Микола Борисович — вул. Урицького, 5, м. Слов'янськ.

Оселедченко Василь Єгорович — вул. Донська, м. Торез.

Подун Володимир Якович — вул. Перемоги, 128, м. Горлівка.

Ткачова Марія Микитівна — вул. Островського, 31, м. Донецьк.

3. Футболка із символікою «Голосу України»

Костюк Володимир Данилович — вул. Урицького, 90, м. Маріуполь.

Врадій Віктор Радіонович — вул. Стаханова, 5, м. Торез.

Подарунки від власного кореспондента «Голосу України» в Донецькій області Кущ Ліни Володимирівни надійдуть поштою.

Житомирська область

1. Грошова премія 100 гривень

Погорілий Леонід Іванович — вул. Лермонтова, 8, смт Першотравенськ, Барановський р-н.

Корзун Ніна Петрівна — вул. В. Шевченківська, с. Стрижівка, Коростишівський р-н.

Орлюк Василь Сергійович — вул. Котовського, с. Райки, Бердичівський р-н.

Харчук Василь Антонович — вул. Леніна, с. Стара Чорторія, Любарський р-н.

Гроші надійдуть поштою.

Закарпатська область

1. Грошова премія 100 гривень від голови спостережної ради заводу «Мукачівприлад» Івана Митровція

Лукачук Марія Іванівна — вул. 8 Березня, смт Великий Бичків, Рахівський р-н.

Грицище Еміл Федорович — вул. Гагаріна, с. Коритняни, Ужгородський р-н.

2. Книжка Василя Нитки «Пожежна справа Закарпаття: минуле і сучасне» з автографом автора

Руснак Іван Іванович — вул. О. Кобилянської, смт Міжгір'я, Міжгірський р-н.

3. Блокнот для записів і настінний календар з логотипами «Голосу України»

Ганьковни Янош Дьордьович — вул. І. Франка, с. Осій, Іршавський р-н.

По подарунки звертатися до власного кореспондента «Голосу України» в Закарпатській області Нитки Василя Івановича: тел. (095) 569-23-76.

Розіграш грошових подарунків у 1000, 2000 та 3000 гривень

1000 гривень

Зурашвілі Наталія Тамазівна — с. Сухини, Корсунь-Шевченківський р-н, Черкаська обл.

Жук Валерій Федорович — вул. Шевченка, м. Ізяслав, Хмельницька обл.

Бурий Іван Гаврилович — вул. Ковпака, с. Гусавка, Менський р-н, Чернігівська обл.

2000 гривень

Пивовар Микола Панасович — вул. Баленко, м. Полтава.

Прокопенко Марія Борисівна — пл. Конституції, м. Донецьк.

3000 гривень

Колесник Зоя Іванівна — вул. Вишнева, м. Шумськ, Тернопільська обл.

Запорізька область

1. Настільний годинник

Пасько Іван Петрович — вул. Ворошилова, с. Червоногірка, Токмацький р-н.

2. Збивачка

Пузанов Володимир Володимирович — вул. Леніна, 23, м. Токмак.

3. Кухонні терези

Ємельянов Валерій Анатолійович — вул. Артилеристів, м. Запоріжжя.

4. Радіоприймач

Щедрий Семен Іванович — вул. Леніна, 13, м. Токмак.

5. Машинка для підстригання волосся

Желнін Василь Павлович — Дніпропетровське шосе, 30, м. Запоріжжя.

6. Праска «Скарлет»

Холод Тетяна Миколаївна — вул. Леніна, с. Воздвижівка, Гуляйпільський р-н.

По подарунки звертатися до власного кореспондента «Голосу України» в Запорізькій області Песиголовця Віктора Івановича: тел. (097) 530-93-10.

Івано-Франківська область

1. Фотоальбом Василя Пилип'юка «Івано-Франківщина»

Даниш Микола Іванович — вул. Міцкевича, м. Надвірна.

2. Трилогія лауреата Національної премії імені Т.Г. Шевченка Михайла Андрусяка «Брати грому», «Брати вогню» і «Брати просторів» (три книжки)

Яриновський Г.М. — вул. Г. Хоткевича, 67-а, м. Івано-Франківськ.

3. Подарунковий набір від «Голосу України»

Рудий Корнелій Іванович — пр-т Незалежності, м. Долина.

Тарновецька Параска Тимофіївна — с. Белелуя, Снятинський р-н.

По подарунки звертатися до власного кореспондента «Голосу України» в Івано-Франківській області Назарчук Дарини Іванівни: тел. (0342) 52-26-65.

Кіровоградська область

1. Грошова премія 100 гривень

Будило Ніна Юхимівна — вул. Кременчуцька, 47, м. Олександрія.

Уріщенко Генріх Іванович — вул. К. Марса, 23/13, м. Кіровоград.

Чепюк Василь Микитович — вул. Леніна, 53, м. Світловодськ.

Дворнік Ольга Ісаакївна — туп. Сковороди, м. Новоукраїнка.

Ліпін Володимир Іванович — пр-т Можайського, м. Новомиргород.

Гроші надійдуть поштою.

Київ

1. Грошова премія 100 гривень

Стрєлкова Світлана Петрівна — бульвар Л. Українки, 28-а.

Горбунов Володимир Васильович — вул. Шулявська, 20-22.

Калапа Тетяна Вікторівна — пр-т Правди, 6-а.

Сафонова Валентина Олександрівна — вул. Флоренції, 12-а.

Лисак Василь Семенович — пр-т В. Маяковського, 8.

Гроші надійдуть поштою.

Київська область

1. Грошова премія 100 гривень

Литовченко Ірина Миколаївна — вул. Дружби народів, с. Вишеньки, Бориспільський р-н.

Коллєров Альберт Іванович — вул. Гагаріна, с. Ксаверівка, Васильківський р-н.

Герлянд Петро Юхимович — вул. К. Маркса, 44, м. Кагарлик, Кагарлицький р-н.

Сахариленко Микола Радіонович — вул. Свободи, с. Клавдієво, Бородянський р-н.

Гончаренко Микола Григорович — вул. Леніна, с. Пашківка, Макарівський р-н.

Гроші надійдуть поштою.

Крим

1. Грошова премія 100 гривень

Муравцев В.С. — вул. Мира, 27, с. Фрунзе, Сакський р-н.

Ставицька В.С. — вул. Виткевича, 9, с. Кацивелі.

Соловей Іван Петрович — вул. Жовтнева, с. Новогригорівка, Нижньогірський р-н.

Терезюк Андрій Семенович — вул. Дзержинського, с. Красногвардійськ.

Гайворонський Микола Сергійович — вул. Московська, 22, м. Джанкой.

Гроші надійдуть поштою.

м. Севастополь

1. «Севастопольське шампанське» із сувенірною продукцією «Голосу України»

Лаппа Людмила Миколаївна — вул. Шабаліна, 1-а, м. Севастополь.

Куценко Володимир Олександрович — вул. Фадєєва, 13-б, м. Севастополь.

Хвостов В.С. — вул. Муромська, 82, м. Севастополь.

Баруля Д.О. — вул. Новоросійська, 18, м. Севастополь

По подарунки звертатися до власного кореспондента «Голосу України» в Севастополі Магдича Миколи Михайловича: тел. (050) 696-35-37.

Луганська область

1. Футболка і кепка з логотипом «Голосу України»

Цупріянович Анатолій Юхимович — вул. 8 Березня, с. Пашківка-1, м. Первомайськ.

2. Настінний годинник

Гук Павло Танасович — вул. Західна, с. Урало-Кавказ, Краснодонський р-н.

3. Набір: сумка і рюкзачок

Баранов Валентин Олександрович — мікрорайон, 3, буд. 16, м. Красний Луч.

4. Набір із двох термосумок

Маслов Віктор Кузьмич — пр-т Гвардійський, 59, м. Сєвєродонецьк.

5. Грошова премія 100 гривень

Донцова Олена Марківна — пл. Кооперативна, м. Кремінна, Кремінський р-н.

По подарунки і гроші звертатися до власного кореспондента «Голосу України» в Луганській області Антіпової Алли Павлівни: тел. (050) 476-19-34.

Львівська область

1. Грошова премія 100 гривень

Висоцький Юрій Васильович — вул. Патона, 19, м. Львів.

Алексевич Наталія Степанівна — с. Білий Камінь, Золочівський р-н.

Турко Петро Миколайович — вул. Мазепи, м. Пустомити.

Васюта Руслана Андріївна — с. Нижня Яблунька, Турківський р-н.

Машківський В.М. — вул. С. Петлюри, 1-а, м. Жовква.

Гроші надійдуть поштою.

Миколаївська область

1. Грошова премія 100 гривень

Маханьковський Петро Іванович — вул. Торгова, м. Миколаїв.

Ломаков Анатолій Ілліч — вул. Космонавтів, 92, м. Миколаїв.

Панченко Олександр Григорович — вул. Фізкультурна, смт Первомайське, Жовтневий р-н.

Головенко Євгенія Іванівна — вул. Леніна, с. Ташине, Березанський р-н.

Перуцький Павло Андрійович — вул. Кірова, с. Шевченкове, Жовтневий р-н.

Гроші надійдуть поштою.

Одеська область

1. Годинник настінний

Капацин Ніна Григорівна —вул. Суворова, смт Комінтернівське.

Білоусенко Павло Іванович — вул. Плавнева, м. Білгород-Дністровський.

Котенко Вадим Ігнатійович — вул. Пушкіна, 134, м. Ізмаїл.

2. Набір для чаю

Панасенко Анатолій Володимирович — Фонтанська дорога, 151, м. Одеса.

3. Кавовий набір

Мушук Віктор Васильович — вул. Вишнева, м. Южне.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775, для підприємств і організацій — 60955

Шановні читачі! Щиро дякуємо за любов до «Голосу України» та участь у розіграші подарунків!

По подарунки звертатися до власного кореспондента «Голосу України» в Одеській області Воронкова В'ячеслава Володимировича: тел. (050) 332-73-32.

Полтавська область

1. Комплект літератури місцевих видавництв
Габєлков Євгеній Сергійович — вул. Художня, 28, м. Кременчук.
2. Радіоприймач
Стрілець Микола Семенович — с. Березова Лука, Гадяцький р-н.
3. Канцелярський набір
Чуєнко Феодосій Андріанович — вул. Глинки, м. Лубни.
4. Спортивна форма
Місюренко Іван Павлович — вул. Будьонного, м. Хорол.
5. Настінний годинник
Шпіка Іван Сергійович — вул. Жовтнева, смт Чутове.
По подарунки звертатися до власного кореспондента «Голосу України» в Полтавській області Скобельського Віталія Вікторовича: тел. (0532) 7-92-11.

Рівненська область

1. Футболка і кепка з логотипом «Голосу України»
Тесля Микола Никанорович — мікрорайон Будівельників, 14/1, м. Кузнецовськ.
Костецький Володимир Антонович — с. Морянівка, Сарненський р-н.
Ткач Микола Степанович — с. Стадники, Острозький р-н.
Селих Федір Іванович — вул. Третя, с. Здовбиця, Здолбунівський р-н.
2. Подарунок від власкора
Павлеян Степан Погосович — вул. Поштова, м. Корець.
Шепетько Віра Яківна — вул. І. Гузуватого, с. Сопачів, Володимирецький р-н.
Гнітецька Лідія Антонівна — вул. Набережна, с. Красне, Млинівський р-н.
Подарунки від власного кореспондента «Голосу України» в Рівненській області Юркової Олександри Давидівни надійдуть поштою.

Сумська область

1. Грошова премія 50 гривень
Чернуха Надія — с. Юрівка, Конотопський р-н.
Скафа Катерина Іванівна — вул. Кооперативна, с. Рибальське, Охтирський р-н.
2. Футболка і бейсболка з логотипом «Голосу України»
Сердюк Іван Нестерович — с. Бесєдівка, Недригайлівський р-н.
Василько Віталій Єгорович — вул. Центральна, с. Дунаєць, Глухівський р-н.
Безкоровайна Феофанія Євдокимівна — пров. 1 Травня, с. Клишки, Шосткинський р-н.
По подарунки і гроші звертатися до власного кореспондента «Голосу України» в Сумській області Жмуркова Владислава Рішардовича: тел. (0542) 36-61-00.

Тернопільська область

1. Футболка і кепка з логотипом «Голосу України»
Топорницький Ярослав Михайлович — вул. Л. Українки, смт Залізці, Зборівський р-н.
2. Скатертина кухонна
Жак Юстина Іванівна — вул. І. Франка, смт Мельниця-Подільська, Борщівський р-н.
3. Тканини виробництва ВАТ «Текстерно»
Вербіцька Марія Іванівна — с. Верещаки, Лановецький р-н.
Дрегалюк Анастасія Павлівна — с. Залісці, Збаразький р-н.
4. Книжки видавництва «Джура»
Чаклаш Оксана Петрівна — вул. Шевченка, с. Іква, Кременецький р-н.
Дацюк Василь Олександрович — с. Молотків, Лановецький р-н.
По подарунки звертатися до власного кореспондента «Голосу України» в Тернопільській області Левицької Любові Петрівни: тел. (097) 913-92-50.

Харківська область

1. Електрочайник
Власенко Іван Наумович — вул. Рубіжанське шосе, 3, Вовчанськ.
2. Набір художньої літератури
Мирний Анатолій Семенович — вул. Декабристів, м. Балаклея.
Білецький Анатолій Васильович — пр-т 50 річчя ВЛКСМ, 94, м. Харків.
3. Грошова премія 50 гривень
Сайко Клара Опанасівна — вул. Кооперативна, с. Високий, Харківський р-н.
Саягіна Ніна Василівна — вул. Д. Лучицького, м. Куп'янськ.
4. Грошова премія 100 гривень
Школіна Наталія Вікторівна — с. Бондарівка, Сахновщинський р-н.
По подарунки і гроші звертатися до власного кореспондента «Голосу України» в Харківській області Косого Миколи Івановича: тел. (050) 201-00-09.

Херсонська область

1. Грошова премія 100 гривень
Федорчук Григорій Євдокимович — с. Плоска, Славутський р-н.
Проценко Кім Данилович — вул. Дослідна, 30, п/в Новоолексіївка, Генічеський р-н.
Гаврильченко Клавдія Олександрівна — пр-т Будівельників, 1-а, м. Херсон.
Власюк Катерина Данилівна — вул. Леніна, с. Благовіщенка, Новотроїцький р-н.
Сєров Михайло Петрович — вул. Шевченка, с. Любимівка, Каховський р-н.
Гроші надійдуть поштою.

Хмельницька область

1. Сумка
Навроцький Михайло Захарович — с. Новий Світ, Городоцький р-н.
Лозовий Микола Павлович — вул. Українська, с. Богданівці, Деражнянський р-н.
2. Сувенір
Тарасов Володимир Олександрович — вул. Козацька, 61/1, м. Хмельницький.
3. Набір стаканів
Кислюк В.В. — вул. В. Ковальчука, м. Шепетівка.
4. Кухоль для пива
Небельський Йосип Гнатович — с. Стара Гута, Дунаєвецький р-н.
5. Піднос декоративний
Натолока Ада Павлівна — вул. Кам'янецька, 48, м. Хмельницький.
По подарунки звертатися до власного кореспондента «Голосу України» у Хмельницькій області Козак Ірини Анатоліївни: тел. (0382) 77-66-67.

Кам'янець–Подільський (Хмельницька область)

1. Родинна екскурсія музеями Кам'янця-Подільського
Білик Галина Євдокимівна — с. Дерев'яни, Кам'янець-Подільський р-н.
Коваленко Сергій Леонідович — вул. Огієнка, 59, м. Кам'янець-Подільський.
Ковальчук Олександр Микитович — вул. Пушкінська, 49, м. Кам'янець-Подільський.
2. Добірка книжок від Українського народного дому Кам'янця-Подільського
Мельник Іван Андрійович — вул. Д. Галицького, 2, м. Кам'янець-Подільський.
Пую Василь Лазарович — вул. Хмельницьке шосе, 14, м. Кам'янець-Подільський.
Чорний Арсен Васильович — вул. Гагенмейстера, 2, м. Кам'янець-Подільський.
По подарунки звертатися до власного кореспондента «Голосу України» в Кам'янці-Подільському районі Шпильової Віри Филимонівни: тел. (097) 497-68-80.

Черкаська область

1. Термос
Бондар Віктор Володимирович — вул. Визволення, м. Золотоноша.
2. Бібліотечка краєзнавчої літератури
Бондаренко Михайло Лукич — вул. Звенигородська, с. Стебне, Звенигородський р-н.
3. Косметичка і махровий рушник
Моргунова Алла Іванівна — вул. М. Красовського, 6, м. Черкаси.
Черінько Андрій Трохимович — с. Мельники, Чорнобаївський р-н.
4. Набір кухонних рушників
Кожушко Борис Гаврилович — вул. Орджонікідзе, 23, м. Ватутіне.
Савченко Степан Федорович — вул. Північна, м. Умань.
5. Футболка і кепка
Шрамко Олександр Павлович — пл. Мира, 2, смт Лисянка.
Рудаков Михайло Прокопович — вул. Леніна, 76-а, смт Катеринопіль.
По подарунки звертатися до власного кореспондента «Голосу України» в Черкаській області Тимаренко Лідії Іванівни: тел. (0472) 32-86-77.

Чернівецька область

1. Грошова премія 100 гривень
Руснак Любов Іллівна — с. Стальнівці, Новоселицький р-н.
Ложинська Тамара Олександрівна — вул. Головна, 222, м. Чернівці.
Кравчук Володимир Федорович — вул. Мешкова, м. Путила.
Лютик Октавіян Васильович — вул. Першотравнева, 20, смт Глибока.
Басько Федір Васильович — Вул. Хмельницького, с. Вашківці, Сокирянський р-н.
Гроші надійдуть поштою.

Чернігівська область

1. Грошова премія 100 гривень
Мельник Василь Дмитрович — с. Моложава, Городнянський р-н.
Коропатник Володимир Петрович — вул. Шевченка, с. Високе, Борзнянський р-н.
2. Грошова премія 50 гривень
Дайнеко Дмитро Андрійович — вул. Миру, с. Карасинівка, Козелецький р-н.
3. Газозапальнички (по дві шт.)
Остапенко Надія Іванівна — вул. Б. Гмирі, м. Чернігів
Андрюк Микола Петрович — вул. Троїцька, м. Носівка, Носівський р-н.
Подарунки і гроші від власного кореспондента «Голосу України» в Чернігівській області Павленка Сергія Олеговича надійдуть поштою.

ПРИМІТКА

Подарунки бажано отримати протягом трьох місяців з дня опублікування списку переможців.

Переможцям розіграшу приз видається тільки після пред'явлення паспорта та копії довідки про ідентифікаційний код. Складається також відповідний акт у двох примірниках, який підписують переможець (або уповноважена ним особа) та представник редакції.

За бажання передплатників подарунки можуть надійти поштою.

Я ВАМ ПИШУ…

У черзі на квартиру був 15-м, а став 378-м

Я інвалід II групи Великої Вітчизняної війни. Тяжке захворювання дає мені право на першочергове забезпечення житлом протягом двох років. Згідно з медичною довідкою, я не можу проживати в одній кімнаті з членами моєї сім'ї, тим паче що моя дружина — інвалід I групи.

На квартирний облік став ще у жовтні 1997 року, тобто вже 13 років чекаю. Але чомусь моя черга не наближається, а віддаляється. У 2010 році, скажімо, мені повідомили, що я 15-й. Проте нещодавно виявилося, що вже 378-й. За цей час декому з інвалідів квартири таки надали, але мене чомусь переводять з черги у чергу. А згідно із Законом «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», я вже давно мав би отримати квартиру...

Анатолій КУДІН.

Хмельницький.

Обіцянкам уже не віримо

Прожила я 70 років, але такого поганого життя, як тепер, не пам'ятаю. Ціни на все зростають. Пенсії не вистачає навіть на необхідні пігулки, не кажучи вже про уколи та крапельниці. Влада лишень обіцяє підвищити пенсії, та свої обіцянки не виконує. Діти війни роками судяться за надбавку, яку мають отримувати згідно із законом. Уже чимало їх повмирали, так і не дочекавшись рішення суду.

Пенсійний вік збільшують, а умови життя погіршують. Бо на чесну зарплату за нинішніх драконівських цін на харчі, житло та ліки не виживеш. Скільки ж можна вести антинародну політику?!

Ніна ПИСАРСЬКА.

Луцьк.

Без приватизації не підведуть газ?

У наше село проводять газ. Люди дуже раді — вже зібрали гроші на труби. Я також хочу підвести газ до своєї оселі. Та, як мені пояснили, не зможу цього зробити, доки не приватизую хату. Але ж, коли я її будувала, ніхто не запитував, де беру гроші. А я тоді так бідувала, що навіть у тюльці собі відмовляла, яка коштувала 30 копійок. Тепер за будинок, який мені дістався кров'ю і потом, я маю комусь заплатити, щоб отримати документ про приватизацію.

З 4-ї ранку і до пізнього вечора я тяжко працювала у колгоспі. Заробила хвороби, що ноги не носять, і 900 гривень пенсії. І за які гроші мені оформляти ту приватизацію? Невже без неї я залишуся без газу?!

Г. ЧЕРПАК.

Ясинець
Дубровицького району
Рівненської області.

Чим завинили драбів'яни перед залізницею?

У важкі повоєнні роки був жартівливий вислів: «Хапай мішки — вокзал відходить!». У ті часи він характеризував гармидер, безладдя та безглузду квапливість. На жаль, не втрачає він свого сенсу і нині. Бо життя таке, що заставляє нас рухатися та ще й із возиками, мішками, торбами, валізами. Й особливо нестерпні умови для цього руху для пасажирів приміських електропоїздів. Тут і згадуються повоєнні часи. Мало того, що скасовано низку електричок у напрямку Київ—Гребінка, то для тих, що їдуть, виділено найбруднішу платформу «Північна-2». Пасажири силою і валом втискуються у вагони, стоять і висять у них. Та на цьому біди не закінчуються. Нібито спеціально електропоїзд, прибуваючи на станцію Кононівка Драбівського району, відкриває двері не на зручну платформу, а з тильного боку. І драбів'яни-пенсіонери, стрибають з метрової висоти, а потім поспішають до автобусів, оминаючи електропоїзд, долаючи рейки і каміння...

Микола ХАРЧЕНКО,
ветеран праці.

Драбів
Черкаської області.

Падіння рейтингів Партії регіонів пов'язане з проведенням непопулярних реформ у країні. Про це в ефірі «5 каналу» сказав народний депутат від Партії регіонів Олег Надоша *(Укрінформ)*

Суб'єкти господарювання підписали доповнення до чинного контракту купівлі–продажу газу, що дозволяє «Нафтогазу» оплачувати постачання російського газу також у рублях, *повідомила прес–служба «Газпрому»*

Щоб не рубати пальми на дрова

НАМІРИ

Міжнародні експерти підрахували, що українські лани мають надзвичайно потужний потенціал, і за умов максимально ефективного використання цілком спроможні прогодувати близько мільярда з нинішніх семи мільярдів населення Землі. Втім, щоб наша країна перетворилася на таку «годувальницю світу», вітчизняним аграріям конче потрібні нові технології та нові, продуктивніші рослинні культури, краще адаптовані до змін клімату. І їх готовий забезпечити Інститут зрошуваного землеробства Національної академії аграрних наук, який рухає сільськогосподарський прогрес на півдні України.

За свою 123-річну історію цей заклад, де нині працює дев'ять докторів і 30 кандидатів наук, пережив чимало злетів і падінь. Після розвалу Союзу держава приділяла йому дедалі менше уваги, колектив пережив серію скорочень, і заледве «тримався на плаву». Дійшло до того, що в зимовому саду інституту, розташованому в селищі Наддніпрянському неподалік Херсона, наприкінці 90-х років минулого століття через відсутність опалення в морози загинула унікальна колекція пальм, і їх просто... порубали на дрова. Та все минає: Інститут зрошуваного землеробства пройшов суворе випробування кризою і тепер знову нарощує потенціал. Після серії відверто невдалих реорганізацій, кадрових «перетасувань» тут нарешті починається період відновлення і зростання, який колектив пов'язує з новим директором — колишнім заступником керівника не менш відомого в Таврії Інституту рису, доктором сільськогосподарських наук Раїсою Вожеговою.

— Я з упевненістю можу стверджувати, що інститут із своєю науковою школою, величезним напрацьованим досвідом та авторитетом серед аграріїв має всі шанси дати новий поштовх очікуваному розвиткові агробізнесу не тільки в межах Херсонщини. Адже посушливість клімату надалі збільшуватиметься, а це потребує створення в степовому регіоні України потужної зони високоефективного зрошуваного землеробства заради гарантованого отримання високоякісного зерна, овочів та кормів для розвитку м'ясного і молочного скотарства, — каже директор інституту Раїса Вожегова.

Директор Інституту зрошуваного землеробства, доктор сільськогосподарських наук Раїса Вожегова.

Нові сорти зернових — золотий фонд українських селекціонерів.

Вагомим здобутком останніх років є створені селекціонерами Інституту зрошуваного землеробства 50 нових, більш врожайних і стійкіших до засушливого клімату сортів та гібридів пшениці, сої, люцерни, томатів. У стадії випробування перебувають ще півтора десятка сортів, котрі, безперечно, матимуть величезний попит у рослинництві. Звісно, в умовах гранично урізаного бюджетного фінансування науковцям працювати нелегко, але новий керівник шукає і знаходить замовників з-поміж власників господарств, зацікавлених у впровадженні сучасних агрономічних технологій та вирощуванні стійких до посухи і шкідників зернових, овочевих культур.

Нині інститутом укладено понад сорок таких договорів.

До того ж, якщо раніше на оплату співпраці погоджувалися здебільшого великі сільгосппідприємства, то нині зацікавленість у ньому виявлють фермери, ба навіть деякі власники одноосібних господарств. Вони вже досить добре навчилися не тільки рахувати зароблені гроші, а й прораховувати вигоди від інвестицій у «прикладну» науку.

Хоча в Інституті зрошуваного землеробства НААН України нині думають не лише про нові сорти й договори. Днями тут урочисто відкрили Алею слави, присвячену понад тридцятьом науковцям — ветеранам Великої Вітчизняної війни. Вирушаючи в евакуацію, вони вішали на шию в мішечку не пригорщу рідної землі, а дорогоцінне насіння нових сортів пшениці, на створення яких було витрачено стільки часу і зусиль, а потім брали до рук зброю, щоб після Перемоги мати можливість повернутися до улюбленої справи. Тож Алея слави повсякчас нагадуватиме мешканцям Херсонщини про те, що вчені Інституту готові покласти на вівтар загального добра не лише свої знання, талант і досвід, а за потреби — навіть життя не пошкодують.

Фото Сергія ЯНОВСЬКОГО.

Рабство як... виробнича практика

ОСОБЛИВИЙ ВИПАДОК

Замість виробничої практики потрапила у справжнє рабство у своєму ж рідному місті учениця Новокаховського професійного електротехнічного ліцею. Договір про проходження практики за фахом «продавець продовольчих і непродовольчих товарів» навчальний заклад уклало із приватним підприємцем — співвласником місцевого продмагу. Та погодилася тимчасово прийняти 17-річну дівчину продавцем і навіть уклала з нею договір про повну матеріальну відповідальність.

А от оформити з нею офіційні трудові відносини й зареєструвати документ у службі зайнятості «забула», не сплативши за неї страхові внески і в Пенсійний фонд. За вказівкою «роботодавця» ліцеїстка змушена була гарувати в її магазині з восьмої ранку до сьомої вечора з півгодинною перервою на обід і без вихідних!

До того ж за досить тяжку працю їй було обіцяно зарплату навіть меншу встановленого мінімуму — 800 гривень. Але й цих грошей після закінчення практики продавець не отримала та ще й «винна» залишилася.

Наприкінці місяця хазяйка заявила збентеженій ліцеїстці, що внаслідок інвентаризації виявила недостачу в розмірі 2638 гривень, і поки та її не відшкодує, ні про яку зарплату може навіть не мріяти. А коли робітниця почала запитувати, що зникло — товар чи гроші, роботодавець їй зовсім нічого не відповіла. Але такого знущання підприємниці здалося мало. Дівчину, котра тільки-но починає свою трудову кар'єру, жінка ще й знеславила як злодійку, написавши на неї заяву до міліції. А потім зателефонувала її матері й теж розповіла про міфічну недостачу, стверджуючи, що у всьому винна її донька — торгувала «неправильно».

Згодом ретельним вивченням обставин «безплатної практики» впритул зайнялася прокуратура. Вона встановила: ліцеїстка — не єдина жертва скупої хазяйки магазину. Остання «наймала» без оформлення ще двох дівчат, які теж залишилися без зарплати під стандартним приводом виявленої недостачі — тільки вже в розмірі чотирьох тисяч гривень. До того ж в однієї як «заставу» повернення грошей приватний підприємець забрала диплом про закінчення технікуму. За цими фактами прокуратура порушила кримінальну справу про грубе порушення трудового законодавства, а суд визнав містечкову бізнес-леді, яка «покаялася», винною й присудив до виплати лише 1020 гривень штрафу. Але головне питання не в суворості чи м'якості покарання, а, швидше, в іншому: чому безсоромної експлуатації учениці під зручним приводом практики «не помічала» адміністрація ліцею й чому ніхто хоча б не спробував припинити це неподобство?

Відповідаємо: коли в засідання міського суду Нової Каховки викликали керівника цієї практики, майстер навчального закладу спокійно повідомила, що особисто і з виходом на місце умови праці своєї підопічної взагалі не перевіряла.

А весь контроль звівся до того, що майстер зателефонувала раз хазяїці торговельної точки й запитала, як проходить навчання. «Та запевнила, що все добре» (тут і далі цитати з вироку), на тому «дистанційна перевірка» й завершилася. Заступник директора ліцею з навчально-виробничої роботи в суді теж сказала коротко й виразно: «Із приводу того, що підприємець стосовно учениці порушила вимоги трудового законодавства, вона довідалася тільки під час перевірки прокуратурою цього факту» (кінець цитати). Згодом майстер з ліцею звільнилася, але аж ніяк не за ухилення від виконання своїх службових обов'язків, а просто за скороченням.

Заступник директора Тетяна Сердюк, однак, продовжує трудитися на колишній посаді. У телефонній бесіді з автором цих рядків Тетяна Василівна наполягала, що в усьому тому, що сталося, винна лише майстер, яка за десять днів не спромоглася відвідати робоче місце своєї практикантки. Однак до дисциплінарної відповідальності її вже не притягти, тож насправді винних (за вироком хазяйки магазину) нібито й немає.

У мене особисто складається суб'єктивне враження, що адміністрація Новокаховського професійного електротехнічного ліцею взагалі щось надто часто почала дізнаватися про життя своїх підопічних якщо не із прокуратури, то від працівників міліції або взагалі із суду.

Приміром, не далі, як 8 лютого нинішнього року все той-таки Новокаховський міськсуд виніс вирок у справі другокурсника цього ліцею. Неповнолітній у вільний від навчання час «підробляв» придбанням на чорному ринку й перепродажем психотропного препарату амфетаміну. Під час спроби здійснити четверту за ліком угоду його затримали на місці злочину оперативники відділу з боротьби із незаконним обігом наркотиків, а суд засудив ліцеїста до трьох років позбавлення волі з конфіскацією особистого майна. То чи не забагато вироків на одинєдиний скромний професійний ліцей?

Тепер цей «феномен» збираються досліджувати і в обласному управлінні освіти. Заступник начальника управління Віктор Меренков, що курирує систему ПТУ, каже: «Із ситуацією в ліцеї будемо розбиратися. Однак уже нині можна сказати, що організація виробничої практики в навчальному закладі викликає запитання. Адже відповідно до постанови Кабінету Міністрів України договір про проходження практики має обумовлювати виплату практикантові грошової винагороди за працю. Що стосується роботи ліцеїстки в магазині, котра закінчилася судовим процесом, це правило дотримано не було».

Сторінку підготував власкор у Херсонській області Сергій ЯНОВСЬКИЙ. Тел. (0552) 42-05-63

Діагноз «лейкемія»— ще не вирок

АДРЕСА ДЛЯ ДОБРИХ СПРАВ

Час для них розділився на «до» і «після». До — це коли раділи дітям і життю, а після — коли, немов грім серед ясного неба, прозвучав страшний діагноз: лейкемія.

Палата стала другою домівкою

Трирічний Дениско Луцюк з села Литячі, що у Заліщицькому районі на Тернопільщині почав тягнути ніжку, швидко втомлювався, і батьки звернулися до лікарів. «Спочатку у мене був шок, — згадує мама хлопчика той січневий день, коли синові поставили діагноз, — але потім усі емоції відійшли на задній план: треба було рятувати дитину. У лікарні ми вже дев'ять місяців. Палата стала другим домом». Її Оксана Луцюк ділить ще з однією Оксаною на прізвище Сапок із Кременецького району і її сином Васильком. Хлопчик мав би ходити до п'ятого класу.

Боляче дивитися на лисих від хіміотерапії дітей з опухлими від гормонів личками. Їм би бігати з ровесниками, гратися, а доводиться по кілька діб лежати під крапельницями, після кожної хіміотерапії — знову вчитися ходити.

Колектив гематологічного відділення Тернопільської дитячої лікарні, який очолює Людмила Ярославівна Рудько, працює, як то кажуть, не за гроші (відомо, яка зарплата у медиків), а по совісті. Інші серед дитячих немощів і страждань просто не втрималися б. Проте й лікарі безсилі, коли закінчуються потрібні ліки.

Навіть онкохворих діток наша держава не може повністю забезпечити необхідними препаратами: дає відсотків 80 і те з перебоями. Решту 20% непосильною ношею лягає на сімейний бюджет прибитих горем батьків. Рахунок йде на тисячі гривень. А коли батьки не мають роботи, як здебільшого тепер у селі, чи у сім'ї є ще діти? У Дениска — молодші сестрички-двійнятка, у Василька також є сестра.

— Дістаємо ліки, де тільки можемо, — ділиться мати хлопчиків. — Шукаємо в Україні, замовляємо нашим заробітчанам, які працюють за кордоном. А ще нам багато допомагають дівчата-волонтери. Дай Боже, їм здоров'я!

Волонтери просять не для себе...

Що Марія Гнатів і Лілія Домарацька у гематологічному відділенні — люди не чужі, я зрозуміла, коли тільки переступила його поріг. Волонтерів, які прийшли трохи раніше, тісно обступили медики, батьки, діти. У кожного своє: цікавилися, коли привезуть меблі для їдальні, що робити з душовою, де не стікає вода. Лілія вносила до списку зібрані кошти, які небайдужі люди приносили безпосередньо у відділення, Марія обговорювала з батьками питання щодо ліків. Обидві заглядали у палати, розпитували про новини. Як же раділи їм діти! Того листопадового дня був якраз рік від початку їхнього волонтерства.

Волонтер у перекладі з французької означає доброволець. Кажуть, що першими волонтерами були самаритяни. Рух цей пішов із Заходу і нині там дуже популярний.

Знаю англійку, котрій за 70, але вона кожного дня, як на роботу, поспішає до будинку самотніх літніх людей, щоб допомагати їм. Її син Джон Олвуд, медик за фахом, уже років з десять привозить у тернопільські лікарні гуманітарну допомогу. Заохотив до цього не лише своїх колег, а й родину: вечорами дружина з доньками клеять картонні коробки, щоб розкласти у них усе здобуте главою сімейства для відправлення в Україну. До речі, колеги Джона, які працюють разом з ним в одній з лондонських клінік, одразу теж не могли зрозуміти, для чого він збирає медичне обладнання, витратні матеріали, інструменти, які ще можуть послужити, а дізнавшись про мету, почали допомагати.

Я запитала Джона, що змушує його це робити та ще відривати кошти від доволі скромного сімейного бюджету на дві-три поїздки протягом року в Україну. Він лише знизав плечима: так робить мама, так робить він. Не сумнівається, що так робитимуть його доньки. А ще зізнався, що встиг полюбити нашу країну. Волонтер він зі стажем, побував у різних куточках світу. Але раніше в нього було правило: двічі в одну і ту ж країну не їздити. Україна стала винятком: її Джон відвідав уже десятки разів і навіть навчився трохи розмовляти українською.

Марія Гнатів з волонтерським рухом познайомилася в Австрії, де в одній з клінік лікувалася її мати. Вона бачила, якими бажаними гостями були для онкохворих добровільні помічники: молоді, люди пенсійного віку, священики. Важлива була не лише їх поміч — це ще був зв'язок із світом, що залишився за вікном лікарняної палати, потреба у спілкуванні. Коли матері не стало, вона вирішила віддати ліки, що залишилися, тим, хто їх гостро потребує. Зайшла на сайт Всеукраїнської організації волонтерів, які працюють з онкохворими дітьми, почала шукати однодумців у Тернополі. Марічка зізнається, що бажання допомагати іншим виникло у неї ще під час навчання на філософському факультеті Львівського національного університету, але усвідомлення прийшла до цього через три роки.

Не одразу зробила крок до волонтерства і Ліля Домарацька, мати двох доньок. Якось вона побачила репортаж по телебаченню, як збирали гроші на операцію хворій дитині. Дякуючи Богу, що дітки у неї здорові, молода мати загорілася бажанням допомагати іншим. Розповіла про це рідним, знайомим. Ті поспівчували, але на її прохання робити щось разом лише відмовчувалися.

Тож ще до зустрічі Марія і Лілія внутрішньо були готові до цієї роботи. Можливо, тому так злагоджено запрацювали. Почали організовувати благодійні ярмарки дитячих виробів, акції у Міжнародний день хворих дітей, розповідали дітям у школах про хворих ровесників (у деяких школах є волонтерські класи), розміщували скриньки для пожертв у магазинах. Попросивши благословення у Тернопільсько-Зборівській єпархії, збирали пожертви біля церкви після того, як священики у своїх проповідях просили виявити милосердя. Активно працювали на сайті, шукаючи потрібні ліки і кошти для «своїх» дітей. Ділилися тим, що мали, з «чужими», які гостро потребували допомоги. Річ у тім, що багато виїхідців з Тернопільщини — на заробітках за кордоном, і вони відгукуються на біду родичів, знайомих, передають дефіцитні ліки. Ними діляться з хворими дітками із східних областей, де закордонних зв'язків менше. Передавали у Житомир, Київ, Суми, Крим...

Для тих, хто потребує

— Люди, які самі зазнали горя, співчутливі до чужої біди, — діляться волонтерки. — Батьки хворих дітей часто просять не за себе, а за тих, хто більше потребує допомоги. Якщо у когось залишаються препарати, шукають, кому їх віддати. Немає таких у гематологічному відділенні, просять нас дати оголошення на волонтерському сайті. Вони розуміють, що нерідко відлік часу йде на тижні, дні.

Марія і Лілія знайшли спонсорів для того, щоб встановити металопластикові вікна в їдальні та санвузлі. З їхньою допомогою замінили плитку на підлозі, встановили нову електричну плиту, замовили меблі для їдальні. По суті, це невеличка кухня, адже батькам, які днюють і ночують поруч з дітьми, теж треба якось харчуватися. Волонтерки кажуть, що підприємці з розумінням ставилися до їхніх прохань, допомагали. Вони переконані: якщо стукати у двері, вони обов'язково відчиняться.

Мрії повинні здійснюватися

Не менше ніж ліків, хворі діти потребують спілкування. Недарма і вони, і батьки навперебій запрошували Марію і Лілю зайти у їхні палати.

— Якось 14-річна Іра поділилася зі мною своєю мрією, — згадує Марічка. — Дівчинка любить малювати, от якби був ноутбук — мала б заняття. Це було у п'ятницю. Всі вихідні я телефонувала знайомим у надії, що хтось відгукнеться. Знайшовся добрий чоловік, купив ноутбук і передав дівчинці. Скільки було радості!

— А десятирічний Ігорко дуже хотів мати йоркширського тер'єра, — доповнює Ліля. — ПесЗик дорогий — до трьох тисяч гривень коштує. Ми запропонували йому зробити фігурки, розмалювати їх. Коли продавали їх на благодійному ярмарку, підійшли дві жінки. Розповіли їм про мрію хлопчика. Через два дні він уже тішився песиком.

Волонтерки запрошують на уроки з арттерапії молодих художниць, організовують вистави. Вони переконані: хто хоч раз прийшов сюди, прийде знову, розповість іншим.

Нині Марія і Лілія збирають кошти на дуже потрібний апарат — аналізатор крові, а це більше ста тисяч гривень. За доволі короткий час вони наблизились до цієї мети. Щоправда, потрібні ще кошти на реактиви, дозбирують і на них.

Двоє молодих тернополянок зібрали стільки коштів, скільки майже 600 волонтерів під час акції «Серце до серця» у травні цього року. Але не в грошах справа. Марія і Лілія кажуть, що їм це потрібно навіть більше, ніж хворим дітям і батькам. Не почула я від них і нарікань на владу й багатіїв, котрі неохоче діляться з бідними й хворими. «Влади змінити ми не можемо, — кажуть вони, — але якщо Господь дає нам натхнення допомагати, то будемо це робити».

На закупівлю обладнання не виділено жодної копійки

За словами головного лікаря Тернопільської міської дитячої лікарні Романа Книша, щороку в області первинно хворіє лейкемією 10—15 дітей віком від народження до 18 років. Найбільше таких випадків реєструють у не дуже благополучних через екологію Заліщицькому, Чортківському, Гусятинському районах. Державна програма лікування онкохворих дітей — єдина, яка працює, хоч і на 80 відсотків. Затримки з ліками трапляються через тендери. За якістю лікування тернопільське гематологічне відділення — одне з кращих в Україні, але багато діток доліковуються за кордоном: в Іспанії, Італії, Польщі, Білорусі. На жаль, в Україні немає банку донорів для пересадки кісткового мозку. «Лікарня майбутнього», на яку було стільки надій, залишилась планами. Батьки нерідко народжують дитину, щоб вона була донором для старшого братика чи сестрички. Харчування на хвору дитину — сім гривень. А онкохворі діти, особливо після хіміотерапії, потребують посиленого повноцінного харчування, вітамінів. Не можна економити на дітях, адже це генофонд нації, вважає він.

— На закупівлю обладнання цього року лікарні не виділили жодної копійки, — каже Роман Орестович. — Хоча потреба у ньому велика. Тому ми дуже цінуємо допомогу волонтерів. Одні зібрали кошти на мікроскоп, інші збирають на аналізатор крові, допомагають у ремонті...

Низький уклін волонтерам! Але давайте не підміняти ролей. Волонтер, за визначенням словника, — добровільний помічник. Помічник, а не основний постачальник обладнання. Ліками, обладнанням, ремонтом у лікарнях повинна забезпечувати держава. Якщо вона навіть про хворих не може подбати, то... Речення закінчіть самі.

Любов ЛЕВИЦЬКА.
Тернопільська область.

ЗМарія Гнатів та Лілія Домарацька з Дениском, Васильком і їхніми мамами.

Фото автора.

НАМ ПОВІДОМЛЯЮТЬ, ЩО

... у Севастополі приготували рекордне суші

Рекордне за розмірами панно із суші (майже п'ять квадратних метрів) зареєстрували співробітники нацреєстру рекордів України в севастопольському ресторані «Золотий дракон». Десяток кулінарів усього лише за півгодини змогли «намалювати» за допомогою японської рибної страви картину за мотивами офіційного логотипа Чемпіонату Європи з футболу 2012 року.

Рекордною, напевно, виявилася й ціна виробу: одна з відвідувачок ресторану погодилася заплатити за нього сім тисяч гривень. Новоспечена власниця страви запропонувала всім присутнім безплатно пригоститися. Попередній «суші-рекорд» було встановлено шість років тому в Києві, й поступався він за площею севастопольському в шість разів.

Микола МАГДИЧ.
Севастополь.

...контрабанду виявили між колісними парами

Сумські прикордонники разом з митниками у пункті пропуску «Конотоп» у поїзді Київ—Москва вилучили 230 мобільних телефонів. Контрабанду виявили у двох схованках, облаштованих ззовні вагону між двома колісними парами. Загальна вартість конфіскованого товару перевищує 1,2 мільйона гривень. Господарем «заначки» виявився провідник потягу. За фактом спроби контрабандного переміщення товару розпочато слідство.

Владислав ЖМУРКОВ.
Сумська область.

...недопалок забрав життя і спалив оселю

На Миколаївщині з початку року сталося майже дві тисячі пожеж, **інформує Управління МНС у області.** Порівняно з відповідним періодом 2010-го кількість загорянь зросла на 53 відсотки.

Як наслідок — не лише значні матеріальні збитки (понад 15 мільйонів гривень), а й 69 забраних людських життів. У багатьох випадках причиною стало необережне поводження з вогнем. Так, днями в Доманівці через недопалок, який потрапив на постіль, загорілася оселя. Врятувати життя 59-річному чоловіку не вдалося.

Олександра МЕНТЕЛЬ.
Миколаївська область.

На знімку: у двобої з вогнем.

Фото надано прес-службою УМНС у Миколаївській області.

Що в Червоному ділиться по–чорному

КОНФЛІКТ

Місця в Червоному, що під Сумами, по-справжньому чарівні, особливо, де тече Псел. За селом річка вигинає на широкі луки — селяни там випасають корів та гусей. Ця місцина по-народному так і називається: Гусинці.

Начальник завжди правий

На початку року Червоним поширилась тривожна чутка: нібито вподобали Гусинці «круті» сумчани для зведення дач. Породило чутку розпорядження голови Сумської райдержадміністрації №78 від 3 лютого 2011 року з додатком до нього, який складається з 50 прізвищ. Люди, пояснили мешканцям Червоного, написали заяви на виділення по 12 соток землі на березі Псла для ведення там садівництва і городництва, і районна влада не мала підстав відмовити, оскільки кожен громадянин України має право на дачну ділянку.

У цьому — один із найбільш аморальних аспектів українського законодавства, що регулює питання виділення землі.

Згідно з ним, усі ми можемо претендувати на кілька шматків землі: під гараж, індивідуальне житлове будівництво, дачу й, навіть, до двох гектарів — для організації особистого селянського господарства. Однак «пересічним» громадянам не варто «розкочувати губу». Ділянки в Сумах та в приміських селах, неподалік водойм, лісів та комунікацій, перепадають, як правило, впливовим людям.

Але повернімося до нашої конкретики. Дізнавшись, що на їхню землю з'явились претенденти, червоносельці провели 27 лютого сход. В зібранні, що відбулось у сільському клубі, взяло участь 380 людей — більше не помістилось. Під рішенням зборів пізніше поставили підписи 526 осіб, а 380, що були в клубі, проголосували не лише за те, щоби не віддавати городянам свої пасовища й сіножаті, а й висловили недовіру голові Сумської РДА Валерію Коваленку.

— Звісно, висловлення недовіри голові — то незаконний акт. Однак із чогось треба було починати, — каже Іван Каравай.

Червоноселець із діда-прадіда Іван Каравай — кадровий військовий, полковник запасу, ніколи не думав, що на схилі літ знову доведеться воювати. Йому земляки й довірили очолити ініціативну групу. Каравай від імені селян звернувся до голови облдержадміністрації, до органів прокуратури, до Президента, через народного депутата України вийшов на Генеральну прокуратуру. І 31 березня 2011 року прокуратурою Сумського району було опротестоване рішення районної виконавчої влади про погодження проекту землеустрою щодо відведення земельних ділянок у власність 50 потенційним дачникам. Однак причина, через яку розпорядження голови скасували, була, за великим рахунком, несуттєвою. У списку претендентів на землю знайшли кількох осіб, що не мали українського громадянства. Інших поважних причин, через які сільські пасовища й сіножаті не можна віддавати під дачі, прокурори «не виявили». З двох «стрілочників», які готували документи, одного — звільнили з роботи, іншому — оголосили догану.

З миру по нитці... судді на свитину

Механізм, який застосовують «круті» городяни, забираючи найкращі землі в селян, у принципі, скрізь один і той самий.

Вивчаючи подібний конфлікт в іншому селі Сумського району — Степанівці, звернули увагу на цікаву картинку. То був план села. Але «намалювали» його так, що центр населеного пункту опинився... за його межами! Відтак і землею, що розташована майже в центрі села, розпоряджалось не сільська, а районна влада.

Рішення про виділення землі під дачі в Червоному також прийняла РДА, бо Гусинці ніби знаходяться за межами села. «Ніби», бо пізніше з'ясувалось, не все в цій ситуації так однозначно. Коли мешканці Червоного зрозуміли, що луки та пасовища треба закріпити за громадою юридично, в квітні 2011 року провели ще одні загальні збори села з порядком денним: «Про передачу пасовища та сінокосів у комунальну власність Червоненської сільської ради». А сесія сільської ради прийняла рішення: звернутись до райдержадміністрації з клопотанням передати з державної власності в комунальну 111,2 га земель запасу, з них 87,9 га — пасовищ і 23,3 га — сіножатей.

Та повернімося до «ніби». У вихорі подій хтось із селян пригадав, що ті землі раніше вже приймалися під протекторат сільської ради. Іван Каравай серед безлічі архівних документів таки відшукав потрібний. У папері сказано: оскільки агрофірма «Червоносільська» не використовує сінокоси та пасовища через зменшення в господарстві поголів'я худоби, треба вилучити їх з її користування і «залишити дані площі в землях запасу та резерву сільської ради».

Це рішення датоване 1 жовтня 2001 року, а Земельний кодекс України вступив у дію з 1 січня 2002-го, де чорним по білому написано: хто до набуття кодексом чинності якою землею володів, той нею володітиме й опісля.

Нові правила стосуються лише земель, які на момент прийняття Земельного кодексу де-юре були безгоспними.

Але процес уже пішов. Доки члени ініціативної групи писали скарги та порпались в архівах, конфлікт вийшов на новий виток. 25 травня 2011 року Сумський окружний адміністративний суд задовольняє позов громадян С. Бережного та В. Гаркуші до Сумської РДА. Позивачі звинувачували районну владу в бездіяльності, відтак, зажадали від неї завершення процесу виділення землі садівникам-городянам: мовляв, ті вже й фінансові витрати понесли на виготовлення проектно-кошторисної документації, а справа досі стоїть. Отож, 17 червня 2011 року голова Сумської райдержадміністрації підписує нове розпорядження — за №540, яким повністю задовольняє вимоги позивачів. Називається документ так: «Про затвердження проекту землеустрою щодо відведення земельних ділянок у власність». У додатку до цього розпорядження уже не 50 претендентів на дачі, як раніше, а лише 48.

Чому голова підписав розпорядження №540, проігнорувавши застереження суду? Адже судова постанова зобов'язує районну владу задовольнити вимоги позивачів і «вчинити дії», якщо це «не суперечить закону або не порушує чиї-небудь права, свободи та інтереси». Хіба дві сільські сходки за участі сотень людей, рішення сільської ради, її апеляції до районної влади — то не доказ того, що селяни хотіли іншого результату в цьому конфлікті, бо інакше їхні інтереси серйозно страждають?

За словами члена ініціативної групи Надії Лиманчук, червоносельці утримують на своїх подвір'ях близько 150 корів, тож без пасовищ їм ніяк.

Люди стверджують: їх не повідомили про дату судового засідання, на якому розглядалася ситуація із спірною землею.

Тож ніхто в суді не сказав про те, що інтереси селян, якщо Гусинці окупують дачники, серйозно постраждають.

Серед матеріалів, наданих суду, не було документів, які свідчать про неоднозначність ситуації: чи має райдержадміністрація беззастережне право розпоряджатися тією землею, якою упродовж десятиріч користувалися жителі села й стосовно якої до набуття чинності Земельним кодексом сільська рада прийняла рішення? Якщо Гусинці де-юре не належать територіальній громаді села, чому власники корів за використання пасовищ і сіножатей платять гроші не в районну касу, а до каси сільради?

Селянам досі ніхто не показав схему розподілу землі: в якому конкретно місці будуть дачі? Вони нібито розтягнуться тонесенькою смужкою уздовж ріки. Під дачі начебто піде й дорога, якою ми їдемо з депутатом сільської ради Євгеном Гапаєвим на Гусинці. Вдалині видно череду корів, то тут, то там на березі річки пасуться гуси.

Того дня за худобою доглядали Олександр Назаренко та брати Луніки — Микола і Юрій.

— Якщо тут зведуть дачі, корів буде ганяти ніяк, — говорить О. Назаренко. — Доведеться гнати з Мамаївщини, через усе село. Коли вони сюди доберуться і пастися вже не захочуть.

— Та і як ганяти? — доповнює Ю. Луніка. — Там же землі агрофірми! А напитися води худобі як? Тільки тут пологі береги, а скрізь — крутосхили...

Незабаром ситуацію із розподілом землі в Червоному розглядатиме Харківський апеляційний адміністративний суд. Туди ініціативна група спрямувала апеляційну скаргу на постанову Сумського окружного адміністративного суду. Сільський голова Червоного Володимир Дудченко, з усього видно, уже заморився від багатомісячного протистояння.

Голова прогнозує: оті 6—7 гектарів сільських пасовищ — це лише початок.

— Невдовзі обріжуть усе під самісіньку ріпку. Матеріалів на користь села ніби й багато, але розпорядження №540 чомусь досі ніхто не відмінив. Тут стільки всього накручено! Одне й те саме в законах усі трактують по-різному...

Прокоментувати конфлікт у Червоному просимо заступника начальника обласного управління земельних ресурсів Сергія Дедерка.

— Чому вони не створили об'єднання власників корів чи щось схоже на те й не взяли землю в оренду? — одразу запитав він.

Інший вихід, вважає С. Дедерко, провести розмежування земель за межами села на масиви державної і комунальної форм власності та забрати Гусинці у власність територіальної громади Червоного. Однак коштуватиме ця справа, за словами фахівця, приблизно 40 тисяч гривень.

На сьогодні в Україні на державну й комунальну власність розмежовано лише кілька відсотків земель. На Сумщині, каже С. Дедерко, розмежування зробили лише три сільради із 438. Цього року передбачено провести розмежування ще в двох сільрадах. Якщо такими темпами рухатись і далі, територіальні громади сіл матимуть юридично узаконену землю, на яку вже ніхто не зазіхатиме, через... 100 років!

Тим часом на території Сумського району заростає бур'яном 3 тисячі гектарів землі, колись виділеної під сади-городи. Мода на них пройшла. Тож червоносельці підозрюють, що земля виділяється не під дачі, а під якісь інші потреби...

Кому земельку? Ставайте в чергу...

Коли матеріал уже було підготовлено до друку, нам удалося зустрітися із головою Сумської райдержадміністрації Валерієм Коваленком.

— Валерію Івановичу, і все-таки: спірна земля в Червоному перебуває під юрисдикцією сільської ради чи нею розпоряджається районна влада?

— Це — державні землі запасу, які знаходяться за межами села.

— На підставі яких документів ви робите такий висновок?

— Так було з самого початку. В землевпорядника Червоненської сільської ради є карта, де визначено ці межі — яка земля знаходиться на території села, а яка за селом.

— Але ж такий розподіл визначив Земельний кодекс. А було ще рішення сільради, прийняте до того, як Земельний кодекс набрав чинності. Цим рішенням пасовища та сіножаті забираються у місцевої агрофірми і переходять у підпорядкування сільради. Ви про це щось знаєте?

— Ні.

— А чому на судовому засіданні в Сумському адміністративному суді не було представників територіальної громади села?

— Це запитання до суду. Кого він вважав за потрібне, того й запросив. Представник райдержадміністрації побував там як відповідач. Наскільки я знаю, Червоненська сільська рада спрямувала апеляційну скаргу на рішення сумського суду до Харківського апеляційного адміністративного суду. Тож як у Харкові вирішать, так воно й буде. Я їм пропонував взяти ту землю на баланс і використовувати під сіножаті та пасовища. Чому в інших селах — наприклад, у Стецьківці, Косівщині — це зробили, а в Червоному — ні? Але тут є ще одна проблема. Не можуть на 100 гектарах лук випасатися лише 46 корів. Каравай обіцяв, що в селі буде 3 тисячі корів. Де ті корови?

— Люди стверджують, що утримують близько 150 корів.

— Ні, саме 46 корів. Плюс один кінь.

— Чому земля у зручних місцях перепадає, як правило, впливовим людям?

— У тому списку із 50 осіб, що хочуть мати дачі біля Червоного, — звичайні люди. Будь-хто має право безплатно одержати ділянку, в тому числі, й для ведення особистого селянського господарства. Такий закон. Якщо напишете заяву ви — у нас не буде ніяких законних підстав відмовити й вам. Відмова елементарно оскаржується в суді. Щодня від людей надходять десятки заяв із вимогою виділити землю. Їх уже більше двох тисяч. Скоро землі в районі взагалі не залишиться. Ми намагаємось якось притримати, хоча б найцінніше — ріллю, придумуємо для цього всілякі механізми...

А тепер «освіжимо пам'ять» пану Коваленку щодо «звичайних людей», яким районна влада виділила півсотні «кучерявих» ділянок на березі Псла. Нагадаємо йому, що серед «звичайних садоводів» — начальник однієї з обласних структур, керівник однієї з медичних установ обласного центру та чимало родичів і знайомих «сіромах».

Принагідно зазначити, що попередник нинішнього керманича району також роздавали тутешню земельку, і сільгоспугіддя, і під дачі та забудову, наліво й направо — як свою. Про що, до речі, «Голос України» писав не раз і не два. Після однієї з таких публікацій («Селяни накладають вето на...» від 18.04.2008 року), в якій йшлося про «дерибан» землі районними можновладцями, тодішнє керівництво Сумської райдержадміністрації навіть намагалися влаштувати публічну «екзекуцію», як «лікнеп» для інших журналістів, одному з авторів цієї статті. Задум провалився. А десь за півроку за оборудки з землею один з «екзекуторів» загримів у буцегарню, іншого — відправили на пенсію. Відтоді збігло три роки, однак у районі земля й надалі залишається розмінною монетою.

Володимир ЧЕРНОВ,
Владислав ЖМУРКОВ.
Сумська область.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

P.S.

Утім, можливо, ми не праві, й районна влада справді розкрила обійми для всіх бажаючих отримати земельні ділянки під дачі на березі мальовничих річок. Тож нам, авторам цих рядків, також закортіло обзавестися дачами, тому вирішили й собі написати заяви на ім'я голови Сумської райдержадміністрації Валерія Коваленка на виділення 12 соток. Чим ми гірші за півсотні отих «звичайних людей», які уподобали заплаву Псла? Цікаво: виділить чи не виділить?.. Про це обов'язково повідомимо читачів «Голосу України».

План села «намалювали» так, що центр населеного пункту опинився... за його межами!

Із чим туди — з тим і назад

У наш час і здоровим людям важко знайти роботу. А що казати про інвалідів? Ярмарок вакансій для людей з обмеженими фізичними можливостями, який нещодавно організував Івано-Франківський міський центр зайнятості, мав дати їм такий шанс. Взяти участь у цьому заході зголосилися 26 роботодавців. Але ярмарку як такого не вийшло. «Продавці» вакансій сиділи за столиками по периметру великого залу «Просвіти» і нудьгували. Власне тих, для кого організовувався цей ярмарок, прийшло чи не менше, ніж самих роботодавців. Тож уже незабаром останні один за одним стали виходити, а до закриття взагалі мало хто досидів. Чому ж інваліди не скористалися такою нагодою? Одна з причин, як з'ясувалося, — інваліди не вірять, що можуть тут отримати роботу, яку шукають.

— Я не дуже покладаю надію на цей ярмарок, — відверто каже наша співрозмовниця інвалід III групи **Оксана ЯРИНОВСЬКА (на знімку)**, одна з нечисленних відвідувачів ярмарку . — Мене зареєстрували сьогодні в одній фірмі, але водночас сказали, що це ще нічого не означає. Вони беруть лише мою анкету. Можливо, про результат мені подзвонять до нового року або ж до весни.

Оксана Михайлівна стала інвалідом 12 років тому. До того працювала на заводі інженером-технологом. Після аварії довго лікувалася, затим втратила роботу.

Підлікувавшись, пані Оксана вирішила знову стати на біржу праці.

— Мені сказали принести довідку, що я не є членом особистого сільськогосподарського виробництва, — розповідає жінка. — Свого часу нам, інвалідам, дали по шість соток землі під дачі, але при цьому не змінили їх цільового призначення. Тож мені видали довідку, що маю землю. Це означає, що я повинна на цьому клаптику працювати та забезпечувати свою сім'ю, у той час як без милиці не можу ходити, бо маю травму хребта. Я писала скарги, але мені відповідають: такий нині закон. Тож центр зайнятості тепер не може взяти мене на облік як безробітну, шукати для мене роботу, бо я не є їхньою клієнткою. Я маю працювати на землі. На мою думку, цей закон треба доробити, вказати, які мають бути норми, межі землі: чи кілька соток, чи гектари, бо в мене ж не колгоспний пай.

А загалом у жінки є образа на державу.

— Працювала я на військовому заводі, виготовляла мікросхеми першої групи якості. Це була дуже відповідальна й нелегка робота. А тепер моя пенсія прирівняна до пенсії звичайної прибиральниці. Зараз у мене дорослі діти, і я вже не потребую так гостро допомоги. Але мені образливо: чому так має бути? Далі. Ми з чоловіком виростили трьох дітей. У всіх — вища освіта, двоє закінчили аспірантуру. Яка мені за це пошана від держави? Відзначають багатодітні сім'ї, де п'ятеро, восьмеро дітей, а про таких, як наша, — ні слова.

У зв'язку з цим згадую мультик. Хрюша хвалиться перед Левицею: у тебе одне дитинча, а в мене он скільки. «Зате в мене Левеня», — відповіла на те Левиця.

Повірте, я не вимагаю, не потребую і не прошу чогось. Просто якщо людина постаралася для держави, виховала гарних дітей, то вона мала б за це їй принаймні хоч зрідка подякувати.

Похід на ярмарок усе ж був результативний для Оксани Михайлівни.

Тут вона дізналася про те, що в Івано-Франківську працює творчо-виробнича група з художнього набивання на тканинів, де дітей, інвалідів, пенсіонерів безкоштовно навчають цього ремесла. Керує нею Дмитро Проців. Цей підприємець багато років назад придбав старий недіючий павільйон, не один рік його ремонтує і в одній із готових кімнат веде такі заняття. Творчо-виробнича група навіть розробила програму для впровадження курсу із цього виду мистецтва на уроках трудового навчання у школах, яку підтримало Міністерство освіти і науки України. Пан Дмитро об'їхав немало шкіл України, навчаючи школярів і педагогів художнього набивання на тканині та проводячи семінари. А вироби його вихованців не раз виставлялися на фестивалі «Карпатський вернісаж». Однак альтруїзм пана Дмитра в чиновників викликає підозри. «Їм важко повірити, що я утримую приміщення, плачу за газ, світло, воду, матеріали свої гроші й нічого з того не маю. Дивляться на мене, як на білу ворону. Тим часом, запевняє чоловік, ним керує бажання зберегти ремесло, яке може зникнути, якщо його не пропагувати. Сьогодні вже не так багато людей володіють ним. Однією із таких майстринь є його дружина. «Вона спочатку сварилася, що я витрачаю гроші на цю справу, а далі погодилася, що комусь треба робити добро».

Дмитро Васильович переконаний, що інваліди потребують творчої реабілітації не менше, ніж фізичної. І чекає їх на своїх заняттях. Хоча розуміє, що це ремесло великого прибутку їм не принесе, хіба що скрасить буття чи розкриє в когось творчі здібності.

Більшість людей з обмеженими фізичними можливостями прагнуть знайти роботу, яка б давала їм тверду копійку.

Ось як чоловік, що назвався Ігорем. Офіційного статусу інваліда в нього немає. Але показує пальці руки, які не здатні зігнутися в кулак. Запевняє, що для того, аби виходити інвалідність, потрібні чималі гроші, а в нього їх нема. Пан Ігор пропрацював водієм 25 років. Якось повертався додому по неосвітленій вулиці, впав і забив плече. В результаті крутити баранку вже не може. Два роки тому в нього померла дружина. Сина на виховання забрала сестра в Росію. Чоловік залишився сам і живе за рахунок квартирантів, які винаймають у нього кімнату. Йому 47 років. Хотів би десь влаштуватися на роботу. Але з такою рукою — то проблема. Сподівається, що десь знайде вакансію сторожа, але такої наразі нема.

Ще одна наша співрозмовниця — пані Оля. За фахом вона інженер-технолог, свого часу закінчила Івано-Франківський технічний університет нафти й газу. Працювала в Полтаві, там вийшла заміж. А народжувати дитину приїхала в Івано-Франківськ, до батьків. З пологового будинку вийшла інвалідом. Як стверджує жінка, в результаті лікарської помилки. Та з лікарями суду ще ніхто не виграв, тому й не судилася. Та й не до того було, бо пережила клінічну смерть. Сталося це 20 років тому. Тепер її син уже вчиться в університеті. Чоловік працює на трьох роботах, щоб забезпечити сім'ю. Пані Оля хотіла б йому допомогти, бо надто багато коштів поглинає її хвороба. «Лікування проводиться тільки за свій рахунок. Лише раз у п'ять років можу поїхати в санаторій. Ніхто нічого не виділяє, і нікому ми не потрібні — що по роботі, що по лікуванню», — сумно каже пані Оля.

Ось так у той день ярмаркувалось. Як то кажуть, з чим на торг — з тим і з торгу.

Дарина НАЗАРЧУК.
Івано-Франківськ.
Фото автора.

Переможених тут немає

Перед Міжнародним днем інвалідів до Ужгорода з'їхалися понад 300 спортсменів з вадами слуху, зору, опорно-рухового апарату. Пауерліфтинг, футбол, більярд, легка атлетика, настільний теніс — це далеко не повний перелік тих видів спорту, які опанували закарпатські спортсмени-інваліди.

Вони беруть участь як у першостях країни, так і в європейських чемпіонатах. Зокрема, високими спортивними досягненнями відзначилися майстер спорту міжнародного класу, чемпіонка Європи з волейболу серед жінок з вадами слуху та мови Олена Герей; майстер спорту, чемпіонка Європи з волейболу серед жінок з вадами слуху та мови Емілія Малета; майстер спорту, бронзовий призер чемпіонату Європи з легкої атлетики (метання диска) серед спортсменів з вадами слуху та мови Володимир Пупена...

Привітав учасників урочистостей, які відбулися в ужгородському спорткомплексі «Юність», заступник голови Закарпатської облдержадміністрації Іван Качур. Опісля спортсмени взяли участь у змаганнях з восьми видів спорту.

Василь НИТКА.
Закарпатська область.

На знімку: під час урочистостей у спорткомплексі «Юність».

Фото прес-центру облдержадміністрації.

НАМ ПОВІДОМЛЯЮТЬ, ЩО...

...ударили молотком і змусили зняти всі прикраси

Два приятелі із Летичівського району (Хмельницька область) заробляли на валці лісу. Через те, що роботодавці з ними не розрахувалися, вирішили забрати собі інструмент — дві бензопили вартістю трохи більше п'яти тисяч гривень. Та роботодавці цього не пробачили. Вдершись до будинку до одного з робітників, ударили його дружину молотком і змусили зняти всі золоті прикраси. Потім побили чоловіка та відібрали мобільний телефон, каблучку та 350 гривень. У хаті напарника діяли за таким само планом: побили чоловіка та дружину і відібрали у них золоті прикраси. В обох випадках розбійники змусили своїх жертв написати розписки про те, що жодних претензій до них не мають.

Ірина КОЗАК.
Хмельницька область.

...один шлях — на Дубно, другий — до джерела святої Анни

Ось такий межовий знак між Дубенським районом Рівненщини і Кременецьким Тернопільщини **(на знімку)** виконує не лише інформаційну місію, а й додає люду естетичної насолоди. Автори «візитки» Дубенського району виклали її з місцевого каменю, обладнали дзвоном, помістили ікону святої Анни.

Адже неподалік знаходиться джерело святої Анни, довкола якого розбудовано православний монастир. Сюди для молитви повсякчас тягнеться люд, відтак для паломників межовий знак слугує ще й своєрідним путівником до святого місця.

Євген ЦИМБАЛЮК.
Рівненська область.
Фото автора.

...колекція на колесах привабить туристів

Майже 60 ретро-автомобілів і мотоциклів, випущених у колишньому Союзі та за кордоном, стали експонатами Музею старовинної техніки, який учора гостинно відчинив свої двері для запоріжців та гостей міста. Приміщення, загальна площа якого перевищує тисячу квадратних метрів, зводилося протягом року. Експонати тривалий час збирали активісти місцевого автомотоклубу «Фаетон». Колекція, вважають у владних кабінетах, приваблюватиме іноземних та вітчизняних туристів під час проведення Євро-2012. Музей буде внесено до основних туристичних маршрутів регіону.

Віктор ПЕСИГОЛОВЕЦЬ.
Запорізька область.

Вищий адміністративний суд України підтвердив, що президентські укази про присвоєння звання Героїв України поетові Василю Стусу та музиканту Володимиру Івасюку є законними *(«Інтерфакс–Україна»)*

Історик Володимир В'ЯТРОВИЧ закликав владу дослухатися до рекомендацій Європарламенту від 1 грудня і забезпечити доступ до архівів колишніх комуністичних секретних служб *(УНІАН)*

Гример Григорій Волошин – великий фокусник і чарівник

У КАДРІ І ЗА КАДРОМ

У1957 році, закінчивши театрально-художнє училище, Григорій Волошин прийшов на Одеську кіностудію, хоча ще студентом-практикантом наносив перші штрихи у фільмі-легенді «Весна на Зарічній вулиці».

За роки роботи й не полічити, скільки облич він «зліпив» своїми руками. І не тільки гримом доводилося йому займатися. Як він сам сміється, був багатоверстатником: актором, декоратором, зброєносцем, піротехніком...

Як гример Волошин створив понад 70 портретних образів героїв оборони Одеси: Жукова, Петрова та інших. У фільмі «Сім днів із російською красунею» (1991) він зробив грим Леніна, який виступав із броньовика. Схожість була велика.

Саме його грим вождя використали нинішні комуністи для свого значка. У радянські часи варто було зробити один грим Леніна — одразу давали звання заслуженого. Волошин під цю хвилю вже не потрапив. Та й не важливі йому звання. Зробити свою роботу, щоб душа раділа і в нього, і в актора, — це цікавіше.

Художник-гример вищої категорії, член Союзу кінематографістів СРСР, відмінник кінематографії, ветеран праці Григорій Волошин сьогодні вже на пенсії. Перебираючи фотографії, йому є про що згадати.

Григорій Волошин гримує у студії актора Павла Ремезова (відомий за серіалом «Ангел-охоронець» до зйомок фільму «Втеча».

Гурченко не подобався її ніс

«Замінимо», — сказав Григорій Волошин. Ні, про пластичну операцію не йшлося — фільм «Білий вибух» знімався ще 1969 року.

— Людмила Марківна, — згадує Волошин, — завжди була незадоволена своїм носом. «Ну і що, — казала вона, — що тут у мене роль трагічна, красивою потрібно бути завжди». Грим був складний: притискається догори ніс, знизу підклеюється смужечка тканини на кштальт тюлі. Підсихає, потім також фіксується зверху. Потім треба все так гримом закрити, щоб у великих планах навіть натяку не було на таку «пластику». Тому її найчастіше знімали в анфас, а не в профіль. Вона мовчки терпіла все, хоча примхлива була, пам'ятається.

Узагалі Людмила Гурченко завжди й у всьому була справжньою жінкою.

«Білий вибух» знімався високо в горах. І всі кіношники, де знімалися, на вершині, там і залишалися в наметах, варили каші на багаттях. Нижче була метеостанція, а там будиночок стаціонарний для її співробітників. І Гурченко щодня (!) спускалася сама до цього будиночка і щоранку піднімалася для зйомок. А тому що — комфорт! Знімальну групу вражала її наполегливість. Іноді після зйомок всі падали з ніг, а вона знаходила сили спуститися до затишку. І там її напували гарячим чаєм, гріли воду, щоб могла нормально помитися. А необхідність у цьому була іноді велика.

— Якось для зображення вибуху, — пригадує Григорій Євдокимович, — поклали у вибуховий мішок більше сажі. І коли «рвонуло», то всі, і не тільки ті, хто в кадрі, вмить стали «неграми»!

На цьому ж «Білому вибуху» попрощалися з вертольотом, з яким працювали ще на «Вертикалі». Там він уперше розбився, але без потерпілих. Тут на ньому полетіли вибирати майданчик для зйомок оператор і режисер фільму Станіслав Говорухін, а група чекала їхнього повернення. Але дочекалася тільки пілота — він біг горами три години (!), щоб повідомити про аварію. На порятунок піднялися всі, хто міг. Волошин, маючи 3-й розряд альпініста, рвонув у гору, не чекаючи «канатки». Усі були живі, але Говорухіна з переломом ноги спускали вниз на ношах. А рештки вертольота місцеві жителі розібрали на сувеніри. Родина Волошиних, тоді ще молодята, без власної домівки, взяла собі, як розповідає Нонна Григорівна (дружина гримера, працювала помічником режисера) «пластмасове біле коло, що на ніс вертольота надівається» і використовувала ще довго як бутербродницю на спільних кіношних тусовках.

«Сам ти циган!», — сміявся Волонтір

— У фільмі «Циган» знімався з Ростова циганський рід Волошиних, — згадує Григорій Євдокимович, — мене за свого прийняли, я ж теж Волошин, ну і грав цигана, відпустив волосся, вуси...

Працювалося над цим фільмом Волошину добре. Складний був грим у Волонтіра. Він одночасно з «Циганом» знімався ще й у бойовиках про сучасну армію. Там він коротко стрижений, тобто сильно зарости йому було не можна. Доводилося постійно все «нарощувати» — і кучері, і бороду. І сивину треба було щоразу робити: білий грим змішували з бензином і цим «фарбували» волосся, як у перукарні — шарами, всю голову. Потім бензин випаровувався, а на волоссі залишався білий наліт — як сивина. Це було не так обтяжливо. А от коли сивому акторові треба навпаки почорнити волосся, і не можна його просто перефарбувати, тому що десь він знімається сивим, то «оброблялі сажею».

— Обпалювали пробку від пляшки, — ділиться секретом гример, — і фарбували. І щодня наприкінці зйомок треба було все це змивати, а зранку знову чорнити, тому що вимащувалося все: і одяг, і постіль.

— Так мені це набридло, — згадує Волошин, — щодня «сажитися». Умовив я актора зав'язувати хусточку на голову і так спати. Йому це сподобалося. Сьогодні модно мужику з хусткою на голові показатися, а тоді це мало не подвиг був.

Людмила Гурченко, Волошин і його дружина у фільмі «Білий вибух».

Як «приручали» акторку

Жінок гримувати — одне задоволення, вважає він. Але красуню Яковлєву («Чародії», «Світла особистість», «Парашутистка», «Людина з бульвару Капуцинів») згадує зі страхом.

— Така капосна була, — зітхає Волошин. — Усе шпурляла: це мені не подобається, це я не вдягну, ця коса не підійде тощо. І так чотири години (а зміна — вісім годин). Ми навіть оголосили страйк: якщо так далі буде, то відмовляємося працювати, міняйте акторку. Режисер нас ледве вмовив — уже було знято кадри з нею, а план не чекає! Ну що — працювали. Як я з нею намучився. І око не так нафарбував, і рот не тієї форми. Крутиться, ні хвилини спокійно не сидить, неможливо взагалі хоч якось нафарбувати. Лаялася вона — нам і не снилося: мат-перемат суцільний. Ну мужику я б відповів, а тут жінка. Терпів, скільки міг. А потім «перейшов на її мову». Начебто зрозуміла. А коли сильно крутилася, я її голову рукою брав у «лещата», коліном притискав її ноги до стільця — і так гримував. Відпускав тільки коли починала задихатися. Зрештою, ми її «приручили» і працювали нормально. А в інших фільмах вона і з парашутом сама без дублерів стрибала, і взагалі — зовсім іншою людиною стала. Подорослішала, напевно.

Людські голови в сітці

У фільмі «Яруги» (1989) актор Борис Невзоров за сценарієм мав із лазні вискакувати голим у сніг. Але йому щось дуже не хотілося цього робити. Дублера під рукою не було. Тоді всі подивилися на Гришу й кажуть: у тебе такі само вуса, ростом і фігурою схожий, хто там розбере, ти це чи він... Але коли монтували фільм, на студії впізнали: «Та це ж Гриша наш!». На що дружина резонно запитала монтажниць: «А де це ви мого Гришу голим бачили?».

І ще Невзоров, коли його герой загинув, не хотів лягати у труну (прикмета погана). Волошин попрацював не просто гримером, а й скульптором. Зробив голову актора із гримом його героя, і без проблем її «ховали» загиблого. Те саме повторилося із Владиславом Дворжецьким («Капітан Немо», «Біг») у фільмі «До останньої хвилини», де він грав Ярослава Галана. Теж не захотів актор лежати у труні. От і зробив голову, усе честь по честі. І настільки був схожий «муляж», що під час зйомок якась жінка підійшла ближче й, подивившись на «небіжчика», запитує у того, хто стояв поряд, не дивлячись на нього (а це був сам Дворжецький): «А чи не холодно йому під мокрим снігом лежати?». Дворжецький каже: «Та ні, ми йому «соточку» налили, тож не змерзне». Вона повернулася на голос (Дворжецький тоді кумиром був, його голос ні із чим не сплутати) і давай хреститися: «Свят, свят...».

А під час зйомок, щоб нікуди ці «шедеври» не поділися, Волошин тягав їх із собою. Тоді пакети поліетиленові були розкішшю, а все носили в сітках. От «голови» звідти й «поглядали» на людей.

— Раз навіть міліція зупиняла, — сміється Волошин.

Імітували жахи

Як у кіно робляться «криваві» сцени? Адже ось просто перед очима на весь екран відрубує собі герой сокирою пальці («Кур'єр на схід»). Волошин каже, що й не таке придумували. Тут усе не так уже й складно. Актор підживав пальці, їх у такому положенні фіксували, потім до «кукс» прилаштовували пальці з гуми (їх замовляли на «Мосфільмі»), та так, щоб жоден стик не було видно. Шприцом уводили «червону рідину, схожу на кров».

Ще більший «жах» робили, коли за фільмом під час бою в людини розривом міни відриває ногу. Як?! А ось як. Умовили одного афганця бути дублером (він у бою справжньому втратив ногу). До його «кукси» прилаштували яловичу величезну гомілку (купили в магазині). Коли за фільмом був «вибух», вона відривалася й видно було «м'ясо помитоване з пульсуючою кров'ю». Це гример Волошин тримав шланг, через який під тиском гнали «кров». Ось так створювали натуралізм, якого вимагав режисер. Не всі кіношники витримували це видовище, хоч і знали, що до чого, йшли з майданчика. А операторові, гримерові — подобається чи не подобається — працювати треба.

А ще ми бачимо в кіно, як убивають сокирою, заколюють вилами. Ось як це робив гример Волошин. На спину акторові прив'язували дощечку, в певному місці якої кріпився резервуарчик із «кров'ю». Потім надягався ватник (або що там за фільмом) і сам Волошин бив сокирою — надягав костюм героя, зі спини було не розібрати, — тому що тільки він знав, як поцілити у «кров». Виходило ефектно: актор розвертається — в спині сокира стирчить, кров тече... Але знімали теж хитро. Сокиру спочатку заганяли, а потім її виймали, зйомку робили «зворотну», і сокира начебто влітає в спину. Так само і з вилами було.

Не варто вважати глядача дурнем

Великий ошуканець, фокусник і чарівник — як тільки не називали Гришу Волошина. Він справді подоброму обманював глядача, перетворюючи одного актора на різних людей. Винаходив такі хитрощі, що фільм художній можна було сприймати як документальний.

— Але, обманюючи так, — вважає Волошин, — треба обов'язково дотримуватися правди. Глядач не дурень, він усе помічає.

І розповів історію із гримом актора Петра Глєбова (старше покоління пам'ятає його за роллю Григорія Мелехова в «Тихому Доні»). У 1964 році працювали над фільмом «Самотність». Там Глєбов грав ватажка однієї з банд Антонова. За фільмом, коли Антонова розбили, герой Глєбова йде в ліс і там дичавіє.

Спочатку ходить просто неголений, потім маленька борода відросла, далі — більше. А фільм знімають не підряд. Тому гример буквально по кадрах для себе записував, де в нього більша, де менша борода. І відповідно клеїв і робив грим з урахуванням цього. Але Волошин досі переживає, що режисер під час монтажу не врахував цього — хто, мовляв, помітить! А люди якраз звертають на таке увагу. Ось іде він лісом з бородою, а тут раптом з-за куща виходить уже тільки з «їжачком» на обличчі. Прикро! А люди вважають, що гример схалтурив.

Або ось ще випадок був. Артист Лесь Сердюк у фільмі «Море нашої надії» грав капітана. Приїхав зі своїми вусами. Зробили кінопробу, кажуть: «Треба поголити». А я бачу — не треба, з вусами має бути. Але поголили, зробили кінопробу. «Ні, — кажуть, — з вусами краще. Клейте». І весь фільм я клеїв йому «його» вуса». Справді, мистецтво вимагає жертв.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.
Одеса.

Фото з особистого архіву родини Волошиних.

Олександра Яковлєва з Миколою Караченцевим у фільмі «Світла особистість» (автограф Караченцева Нонні Волошиній — дружині гримера).

Він справді по-доброму обманював глядача, перетворюючи одного актора на різних людей

Дефіцит пам'яті й золотих літер

«Чи знаєте ви Костя Солуху?» — запитала я двох депутатів Кам'янець-Подільської міськради. Сподівалась почути ствердну відповідь, бо обоє — медики-посадовці, а Солуха (на знімку) був дуже відомим та шанованим у Кам'янці лікарем. Поєднання в його особі таланту лікаря та громадського діяча давало змогу цьому подолянину ще й працювати для розвитку української справи, за що іншого могли й посадити. Та хто ж посадить свого рятівника?! А Солуха був таким не тільки для бідних, яких найчастіше лікував безкоштовно. Кликали його до хворих і багачі. Ходили легенди про його цілительський талант, про порядність, безкорисливість, цілісність натури, відданість своєму краю.

На жаль, сучасні депутати, які себе іменують демократами, патріотами міста, майже нічого не знають про Громадянина з великої букви, відомого подільського демократа Солуху, що ним Кам'янець пишався не одне десятиліття. Як сказав його сучасник, «Рідне Поділля золотими літерами на довічні часи мусить вписати в свої аннали ім'я кращого зі своїх синів».

«Хто, як не я, коли, як не тепер»

Лише марнославці вдень і вночі переймаються, щоб їх таки вписали в історію золотими літерами. Істинні патріоти кожну мить буття кладуть на вівтар Вітчизни, жалкуючи, що життя коротке, а то можна було б значно більше зробити добра своєму народу. Таким удався син бідного сільського священика, уродженець села Коритне Балтського повіту Подільської губернії Кость Солуха. Батьки старалися дати сину вищу освіту. Навчаючись у Києві в гімназії, юнак потрапив до українських народознавчих гуртків, цікавився мистецтвом, співав у хорі Миколи Лисенка. В Університеті святого Володимира здобув медичний фах. Диплом Солухи дозволив йому заслужити звання «народного лікаря», деякий час обіймати посаду головлікаря губернського Кам'янця. Зранку допізна його бачили в різних кінцях міста. Знаний всіма, загальний улюбленець «з ходою юнака і головою апостола», він завжди був готовий прийти на допомогу.

«Дома батька бачили хіба три дні на рік: на Святвечір, на Новий рік і в Світлу Неділю. І це були для нас найщасливіші дні», — згадувала молодша дочка Солухи. За роки праці в Кам'янці-Подільському він здобув надзвичайну популярність. Нікому не визначав суму гонорару за лікування, а з бідних не брав її зовсім. Хворі селяни з'їжджалися з далеких сіл до «мужицького лікаря». Дружина Ганна Георгіївна, бувало, каже: «Ти знову заклав за когось гроші, вони ж тобі не повертають». А він: «Своїм треба допомагати. Хто ж їм допоможе?!» Без гучних слів Солуха виконував обов'язки лікаря та громадянина, його життєве кредо було: «Хто, як не я, коли, як не тепер».

Знала про нього й Прага

Солуха був одним із найпрогресивніших лікарів Поділля. У 1915 році він застосовував пневмоторакс у лікуванні туберкульозу, який тоді називали сухотами. Придбав за власні кошти декілька приладів для пневмотораксу, встановив їх у губернській лікарні, у своєму домі, де вів приватну практику, в шпиталі, де відкрив павільйон для лікування тяжкохворих. Наслідки вражали. До нього їхали навіть із Австрії та Румунії. Дочка Тетяна згадує: «Один професор Празької клініки не повірив, що Кость Солуха вже в 1915 році лікував туберкульоз пневмотораксом. Особисто переконався й написав: «На українському Поділлі є модерний лікар великого масштабу, який має найсміливіше на цей час лікування туберкульозу, а також власний спосіб лікування плямистого тифу, що дає мінімум смертності».

З приходом більшовиків Солусі довелося ходити рубати дрова — це називалось застосуванням примусової праці до «буржуїв». Крім того, йому заборонили виїздити з Кам'янця, навіть до хворих. У 1920 році заарештували — як українського націоналіста.

Цілі процесії пацієнтів ходили з проханням звільнити лікаря. А Поділлям гуляла епідемія плямистого тифу. Опинившись на волі, Солуха кинувся рятувати хворих. Та не вберіг себе. У кінці січня 1922 року, проживши всього 60 літ, він помер від тифу на своєму посту. Авторитет Солухи був такий, що радянська влада не змогла проігнорувати цю сумну подію. Сім'ї було виділено три мільйони карбованців для поховання.

«От уважающего его кацапа...»

Цьогоріч виповнюється 105 років подільській «Просвіті», а в травні минуло 150 років від дня народження першого та незмінного її голови Костя Солухи. У Кам'янці з цього приводу — анічичирк на офіційному рівні. На відзначення поважних ювілейних дат на Хмельницькому обласному телебаченні анонсовано просвітницькі програми, у вищих навчальних закладах та Хмельницькій міській «Просвіті» тематичні конференції. Але ж Кам'янець! Чому він став таким безпам'ятним?! Чи непотрібні йому патріоти? Досі ніде в місті не увіковічено Костя Солуху — немає ні вулиці, ні скверу, ні закладу, який носив би його ім'я, ні меморіальної дошки. Хіба що портрет у холі Національного університету імені Івана Огієнка. Тут науковці досліджують його діяльність.

З їхніх праць дізнаємося: ще у 1901 році Солуха разом зі священиком-краєзнавцем Сіцінським, іншими однодумцями організував невеличку місцеву українську громаду. Революційні події 1905 року сприяли заснуванню в Кам'янці Українського товариства. Подільський губернатор Ейлер не раз викликав Солуху, кричав: «Вы мне революцию в губернии разводите! Я вас всех разгоню!» А коли виїжджав у Петербург, подарував головному просвітянину бюст Шевченка і фотокартку з написом: «Высокоуважаемому доктору Солухе на добрую память от уважающего его кацапа. А. Эйлер».

Солуха та інші просвітяни покликали до життя в краї понад сто осередків «Просвіти». Вони розповсюджували літературу, пресу, ставили спектаклі, давали концерти. «Просвіта» брала на себе матеріальні витрати на утримання вчителів, купівлю книг. Її бібліотека нараховувала 1500 томів. У 1913 році в Кам'янці-Подільському відкрили Народний дім «Просвіти».

До слова, уже за роки незалежної України були спроби відродити його, та, на жаль, наштовхнулася громадськість на повне нерозуміння влади — куди тому «кацапу Ейлеру».

Глуха стіна досі стоїть на дорозі відновлення історичної справедливості щодо «Просвіти» й Костя Солухи. Коли громадськість повела мову про присвоєння імені Солухи центральній бібліотеці, навіть її працівники замахали руками: хай краще буде бібліотека безіменною, Солуху ж... ніхто не знає. А хто, як не вони, мають просвітити громаду, популяризувати діяча, завдяки якому якраз і поставали бібліотеки?! Байдужість породжує невігластво, а невігластво — байдужість. Книг у центральній бібліотеці (й про Солуху також) не бракує. Треба лише, щоб їх читали. Бібліотекарі, депутати, посадовці, громадяни.

Віра ШПИЛЬОВА.

Фото з архіву Національного університету імені Івана Огієнка.

ПОДРОБИЦІ

Книги Олеся Бердника вилучали з бібліотек і книгарень

Презентацією автобіографічного роману Олеся Бердника «Вічне Начало» відкрився у Житомирі сьомий мистецький благодійний фестиваль «Зоряна Україна», присвячений 85-річчю з дня народження письменника-фантаста.

Його засуджували до тривалих строків позбавлення волі «за антирадянську діяльність» — як за часів «культу особи», так і в 1979 році, в період «розвинутого соціалізму». Між ув'язненнями Олесь Бердник видав низку романів і повістей, які влада потім наказала вилучити з бібліотек і книгарень.

За сприяння місцевої влади фестиваль організувала громадська організація «Українська Духовна Республіка», засновником якої був сам Бердник. У його рамках пройшли науково-практична конференція «Всесвіт Олеся Бердника», літературний вечір «Зоряні читання». До 10 грудня триватиме виставка раритетних документів із сімейного архіву та артефактів «Вічне Начало», про яку цікаво розповіла дружина фантаста Валентина Бердник-Сокоринська.

Олексій КАВУН.

Житомир.

Десять тисяч картин — за одне життя

Український художник Микола Глущенко за своє життя створив десять тисяч картин. У середньому — по одній картині за два—три дні. Така працездатність — рідкість навіть у світовому масштабі. Рідкісною була і майстерність художника.

Із частиною його доробку можуть ознайомитися жителі Рівного. Тут у галереї європейського живопису «Євро-Арт» відкрилася виставка картин Миколи Глущенка.

Художник помер 34 роки тому, але таке враження, що чим далі, тим ціннішими стають його картини. А сама постать Глущенка багато в чому й досі для дослідників — загадка. Одні вважають його радянським агентом, що передав технічні секрети нової німецької зброї та техніки. Інші — українським націоналістом, що пропагував по Європі українське мистецтво. Ще до війни дав кілька уроків малювання Гітлеру, за що той подарував Глущенку альбом акварелей.

Утім, ці химери відходять на другий план, коли йдеться про творчість. Фактично з 1944 року, коли розвідник повернувся на батьківщину й оселився у Києві, він цілковито поринув у живопис.

Останні 20 років його життя були спалахом імпресіонізму, хоча домінуючим мистецьким напрямом того часу був соцреалізм. На замовлення він ніколи не писав. Уже тяжко хворий відібрав дві сотні картин, щоб спалити, бо вони, як вважав, «не репрезентують Глущенка». Але ці роботи збереглися і потрапили до Національного художнього музею України.

Вл. інф.

Рівне.

Якщо вона — просто літопис подій минулого, то чому навколо неї так багато суперечок?

ПРОБЛЕМА

Викладання історії — сьогодні тема гострих дискусій. Наприклад, як розповідати про повстання Богдана Хмельницького, щоб не образити ні поляків, ні українців? Чи як розповідати про Івана Мазепу — як про національного героя чи зрадника? А війна 1941—1945 рр. — Вітчизняна чи Друга світова? Всі ці питання і намагаються розв'язати українські історики. Ми вирішили з'ясувати, який досвід у врегулюванні таких проблем мають інші країни.

Британський досвід і наші реалії

Доктор історичних наук Оксфордського університету Олеся Хромейчук, коли прилетіла до Києва на конференцію, в організаційному комітеті якої серед інших були екс-президент Віктор Ющенко та Президент НаУКМА Сергій Квіт, мала змогу порівняти стан української наукової думки у царині історії з тими класичними канонами, до яких звикла сама, навчаючись в одному з найкращих університетів світу.

Конференція зі знаними істориками залишила доволі неоднозначні враження в Олесі: «По-перше, я не розумію звертання «чарівна дівчинко»! Я передусім тут представник науки. У Британії такі речі є абсолютно неприпустимими, а тому мені лишається тільки поспівчувати українським студентам і аспірантам жіночої статі. По-друге, чи не вперше побачила, що запрошені доповідачі не слухають одне одного. І по-третє, практично всі науковці мають консервативні погляди й не зважають на багато значущих аспектів, які можуть вплинути на розуміння тих чи тих історичних подій».

«Історію в Британії викладають так, щоб перш за все заохотити студентів дізнатися більше, робити власні висновки і порівнювати їх з висновками лектора. Групи невеликі й між одногрупниками — здорова конкуренція. Викладачі подають студентам також власний приклад і мотивують екзаменами», — каже Олеся Хромейчук.

Проте в Україні задекларовано не гірші принципи. Так, наше Міністерство освіти і науки, молоді та спорту теж радить творчо підходити до викладання. Зокрема, у цьогорічних фахових інформаційних збірниках №17—18, 19—21 сказано: «...історична освіта спрямована не тільки на те, щоб допомогти учням засвоїти систему наукових знань, а й щоб сформувати у них здатність творчо мислити, аргументовано обстоювати власну думку. Важливими завданнями навчання історії є розвиток в учнів історичного мислення, формування позитивної історичної самоідентифікації, навичок творчої діяльності та вмінь використовувати отриманий досвід на практиці, виховання в молодого покоління особистісних рис громадянина України, загальнолюдських духовних цінностей, демократизму, патріотизму...»

Як бачимо, просто таки британські засади викладання. Які, проте, на думку самих викладачів і шкільних вчителів, не дуже працюють... Та поряд з цим є ще одна наріжна проблема у вчителів: викладання спірних моментів української історії.

Михайло Кірсенко, професор Києво-Могилянської академії, заспокоюючи, розповідає, що ця проблема є і в інших європейських країнах. Рада Європи для вирішення цього важливого питання почала виробляти рекомендації щодо спільних проблем країн-членів: «Таким чином країни намагаються уникнути гострих кутів. Була навіть думка викладати історію європейську, а не національну. Та цей задум не вдалося реалізувати, оскільки кожна з країн почала хитрувати. Щодо спірних моментів в історії близьких країн — підручники подають просто різні погляди на цю проблему», — каже професор.

Ми — цікавий об'єкт для дослідження»

Для того щоб вирішити найбільш неоднозначні моменти української історії, створено різні комісії. Наприклад, двосторонні українсько-польську чи українсько-російську комісії.

«Не вийшла, на жаль, лише співпраця з росіянами. Коли ми приїхали до Росії для обговорення, нам запропонували: «Давайте створимо спільну історію вітчизни!» Але ж у кожного вітчизна своя... І наші східні колеги відразу почали давати вказівки: тут треба вирізати, тут скоротити. Однак ми приїхали обмінюватись досвідом, а не отримувати інструкції, тому це було неприпустимо», — пригадує Михайло Володимирович, який був у складі української делегації.

«В історії є багато спірних питань. Та що казати — майже всі. Звісно, як громадянин науковець має свої вподобання, та на роботі його позиція завжди має бути нейтральною й об'єктивною. Лише так можна не втратити довіру людей», — зазначає Олеся Хромейчук. Її думку поділяє і пан Кірсенко та підкреслює, що українським історикам справді притаманна пристрасність у підходах до роботи. Для вирішення комплексу проблем щодо викладання історії передусім необхідна хороша двостороння робота науковців і шкільних вчителів. Скажімо, як то роблять поляки.

«Сьогодні ми — дуже цікавий об'єкт для дослідження. Ситуація в Україні унікальна, складна, і ніхто не виконуватиме нашу роботу за нас. Отже, нам потрібно багато працювати. На щастя, ще є люди, які можуть це робити», — підсумовує думку про вітчизняні перспективи відомий український історик Михайло Кірсенко.

Євгенія ПЛУГІНА.

«По-перше, я не розумію звертання «чарівна дівчинко»!

Перший фрегат козацького флоту

Віталій Безсонов з міста Дубно (Рівненська область) майструє точні копії сучасних і древніх кораблів. Його заповітна мрія — створити цілу ескадру фрегатів, запустити їх на воду і реконструювати морські баталії минулих віків.

— Так сталося, що мені довелося тривалий час рибалити на італійських морських просторах, — розповідає Віталій Безсонов. — Кожного разу, коли ми поверталися до причалу, перед зором поставав дивовижний корабель — фрегат на зразок «Летючого голландця». Він настільки полонив мою душу, що задум визрів сам по собі: мовляв, коли закінчаться закордонні заробітки, почну займатися кораблебудуванням — створюватиму моделі кораблів.

Перша із них не пройшла «випробувань»: човен не втримався на воді. Тож довелося глибше вникнути в аеродинамічні характеристики. Завдяки їм другий корабель, змайстрований мною, став не тільки красивим, але й вельми рухливим на воді. За ним — ще декілька. Ось так і закоренився в душі задум моделювати та майструвати кораблі. Використовую для їхньої побудови дерево — вільху, сосну, бамбук. Роблю усе на власний розсуд, бо ніхто мене судномоделюванню не навчав. Так би мовити, самоучка. Втім, дотримуюся усталених стандартів, традицій, параметрів. Особливо до вподоби мені фрегати англо-голландської війни другої половини XVII століття. Вони створювалися для мирних плавань — були напрочуд красивими. Втім, краса відійшла на другий план, коли почалося протиборство двох країн. З'явилося на фрегатах озброєння. Відповідно на моїх макетах — усе, що було притаманне кораблям XVII століття, — і їхня могуть, і їхня краса. Але одна справа — говорити про макети-аналоги, друга — створювати їх. Щоб відтворити, скажімо, один голландський фрегат, довелося витратити півроку. Але все одно обов'язково створю цілу ескадру. А далі — реконструкція історичної морської баталії. Це моя заповітна мрія. На рівні з іншою, яку вже почав втілювати у життя, — створити український козацький флот з його знаменитими «чайками».

А поки що Віталій Безсонов день за днем не втомлюється відтворювати минувшину, пов'язану з кораблями. Загалом це заняття в його родині набуло сімейного статусу. Бо допомагають главі сімейства в його улюбленій справі дружина з донькою.

Кораблі Віталія Безсонова часто бувають на різних виставках народних умільців і на одній із них настільки полонили серце відвідувача-іноземця, що той, навіть не торгуючись, заповзявся усі їх викупити. Втім, мрія про власну флотилію, про майбутні реставрації відомих морських баталій взяла гору над заробітком. Звідсіля, як висловлюється Віталій, він ще більш укріпився у думці, що корабельна справа є його справжнім покликанням.

Віталій Безсонов з дружиною та донькою біля свого першого фрегата.

«Козирнули» народними ремеслами

Село Крупове Дубровицького району Рівненщини здавна славиться своїми мистецькими традиціями, народними талантами і чи не єдине в Україні має трьох заслужених майстрів народної творчості України: Уляну Кот, Ніну Рабчевську та Любов Стельмашук.

Ремесла в цьому поліському селі різні: бондарство, різьбярство, лозоплетіння, а найбільше тут ткаль і вишивальниць. Витвори цих майстрів нині зійшлися «під один дах» у Рівненському обласному краєзнавчому музеї в рамках акції «Мистецтво одного села». Презентація виставки народних ремесел Крупового стала справжнім мистецьким святом. Заодно відбулися майстер-класи, на яких охочі переймали тонкощі художнього вишивання і ткацтва. Один із таких майстер-класів дала відома в Україні ткаля і берегиня народної пісні Уляна Кот, яка є частою гостею ще й на «Княжому дворі» у Пересопниці **(на знімку).**

Євген ЦИМБАЛЮК,
Олександра ЮРКОВА.
Фото Євгена ЦИМБАЛЮКА.

Філія ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області та ліквідатор ТОВ Поліграфічне підприємство "Експрес",

повідомляють про проведення аукціону з продажу активів. На аукціон для продажу виставляються активи ТОВ Поліграфічне підприємство "Експрес", які знаходяться за адресами: Донецька область, м. Макіївка, провулок Аральський, 4 та провулок Аральський, 27, а саме: 1. Сукупність інвентарних об'єктів (нерухомість, споруди, замощення, огорожа, тощо), початкова ціна продажу - 10 241 558,40грн. у т. ч. ПДВ, гарантійний внесок - 1024155,84грн. 2. Обладнання, оргтехніка, побутова техніка (будівлі котельні, офсетного цеху, будівельно-матеріальний склад, цех металовиробів, цеху №4, обладнання, тощо (120 найменувань), початкова ціна продажу - 2 477 625,87грн. у т. ч. ПДВ, гарантійний внесок - 244762,59грн. З додатковою інформацією для покупців, складом та технічними характеристиками активів, що виставляються на аукціон, можна ознайомитись у організатора аукціону. Гарантійний внесок у розмірі 10% від початкової ціни реалізуємого майна та реєстраційний збір для реєстрації учасників конкурсу - 17,00грн. перераховуються на р/р 26005709162704 в ПАТ "Райффайзен Банк Аваль" м. Донецька, МФО 380805, ОКПО 26252727, Філія ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області. Для участі у аукціоні необхідно надати письмову заяву організатору аукціону - Філії ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області, за адресою: 83001, м. Донецьк, пр-т Комсомольський, 8. Строк надання заяв 15 календарних днів з дати публікації в газеті до 13-00год. 22 грудня 2011р. Аукціон відбудеться після 15 календарних днів із дня публікації інформації 23 грудня 2011р. о 13.00 год. на ТБ "Центральна Українська Біржа" за адресою: м. Донецьк, пр.-т, Миру, 2/24. Переможець аукціону на підставі затвердженого протоколу аукціону укладає договір купівлі-продажу з ліквідатором ТОВ Поліграфічне підприємство "Експрес". Довідки за телефонами: 304-37-21, 304-77-83.

Ухвалою господарського суду Чернівецької області (58000, м. Чернівці, вул. О. Кобилянської, 14) від 02.11.2011 року у справі № 5027/1248-б/2011 було порушено провадження по справі про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю "ПАРНАС" (58000, Чернівецька обл., місто Чернівці, Садгірський район, вул. Лугова, будинок 9, код ЄДРПОУ 32278697, р/р 26005012555600 в АТ "Укрсиббанк", МФО 351005) та 29.11.2011 року введено процедуру розпорядження майном боржника.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Унгуряну Доріна Віореловича (ліцензія АВ № 592993 від 08.11.2011 року, адреса: 58032, Чернівецька обл., м. Чернівці, вул. Головна, 204 Д, кв. 5).

Заяви кредиторів приймаються протягом тридцяти днів з дня публікації оголошення.

Приватне акціонерне товариство "Орії" (закрите акціонерне товариство "Орії") (Код ЄДРПОУ 24095844) повідомляє про припинення дії договору з товариством з обмеженою відповідальністю "Альфа-Омега ЛТД" (Код ЄДРПОУ 24928451) про спільну діяльність без створення юридичної особи № 3-СД/2008 від 09.07.2008 року.

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА ГЕОЛОГІЇ ТА НАДР УКРАЇНИ оголошує конкурс на заміщення вакантних посад державних службовців:

Управління державного геологічного контролю за веденням робіт з геологічного вивчення та використання надр:

головного спеціаліста відділу контролю за геологічним вивченням надр - 2;
головного спеціаліста відділу контролю за використанням надр;
головного спеціаліста Центрального міжрегіонального територіального сектору - 2;
завідуючого сектору Східного міжрегіонального територіального сектору;
головного спеціаліста Східного міжрегіонального територіального сектору - 2;
головного спеціаліста Південного міжрегіонального територіального сектору - 2;
головного спеціаліста Північного міжрегіонального територіального сектору - 2;
головного спеціаліста Азово-Чорноморського міжрегіонального територіального сектору - 2;
завідуючого сектору Західного міжрегіонального територіального сектору;
головного спеціаліста Західного міжрегіонального територіального сектору - 2.

Департаменту геології:

головного спеціаліста відділу геології рудних та нерудних корисних копалин;
головного спеціаліста відділу геології нафти та газу - 3;
начальника відділу регіональних геологічних і геофізичних досліджень та наукового супроводу геологорозвідувальних робіт;
головного спеціаліста відділу регіональних геологічних і геофізичних досліджень та наукового супроводу геологорозвідувальних робіт.
Провідного спеціаліста відділу з надання надр у користування Управління з надання надр у користування (тимчасово на період відпустки по догляду за дитиною до 3-х років основного працівника).
Головного спеціаліста Сектору з контрольно-ревізійної роботи.
Головного спеціаліста Сектору бухгалтерського обліку.
Радника Голови Державної служби геології та надр України - 2.

Департаменту економіки та фінансів:

головного спеціаліста відділу державних закупівель та їх моніторинг - 2;
головного спеціаліста відділу бюджетних програм та оплати праці - 2;
провідного спеціаліста відділу бюджетних програм та оплати праці - 2;
головного спеціаліста відділу майна та корпоративних прав держави;
провідного спеціаліста відділу майна та корпоративних прав держави - 2;
головного спеціаліста відділу перспективного та пооб'єктного планування - 3.

Департаменту організаційно-аналітичної та кадрової роботи:

заступника директора департаменту;
головного спеціаліста відділу адміністративно-господарського обслуговування - 2;
провідного спеціаліста відділу адміністративно-господарського обслуговування ;
головного спеціаліста відділу забезпечення документообігу, контролю та роботи із зверненнями громадян;
провідного спеціаліста відділу забезпечення документообігу, контролю та роботи із зверненнями громадян;
головного спеціаліста відділу кадрового забезпечення - 3;
провідного спеціаліста відділу кадрового забезпечення;
головного спеціаліста відділу організаційно-аналітичної роботи та зв'язків із ЗМІ -3;

Юридичного управління:

головного спеціаліста відділу правового забезпечення та претензійно-позовної роботи - 3;
провідного спеціаліста відділу правового забезпечення та претензійно-позовної роботи;
провідного спеціаліста відділу методичної та нормативно-правової роботи - 2.

Вимоги до кандидатів:

громадянство України, повна вища освіта відповідного спрямування за освітньо-кваліфікаційним рівнем спеціаліста або магістра, володіння державною мовою та основними принципами роботи на комп'ютері та відповідними програмними засобами. На посади керівників та заступників керівників структурних підрозділів стаж роботи за фахом в державній службі не менше 3 років або стаж роботи за фахом в інших сферах управління не менше 5 років.

Документи приймаються протягом 30 календарних днів з дня опублікування оголошення про проведення конкурсу.

Довідка за телефоном 456-34-76. Адреса: м. Київ - 680, вул. Ежена Потьє, 16, кімната 325/2.

Постановою Господарського суду Дніпропетровської області (49000, м. Дніпропетровськ вул. Куйбишева, 1-А) від 22.11.2011 року у справі № Б3/160-10 визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю проектно-будівельна фірма "Домобуд" (49044, Україна, м. Дніпропетровськ, вул. Рогальова, 14, 7 поверх, ЄДРПОУ 25520864), відкрита ліквідаційна процедура та ліквідатором призначено Чабана Ярослава Ігоровича, (49006, м. Дніпропетровськ, вул. Свердлова, 68/21, тел./факс: (056)794 62 45). Строк прийняття претензій один місяць.

Товариство з обмеженою відповідальністю "Трансінтегра Системз" (04112, м. Київ, вул. Оранжерейна, буд. 3; ідентифікаційний код за ЄДРПОУ: 34533221) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру на підставі Постанови Господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б.Хмельницького, 44-Б) від 18 листопада 2011 року у справі № 50/298-б. Ліквідатор: Бандура Іван Васильович (Ліцензія: серія АВ № 547883 від 19.11.2010 року, адреса: 07335, Київська обл., Вишгородський р-н, с. Демидів, вул. Фастова, буд. 28, кв. 37. І/н: 2863722113; тел. 096-845-35-70). Заяви кредиторів приймаються протягом 30 днів.

Постановою Господарського суду Черкаської області від 10 листопада 2011 року по справі №01/5026/2509/2011 Товариство з обмеженою відповідальністю "Облпаливо-Черкаси" - вул. Вернигори, 25, с. Геронимівка, Черкаського району, Черкаської області, код ЄДРПОУ 35528961, визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено ліцензованого арбітражного керуючого Вінник А.С. (ліцензія АВ № 482139 від 27 жовтня 2009 р.).

Заяви кредиторів направляти на адресу: 18009, м. Черкаси, вул. Дахнівська, 44/1, кв. 42. тел. (0472) 56-06-95 та (097) 245-80-92.

Постановою господарського суду Миколаївської області (54029, м. Миколаїв, вул.Адміральська, 22) від 22 листопада 2011 року по справі № 5016/1773/2011(15/37) приватне підприємство виробничо-комерційна фірма "Полюс+Д" визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором банкрута призначено арбітражного керуючого Проскуріна Сергія Івановича, ліцензія АВ №547804 від 11.10.2010р., адреса: 54003, м. Миколаїв, а/с 297.

Заяви кредиторів приймаються протягом тридцяти днів від дня опублікування оголошення.

Господарським судом м. Києва (01030, м. Київ-30, вул. Б. Хмельницького 44-б) 19.10.2011р по справі №15/110-б винесена постанова про визнання Боржника: підприємства з 100%м іноземним капіталом "Трансатлантік Групп" (01010, м. Київ, вул. Грушевського, 10, п/р 26006026438151 у Печерському від. КМФ ПАТ "УКРСОЦБАНК" м. Києва, ЄДРПОУ 24942936) банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури. Ліквідатором банкрута призначено арбітр. керуючий Міхно Ігор Володимирович, ліц. АВ №158253 від 16.10.2006р., м. Київ, вул. Уманська, 35, т. 067-931-60-37.

Ліквідатор Акціонерного банку "Банк регіонального розвитку"

повідомляє про продаж майна (активів) Банку, а саме 17 605 інвестиційних сертифікатів, емітованих ТОВ "Компанією з управління активами "Фінансовий актив" закритий диверсифікований пайовий інвестиційний фонд "Розумний капітал" на загальну суму 17 693 025,00 грн., що належать Банку та знаходяться за адресою: 03680, м. Київ, вул. Машинобудівна, 44. З питань ознайомлення та за більш докладною інформацією звертатись за тел.: (044) 494-48-40, тел./факс: (044) 494-48-50.

Ліквідатор АБ "Банк регіонального розвитку"

повідомляє про продаж на аукціоні рухомого майна Банку у кількості 162 одиниць, що належить Банку та знаходиться за адресами:

1) м.Київ, вул. Машинобудівна,44.
2) Київська обл.,м.Біла Церква, вул. Леваневського,30.
3) м.Львів, вул. Т. Окуневського, 1.
4) АР Крим м.Сімферополь, вул. Козлова, 24.
5) м. Івано-Франківськ, вул. Чорновола, 101.

Лот №1 Рухоме майно у кількості 83 од., що знаходиться за адресою: м. Київ, вул. Машинобудівна,44.
Початкова ціна - 77 440 грн. 80 коп. з урахуванням ПДВ.

Лот №2 Рухоме майно у кількості 5 од., що знаходиться за адресою: Київська обл., м.Біла Церква, вул. Леваневського,30.
Початкова ціна - 16 554 грн. 00 коп. з урахуванням ПДВ.

Лот №3 Рухоме майно у кількості 15 од., що знаходиться за адресою: м.Біла Церква, вул. Леваневського, 30.
Початкова ціна - 14 906 грн. 40 коп. з урахуванням ПДВ.

Лот №4 Рухоме майно у кількості 18 од., що знаходиться за адресою: м.Львів, вул. Т. Окуневського, 1.
Початкова ціна - 51 895 грн. 20 коп. з урахуванням ПДВ.

Лот №5 Рухоме майно у кількості 28 од., що знаходиться за адресою: АР Крим, м. Сімферополь, вул. Козлова, 24.
Початкова ціна - 66 220 грн. 80 коп. з урахуванням ПДВ.

Лот №6 Рухоме майно у кількості 11 од., що знаходиться за адресою: м. Івано-Франківськ, вул. Чорновола, 101.
Початкова ціна - 27 327 грн. 60 коп. з урахуванням ПДВ.

Аукціон відбудеться не раніше ніж через 10 робочих днів після опублікування об 11:00 за адресою: м. Київ, пр-т А. Глушкова, 1, УУТБ (павільйон № 6). Кінцевий термін прийняття заяв для участі у аукціоні - за 3 дні до початку аукціону, організатор аукціону УУТБ та БК№12 ПП "МАРВА".

Гарантійні внески складають 10% від початкової ціни лоту і вносяться по кожному лоту окремо на р/р 260083010794 в ПАТ КБ "Актив-Банк" м. Київ, МФО 300852, код ЗКПО 33778197, ПП "МАРВА".

Реєстраційний внесок складає 51,00 грн. з ПДВ і вноситься на рахунок УУТБ р/р 2600700004058 в ПАТКБ "ПРАВЕКС-БАНК" в м. Києві, МФО 321983, код ЗКПО 16470831.

З питань ознайомлення з майном та за більш докладною інформацією звертатись за тел: (044) 596-93-24.

У відповідності з Постановою Господарського суду міста Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, буд. 44-Б) у справі № 44/226б про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю "Селл" (01033, м. Київ, вулиця Жилянська, буд. 5-Б, офіс 3, ідентифікаційний код 32657457, п/р 26006001017966 в ПАТ "Перший Інвестиційний Банк; МФО 300506) боржника визнано банкрутом, відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором боржника призначено арбітражного керуючого Симончука Олександра Миколайовича (ліцензія серії АГ № 580416 від 05.09.2011р., адреса для отримання поштової кореспонденції: 02319, м. Київ, вул. Вільде, 10, кв. 28, номер телефону для зв'язку +38067 538-36-39.

Заяви кредиторів з вимогами до банкрута приймаються протягом одного місяця з дня публікації оголошення.

Ухвалою Господарського суду Автономної Республіки Крим (95003, м. Сімферополь, вул. Р. Люксембург/Річна, 29/11) від 15.11.11р. по справі № 5002-16/4304-2011 боржника КП "Жилавтосервис-Керч" (юридична адреса: АР Крим, м. Керч, вул. Гудованцева,4 ІПН 36198330 введено процедуру розпорядження майном.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючої Єрьоменко Галину Володимирівну, ліцензія АВ 307253 від 26.02.2007р., що мешкає за адресою: м. Сімферополь, пр. Перемоги, 76, кв. 155.

Товарна Біржа "Перша Товарна Біржа" (надалі - організатор аукціону)

повідомляє, що 11 січня 2012 року о 12-00 за адресою: м. Суми, вул. Соборна 29д пройдуть публічні торги (аукціон) з продажу майна, яке належить на праві власності підприємству-банкруту ФОП Ковтун В.І. (надалі - Продавець), а саме:

Лот №1 Нежитлова будівля незавершена будівництвом (Ступінь будівельної готовності 39%)площею 156,5 кв.м., яке розташоване за адресою м. Суми вул. Кооперативна, 5, (літера на плані Г"-1) - початкова вартість лоту 65000,00 грн. (без ПДВ)

Гарантійний внесок складає 10% від початкової вартості продажу лота та перераховується на р/р 26000180000318 в ПАТ "ВіЕйБі Банк", МФО 380537, код 2325212258 по кожному лоту. Отримувач: ФОП Ковтун В.І. Призначення платежу: гарантійний внесок 10% початкової вартості продажу лота №___ згідно умов аукціону.

Плата за реєстрацію заяви (реєстраційний внесок) складає 17,00 грн. та перераховується ТБ "Перша Товарна Біржа" на р/р 26002011107901 в ПАО "Альфа-Банк", МФО 300346, код 36707637. Призначення платежу: реєстраційний внесок за реєстрацію заяви за лотом № _ згідно умов аукціону.

Організатор аукціону: ТБ "Перша Товарна Біржа". Відповідальна особа - Сергій Григорович (050-407-15-88). Час прийому: кожний день тижня крім суботи та неділі з 900 до 1200 години, за адресою: м. Суми, вул. Соборна, 29-д.

Порядок ознайомлення з об'єктами продажу: ознайомлення з об'єктами продажу здійснюється за їх місцезнаходженням. Час для ознайомлення з об'єктами продажу: кожний день тижня крім суботи та неділі з 9.00 до 12.00 години.

Порядок оформлення участі в аукціоні: для реєстрації в якості учасника аукціону фізична особа або представник юридичної особи повинні подати організатору аукціону: документ, що посвідчує фізичну особу або повноваження представника юридичної особи; документ про сплату гарантійного та реєстраційного внесків згідно з умовами аукціону; заявку на участь в аукціоні, підписану і скріплену печаткою. Заявки приймаються з 900 до 1200 години кожний день тижня, крім суботи та неділі, за адресою: м. Суми, вул. Соборна, 29-д. Кінцевий термін прийому заявок 12 год. 00 хв. 9 грудня 2012р. Продаж об'єкта на аукціоні проводиться за наявності не менш як двох покупців на даний лот .

Подання особою (юридичною чи фізичною) заявки на участь в аукціоні розглядається як визнання нею того, що організатор аукціону і продавець надав їй повні та достовірні відомості про майно, яке є об'єктом продажу, повну та достовірну інформацію про правила та умови проведення публічних торгів (аукціону), ознайомлений з порядком оформлення результатів продажу.

Порядок оформлення результатів торгів: Під час проведення аукціону ведеться протокол, до якого заносяться початкова ціна продажу об'єкта продажу, пропозиції учасників аукціону, відомості про учасників аукціону, результати аукціону (ціна продажу, відомості про фізичну або юридичну особу, яка отримала право на придбання об'єкта продажу) сума та банківські реквізити рахунку, на який особі, яка отримала право на придбання об'єкта продажу (далі-Покупець) потрібно внести грошові кошти у розмірі ціни продажу. Переможцем аукціону визнається особа, яка запропонувала найвищу ціну продажу. Протокол підписується ліцитатором, покупцем та продавцем і в триденний термін затверджується керівником організатора аукціону. Копія затвердженого протоколу видається покупцеві. Покупець який відмовився від підписання протоколу, не може повторно приймати участь у публічних торгах з продажу даного майна, при цьому сплачений ним гарантійний внесок йому не повертається, а переможцем аукціону визнається особа, яка запропонувала другу найбільшу ціну продажу майна.

Переможець аукціону зобов'язаний укласти договір купівлі - продажу з ліквідатором ФОП Ковтун В.І. протягом 5 днів з моменту затвердження результатів аукціону.

Платіжні засоби - грошові кошти. Переможець аукціону зобов'язаний сплатити ціну продажу на на р/р 26000180000318 в ПАТ "ВіЕйБі Банк", МФО 380537, код 2325212258. Отримувач: ФОП Ковтун В.І. протягом 30 календарних днів з моменту укладення договору купівлі - продажу з ФОП Ковтун В.І. Гарантійний внесок, сплачений Покупцем для участі в аукціоні, зараховується йому в рахунок остаточної оплати ціни об'єкту продажу. Подальше переоформлення права власності на об'єкти продажу, оформлення прав на земельну ділянку на якій розташований об'єкт продажу (нерухоме майно) проводиться покупцем (переможцем торгів) за його рахунок.

ПОСИДЕНЬКИ

№ 230 (5230) СЕРЕДА, 7 ГРУДНЯ 2011

Сьогодні в Україні мінлива хмарність, невеликі й помірні дощі, у західних областях місцями мокрий сніг. Вітер південно–західний, 7—12 м/с. Температура вночі та вдень 0—6 градусів тепла. У південних і східних областях уночі термометри покажуть 4—10 градусів, удень 6 тепла, у Криму до 14 градусів тепла.

ЦЬОГО ДНЯ, 7 ГРУДНЯ

1678. Луї Геннепін відкрив Ніагарський водоспад. **1905.** У Росії скасовано попередню цензуру. **1907.** У Лондоні вперше рефері обслуговував боксерський двобій, знаходячись на ринзі. **1941.** Японська авіація знищила американську морську базу Перл-Харбор, що стало приводом для вступу у війну США. **1968.** Встановлено рекорд тривалості здачі книги в бібліотеку — Р. Додд повернув книгу, узяту його дідом ще у 1823 році. **1982.** У Форт-Ворті (Техас) уперше у світі здійснено страту смертельною ін'єкцією. **1991.** На зустрічі президентів Білорусії, Росії та України ліквідовано СРСР.

ПЛУТАНИНА

Попросиш кавуна, а отримаєш диню

Гарбузів цього року вродило на славу. Але найбільшу гарбузяку вдалося виростити торік фермеру Крісу Стівенсу з американського штату Вісконсин: діаметром 5 метрів і вагою понад 820 кілограмів. Цей рекорд увійшов у Книгу рекордів Гіннеса.

Наш кореспондент у Житомирській області Олексій КАВУН пропонує зробити уявну подорож городами і баштанами інших країн, озброївшись словниками різних мов.

Кругле, зелене, смугасте, а всередині червоне й солодке, насіння чорне. Це кавун, — скаже українець. Так само назве цю велику ягоду білорус. А як це слово звучить по-польськи? Як не парадоксально, але так само як у росіян — арбуз (пишеться arbuz). Щоправда, польські словники подають і слово, яке читається майже як українське — кавон (kawon). Але можу запевнити: на заході і півдні Польщі, де випало побувати, кажуть арбуз. Подібно звучить ця назва литовською і латиською мовами. По-сербськи ця ягода звучить цікаво: лубеніца.

Та найбільший сюрприз чекає в Болгарії: на те, що зелене й смугасте, там кажуть диня. А те, що в нас диня, там — пипеш (пъпеш). Зате їх сусіди-серби динею називають те, що й ми.

І плутанина цим не закінчується. У турецькій мові теж є слово кавун (kawun). Однак якщо попросите в цій країні кавун, турок подасть вам... диню. А от турецьке карпуз (karpuz) — хоч назва нагадує гарбуза, який «ходить по городу і питається свого роду» — насправді це кавун. А як же там кажуть на гарбуз? Виявляється, кабак (kabak). Тепер зрозуміло, що таке кабачок? Це «синок» кабака, тобто гарбуза. А тепер ще один мовний сюрприз. У Польщі на гарбуз кажуть диня (dynia). Схоже звучить це слово і по-чеськи. Зате в Болгарії, як у Росії, — тиква, а відповідно і кабачок — тиквичка.

Пригадайте: «Обізвались огірочки — гарбузові сини й дочки». Якраз із цими рослинами мовно-городних проблем нема. Українське огірок, російське огурец, німецьке ґурке, польське оґурек, чеське окурка, литовське аґуркас. На Балканах огірки називають зовсім по-своєму. Наприклад, по-болгарськи огірок — краставица, по-сербськи — краставац.

А от назва баклажан прийшла до нас із турецької мови, де це слово звучить так: патлиджан. По-болгарськи — патладжан. Поляки ж говорять як і ми — баклажан. Але є в них також інші назви цієї рослини, в числі яких дуже цікаве: грушка мілосна — любовна грушка.

Фото с сайта www.liveinternet.ru.

Про порожнє відро і чорного кота

І СМІХ, І ГРІХ

Приїздив улітку до мене в гості давній товариш з Сургута. Тільки-но вийшли з двору і взяли напрямок до джерела холодного пива, як товариш різко розвернувся, схопив мене за руку і силоміць потягнув у провулок: «Тихо будь, потім все поясню!». Вже коли ми влаштувалися за столиком на березі бухти, товариш завів розмову.

— Ти що, не помітив, що нам дорогу перейшла жінка з відром у руці? А чорного кота в відрі теж не бачив?!

— Я й не знав, що ти забобонний. Давно таким став?

— Дарма кепкуєш. Я строкову служив водієм, возив великого військового начальника — кожен день вранці з дому на службу, а ввечері — назад. За одним маршрутом і в один і той самий час. Якось підлегла мого начальника (він її весь час підвозив на роботу) порадила мені змінити маршрут. Треба сказати, що зовнішністю і характером вона була точною копією Наїни з фільму «Руслан і Людмила», котру зіграла Марія Капніст. Я зразу ж почав сперечатися. Дама, на моє здивування, не стала наполягати, лише сказала: «Як знаєш, гляди лише, щоб не пожалкував». Після роботи свого начальника і «Наїну» я відвіз додому і квапився до частини, щоб встигнути на вечерю. Поїхав звичним маршрутом. На одній із тихих вулиць прямо перед машиною мені дорогу перебіг здоровенний і чорний котяра — такий, що не звернути увагу на нього було неможливо. Метрів через триста-чотириста я повернув праворуч — і побачив військового автоінспектора. Той мене, зрозуміло, зупинив: «Чому машина без старшого? Ви, що, наказу не знаєте, що військові машини можуть їздити, тільки коли в них є старший — офіцер чи прапорщик? Ваші документи!». Права він у мене забрав.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Наступного дня зранку я за начальником не поїхав — з автопарку мене черговий не випустив, бо прав у мене не було. Після страшенного скандалу через те, що начальник запізнився на роботу, мені документ повернули. Ввечері я знову повіз звичний «набір» (полковника і «Наїну») додому. На зворотному шляху ситуація повторилася до дрібниць: в урочому місці чорний котяра перебіг дорогу, за поворотом мене знову зупинив інспектор ВАІ, розмова з ним була така сама, як і напередодні. Цього разу я не тільки прав позбувся, а й УАЗ довелося відвезти на штрафмайданчик, що був у комендатурі гарнізону.

Поки ми доїхали, поки оформили відповідні папери, поки я зміг поговорити з черговим комендантом — настала північ. І все ж я вирішив доповісти начальнику про свої пригоди. Той мовчки вислухав і велів чекати офіцера з нашого підрозділу...

Під ранок я був у своєму автопарку, у визначений час поїхав на квартиру начальника. Той усю дорогу мовчав, лише в кінці поїздки сказав: «Зайди до мене в кабінет!». «Два дні підряд в тебе пригоди. Напевно, треба мені шукати другого водія». Що за настрій в мене був, думаю, зрозуміло. Вийшов з кабінету, а назустріч — «Наїна» зі словами: «Треба дослухатися до порад старших».

За підписом і з печаткою мого начальника мені дали папірця і веліли показувати його всім ваішникам, котрі мене зупинять. І зразу ж відправили за якимись документами на інший кінець міста. «А хто старший буде?», — навчений гірким досвідом, я простягув папірця: «У нас всі офіцери зайняті, а прапорщиків нема».

Повертався в частину звичним маршрутом. Про чорного кота і інспектора за рогом треба казати? На третій раз я вирішив схитрувати і запропонував ваішникові перед тим, як поїхати в комендатуру, «на хвильку заскочити» до свого підрозділу — тим паче, що це було майже по дорозі.

Реакція начальника на мою появу в його кабінеті нагадала ситуацію з мультфільму «Жив-був пес»: «Що? Знову!?».

«Мого» інспектора начальник викликав до свого кабінету. Що там була за розмова, я не знаю. Але коли я побачив, як той похапцем вискочив з під'їзду, зрозумів, що приємного в ній було мало. З того вечора я змінив маршрут.

Одного разу кудись квапився і поїхав звичною дорогою. Чорний кіт виявився на місці і вчасно перетнув мені дорогу. Я негайно загальмував і пішки пішов подивитися, чи, бува, не стоїть за рогом інспектор. Інспектор був на місці. Розвернувши машину, вирішив проїхати вузькою вулицею і «впіймав» у переднє колесо здоровенного цвяха.

Якось приїхав у відпустку додому, сів за кермо батькового «Москвича». Чорний кіт на дорозі — через хвилину-другу під колеса потрапила сусідська курка...

А тепер чому я сьогодні вирішив піти іншою дорогою. Нам шлях перетнула дама з відром, у котрому сидів здоровенний чорний кіт. От я й засумнівався: відро порожнє чи ні; кіт перейшов нам дорогу чи можна вважати, що не перейшов, бо його несли? До речі, дама з відром страшенно схожа на «Наїну».

На останніх словах до нас підійшла офіціантка з двома келихами холодного пива, перечепилася за стілець — і облила нас обох...

Микола МАГДИЧ.
Севастополь.

«Кіношне» місто схоже на Єрусалим!

НЕВІДОМЕ ПРО ВІДОМЕ

Коли на екрані бачиш рідне місто, знайоме до останнього камінчика, а в сюжеті кажуть, що це зовсім інший населений пункт, — просто дивуєшся. Нічого не порobиш: бо в кіношників є «кіношні» міста, де вони можуть зняти тисячі стрічок про різні куточки землі. Ось таким з часу народження мистецтва кіно став старовинний Кам'янець-Подільський. Кого він тільки не зіграв!

Розповім про одну роль Кам'янця, яку зіграв не для кіно. Хоча коли-небудь, можливо, знайдеться режисер, який зніме фільм про те, як це місто побувало в ролі... Єрусалима.

Це була б історія про молодість відомого автора роману «Майстер та Маргарита». Михайло Булгаков став випускником медичного факультету Київського університету, коли йшла перша світова війна. Разом із дипломом отримав він і звання ратника ополчення II розряду. Київський випуск того року призвали не одразу, тому Михайло намагався як найшвидше вступити до Товариства Червоного Хреста. До речі, збереглось «Прошеніє» від 4 квітня 1916 року, написане молодим Булгаковим до завідувача медичної частини Російського товариства Червоного Хреста при арміях південно-західного фронту, в якому він просив надати йому місце лікаря. Михайло отримує призначення у Кам'янець-Подільський шпиталь Червоного Хреста Південно-Західного фронту.

Його перша дружина помандрувала з ним. З травня по серпень 1916 року майбутній письменник знаходився у прифронтових шпиталях. Дружина Тетяна працювала сестрою милосердя, всюди супроводжувала чоловіка. Тоді гуркотів наступ російських військ, який згодом отримав назву Брусилівський прорив. Кам'янець-Подільський знаходився у 50 кілометрах від лінії фронту. У молодого хірурга Булгакова додалося багато роботи, інколи він міг оперувати цілодобово. Таня просто обожнювала свого чоловіка, прагнучи допомагати йому завжди і в усьому. Михайло на той час ще не був відомим літератором. Жінка повністю присвятила себе обраному, і коли згодом їх шлюб розпався, сам Булгаков писав, що Бог покарає його за це. Молода пара все ж знаходила час для прогулянок незвичайним містом. Булгаковим подобалися вимощені бруківкою «горбаті» вулички, наповнені, як флакони, ароматом бузку, троянд, маленькі дворики. Тетяна Булгакова (Лаппа) згодом докладно опише в своїх спогадах ту незвичайну весну в Кам'янці-Подільському. Вона переконана, що саме Кам'янець-Подільський став прообразом Єршалаїма (Єрусалима) в романі «Майстер та Маргарита». Такі самі підйоми та спуски, так само вичовгані за тисячоліття тисячами ніг камені.

На початку червня шпиталі підтягувались до нової лінії фронту. Михайло Афанасійович виїхав із Кам'янця. Як травневий цвіт, тут швидко відбуяла і його перша любов до Тетяни Лаппи. Може, колись їх сумний роман у Кам'янці знімуть для кіно. І стоятиме між закоханими не то Кам'янець, не то Єршалаїм.

Віра ШПИЛЬОВА.
Фото з сайта Петра ІГНАТЬЄВА.

На Посиденьках побувала Людмила ОПАНАСЕНКО (mila@golos.com.ua)

Над номером працювали: Віталій ЖЕЖЕРА, Дмитро ПОТАПЕНКО, Ганна ЛУКАНСЬКА.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ,** Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси та передплатна ціна на 2011 рік

Для фізичних осіб:
40224 — 10 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота);
08775 — 8 грн. на місяць (3-разовий: вівторок, четвер, п'ятниця).
Для підприємств і організацій:
60955 — 30 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота).
Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 150000.

Друк:
ТОВ «Мега-Поліграф», 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14, тел. (044) 581-68-15 www.mega-poligraf.kiev.ua

Зам. 22625

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

☎ **ТЕЛЕФОНИ:**
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

